

நீதம்

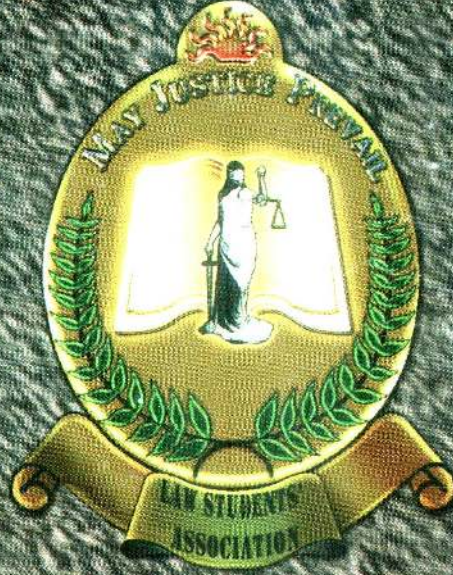
தழல் - 2

NEETHAM

2010/2011

சட்ட மாணவர் சங்கம் - 2010/2011
- சட்டத்துறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் -

“நீதி நிலவுவதாக”

சட்ட மாணவர் சங்கம் - 2010/2011
- சட்டத்துறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் -

நீதம்

2010 / 2011

தழல் - 02

இதழாக்கம்

சட்ட மாணவர் சங்கம்

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி

யாழ்ப்பாணம்

சமர்ப்பணம்

புகழ்மைந்தர் தமிழ் மண்ணின்
பொற்கரங்கள் படைத்திட்ட
நீதியாய் ஓர் வரலாறு நீதமாய் வெளிவர
முச்சுவம் பேச்சுவம் முழுமையாய்க் கலந்திட்ட
செந்தமிழ்த் தாயே உந்தன் திருவுடைப் பாதம் முன்னே
சிறியோர் நாம் தந்திட்டோம் நீதி நிலை பேணுவதாய்!

பூலோக அரசோச்சம் புகழுடை மாதா - உந்தன்
நாவோச்சம் நியாயங்கள் சீர் பெற்று சீராள
வித்திட்ட மாண்புறு வழக்குரை மன்றெல்லாம்
மறுதாயாய் நின்றிங்கு பிரசவித்த குழந்தையாய்
யாழ் பல்கலை சட்டத்துறை - கூடியிங்கு எடுத்திட்ட
நீதியினை நீதமாய் நின்றென்றும் புகழ் வீச
நீத மலர் சமர்ப்பணமாய் ஈந்திட்டோம் - நிந்தன்
பொற்கமலப் பாடித்தில் நின்னாசி வேண்டியிங்கு.

ஊட்டைப்படம் உணர்த்துபவை

தூரத்தே தெரியும் கானல் நீராய் - தொலை
தூரமாய்த் தெரியுதே நீதி மரம்
அணுகத் துடித்திடும் கைகளுக்கு
ஆர்ப்பாட்டமின்றி போட்டாச்சு ஓர் முடிச்சு.

கண்கள் கட்டிய நீதி தேவதையின்
கைகளையும் கட்டிவிட முயலும் ஓர் கூட்டம் - வெகுநாளாய்
கறுப்புத்துணிகளின் பின்னே
கறைபட்ட வரலாறு காணாமல் போகிறது...

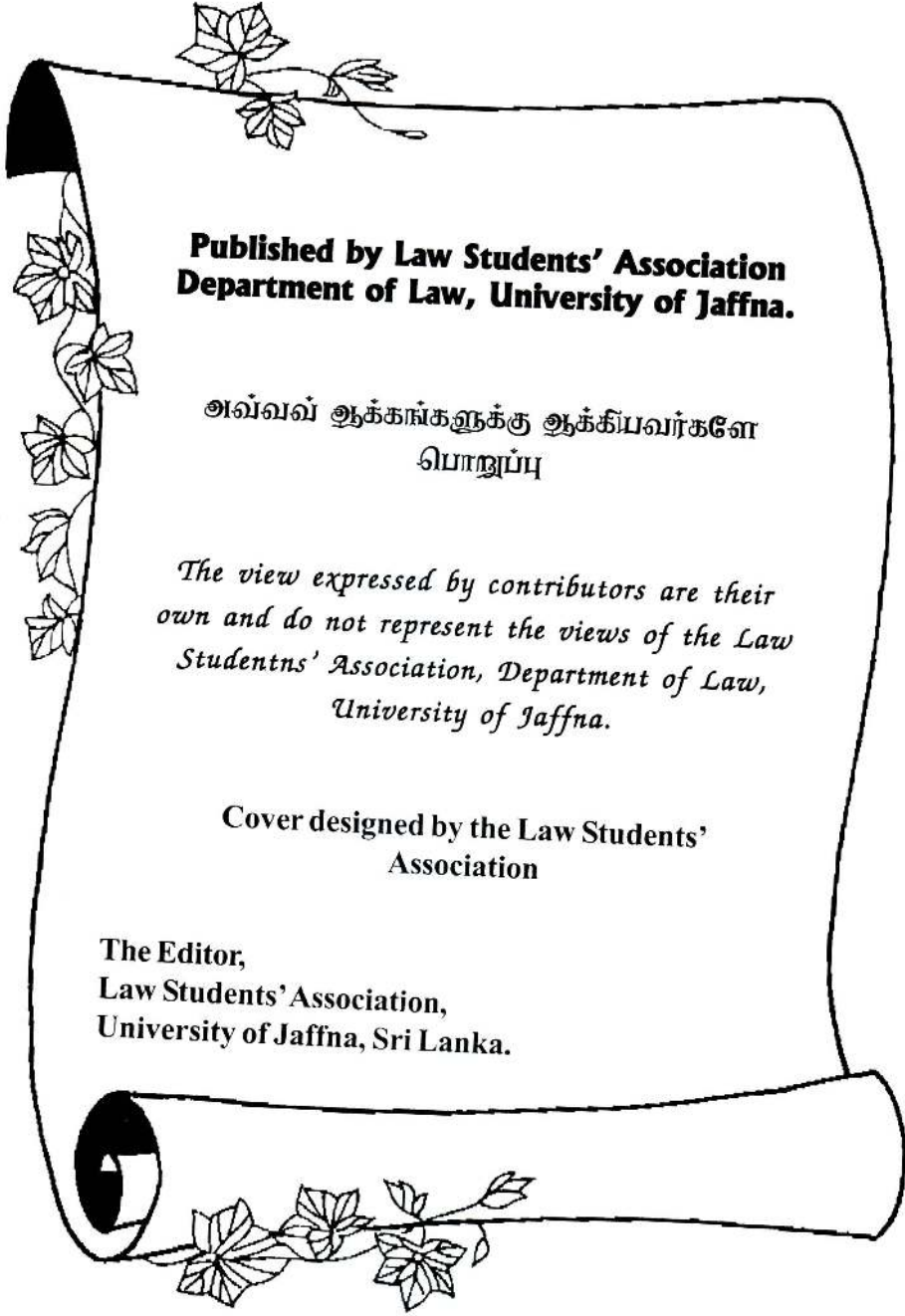
பேனாவின் முனைகள் முறிபட்டுவிட்டன - எப்போதோ
கையைச் சுற்றி படர்ந்த கொடி
வாயைச் சுற்றி - இன்று எம்
வாழ்க்கையையும் சுருட்டித்தான் விட்டதுவோ?

விழுதூன்றும் ஆலமலரம் - என்றும்
விட்டுக் கொடுக்கா தன் ஆட்சியை
பனை மரங்கள் முறிபட்டு - இங்கே
படர்கிறது ஆக்கிரமிப்பு.

பணம்தான் இங்கே தீர்ப்புக் கூறும் - மன்றில்
பொய்த்துப் போகும் வாதங்கள் பலவும்
உண்ணாவிருதப் போராட்டங்கள் - ஒரு மணி நாடகமாய்
உணர்வற்றுப் போகிறதே அடுத்த நொடி !

நிழலிலேயே நீதிதேடி
நேற்றுவரை விலங்குகளாய் ...
மாறட்டும் நம் வரலாறு - நீதி
மாதா தன் வரவு கண்டு!

**Published by Law Students' Association
Department of Law, University of Jaffna.**

அவ்வவ் ஆக்கங்களுக்கு ஆக்கியவர்களே
பொறுப்பு

*The view expressed by contributors are their
own and do not represent the views of the Law
Students' Association, Department of Law,
University of Jaffna.*

Cover designed by the Law Students'
Association

**The Editor,
Law Students' Association,
University of Jaffna, Sri Lanka.**

Message from the Vice Chancellor

My mind is full with happiness when I pen this message of greetings to the second issue of 'Neetham'.

I recollect the days when I assumed duties as the Vice Chancellor, the amount of issues we faced in sustaining the law study program in our university. All the pain underwent vanished when I presented the first batch of graduates to Chancellor for the award of the degree in the recent 26th convocation of our university. These are the graduates initiated to publish the first issue of Neetham.

At this juncture I wish to express my gratitude to all who stood with us in making this program a reality and success. We are determined to raise our department of law to faculty status with the all the resource in the near future.

Your publication as I referred to in the first issue is the platform of interaction among the intellectuals of law and treasure of learning resource not only for the students but for entire community which is in search for such valuable knowledge.

Let's all our knowledge contribute to the betterment of social development and social justice.

I wish to record my appreciation to the students, staff and all who enriched this valuable venture of knowledge creation.

My wishes are always with you.

Prof.N.Shanmugalingan
Vice Chancellor,
University of Jaffna.

பிரதம விருந்தினரின் ஆசிச் செய்தி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சட்டபீட மாணவர் களால் வெளியிடப்படும் நீதம் மலருக்கு எனது வாழ்த்துச் செய்தியை வழங்குவதில் பேருவகையடைகிறேன்.

சட்ட மாணவரின் எழுத்தாற்றல் இத்தகைய முயற்சியால் அதிகரிக்கின்றது. 2009ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட மலரில் பல தமிழ் ஆங்கில மொழிகளாலான தரமான கட்டுரைகள் இடம்பெற்றிருந்தன. அதேபோல் இம் மலரும் தரமானதாக அமைய எனது நல்லாசிகள்.

மருத்துவத்துறையில் மூளை நரம்பியல், மனநலத்துறை, குழந்தைகளின் நோயியல், பெண்ணோயியல், மகப்பேறு, சருமனோய், புற்றுநோய் போன்ற பல துறைகளில் நிபுணத்துவ அறிவை விருத்திசெய்து அந்தத் துறைகளில் நிபுணர்களாவது போல் சட்டத்துறையிலும் சிவில் வழக்குகள், குற்றவியல் வழக்குகள், கணனிமூலம் புரியப்படும் குற்றங்கள், பதிப்புரிமை, கண்டுபிடிப்புக்கள் தொடர்பாகப் புரியப்படும் குற்றங்கள், சர்வதேசச் சட்டம், கடல் மற்றும் ஆகாய மார்க்கத்தில் பயணிக்கும் கப்பல் மற்றும் விமானம் தொடர்பான சட்ட மீறல்கள், அரசியலமைப்புச் சட்டம் போன்றவற்றை சட்ட மாணவர்களும் தமது பட்டப்படிப்பைப் பூர்த்தி செய்தவுடன் தாங்கள் விரும்பும் துறையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் நிபுணத்துவம் எய்த வாய்ப்புக்கள் பலவுண்டு.

எனவே அவர்களைப் பொறுத்தவரை வாசிப்பதையும் எழுதுவதையும் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டிய தேவை தவிர்க்க முடியாதது.

அந்த வகையில் இம் மலர் வெளியிடும் பணி வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் எழுதும் பழக்கத்தையும் ஆழமாகச் சிந்திக்கும் பழக்கத்தையும் ஆரம்பத்திலேயே ஊக்குவிக்கக்கூடிய, வளர்க்கக்கூடிய ஒரு நன் முயற்சியும் உந்துசக்தியுமாகும்.

இவ்விதழாக்கத்தில் பங்குபற்றிய அனைத்து தரப்பினருக்கும் எனது வாழ்த்தும் பாராட்டும் உரித்தாகுக.

ஜெ.விஸ்வநாதன்
மேல் நீதிமன்ற ஆணையாளர்.
(வடமாகாணம்)

Blessing Message

It is with great pleasure I am writing this message to the second issue published by the 'NEETHAM' of the Law Students' Association, University of Jaffna. It is admirable that the University students who are considered to be the future intellectuals of a country undertake a fruitful academic exercise like this with dedication.

I wish to record my thanks to the Head of the Department of Law, Law student, Staff and well wishers for their valuable contribution in bringing out this collection of articles and papers.

Finally I take this opportunity to congratulate those who have extended their whole hearted cooperation to make this venture of erudition a success.

My best wishes and regards for all those concerned in their future endeavour.

Prof. N.Gnanakumaran
Dean,
Faculty of Arts,
University of Jaffna.

Message from the Head

It is with great pleasure that I issue this message to “Neetham” the second annual magazine of the Law Students association, University of Jaffna.

University of Jaffna, A pioneer institution of higher Education in the Northern part of Sri Lanka, plays a leading role in generating knowledge by stimulating research and development. In order to ensure a balanced knowledge production in the region, Department of Law in the University of Jaffna has been producing knowledge concern to Legal Education.

First batch of students have successfully completed the course in the year 2010.

In this context I would like to express my sincere thanks to Mr.N.Selvakumaran, Dean, Faculty of Law, University of Colombo and other lecturers of the faculty who are involved in teaching to our students in the Colombo Branch.

I appreciate very much to Mr.B.N.Thamboo, Academic co-ordinator, Colombo branch for his continuous help to conduct the Courses successfully in Colombo.

The “Neetham” the second magazine is now being released with the effort of our students. It provides an opportunity for the students to experience and develop relationship with the Community and the corporate sector. This is the way they learn by doing.

I wish to congratulate the students who were involved in launching the second magazine.

I wish them all success in their efforts in future

Prof.M.Sinnathamby
Head, Department of Law,
University of Jaffna.

அருள் ஆசிச் செய்தி

அன்பு சார் பெருந்தகையீர்,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சட்ட மன்ற மாணவர்களினால் வருடாந்தம் “நீதம்” சஞ்சிகை வெளிவருவதை இட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறோம். மனிதனை மனித நேயத்தோடு வாழ வைப்பதற்கு சட்டமும் ஒழுங்கும் மிகவும் இன்றி அமையாதவை. இதனை ஒவ்வொரு வரும் கடைப்பிடிப்பது ஒழுங்காகும். இதனை சிறப்புச் செய்து “நீதம்” சஞ்சிகையின் ஊடாக அனைவரும் விளங்க வைப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. அனைவரும் நீதியோடு வாழ்வதற்கு சட்டமும் ஒழுங்கும் இன்றியமையாதது. நீதியோடு வாழ்கின்ற வாழ்வே அனைவருக்கும் சிறந்த வாழ்வாகும். இதனை ஒவ்வொருவரும் கடைப்பிடித்து மகிழ்வுடன் வாழ்வோமாக.

இப்பணியை சிறப்படையச் செய்யும் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக சட்டம் மாணவர் மாணவிகளை வாழ்த்திப் பாராட்டுகின்றோம். இப்பணி தொடர இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றோம்.

என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு
ஸ்ரீலக்ஷ்மி.ஸ்வாமி

Message of Bishop of Jaffna to the Law Students' Association

Amidst War and Destruction we are pleased to know that the Law Students of Jaffna University are preparing to publish the magazine called "Neetham"

This will be very useful to inform the public about the Law Faculty in the Jaffna University and their active involvements in the community of Jaffna.

While congratulating the members of the Law Students' Association I wish them every success in their endeavors.

Thank you

Rt. Rev. Dr. Thomas Saundaranayagam
Bishop of Jaffna.

பெரும் பொருளாளரின் பேனாவிலிருந்து....

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டத்துறையின் உருவாக்கம் தொடர்பாக ஆராய்வதற்கு ஆரம்பத்தில் நியமிக்கப்பட்ட சிரேஷ்ட ஆசிரியர்கள் நால்வரை உள்ளடக்கிய குழுவின் ஒரு அங்கத்தவன் என்ற வகையிலும், ஆசிரியர் பற்றாக்குறை காரணமாகச் சட்டத்துறை நெருக்கடியை எதிர்நோக்கிய ஒரு காலகட்டத்தில் இப்போது இறுதி வருடத்தில் கற்கும் மாணவர்களுக்கு முதலாம் வருடத்தில் அரசியல் யாப்பின் அடிப்படைகள் என்ற பாட அலகினைப் போதித்தவன் என்ற வகையிலும் எமது துணைவேந்தர் பேராசிரியர் என்.சண்முகலிங்கன் அவர்கள் சட்டத்துறை மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கின்ற சட்டத்தின் சமூகவியல் என்ற பாட அலகின் வினாத்தாளைச் சீர்ப்படுத்தவதிலும், விடைத்தாள்களின் இரண்டாவது மதிப்பீட்டை மேற்கொள்வதிலும் பங்கேற்பவன் என்ற வகையிலும், சட்டத்துறை மாணவர்கள் என்மீது வைத்திருக்கும் அபிமானம் காரணமாகவும், என்னை அவர்கள் தமது சட்ட மாணவர் சங்கத்தின் பெரும் பொருளாளராக மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டனர். இப்பின்னணியில் நீதத்துக்கு ஆசியுரை வழங்குவது எனது கடமையும், பொறுப்பும் மட்டுமல்ல; மகிழ்ச்சிக்கும் பெருமைக்குமுரிய விடயமுமாகும்.

பல்வேறு பிரச்சினைகளையும், சவால்களையும் எதிர்நோக்கி வந்துள்ள போதிலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகச் சட்டத்துறை மாணவர்கள் தமது நியமங்களையும், விழுமியங்களையும் சிறப்பாகப் பேணி வருவதற்கு நீதம் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். நீதத்தின் முதலாவது இதழானது உள்ளடக்கத்திலும் அமைப்பியலிலும் முழுக் கல்விச் சமூகத்திலும் முத்திரை பதிக்கத் தவறவில்லை. அதுபோன்றே சட்டத்துறை மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், தொழில்சார் சட்ட வல்லுநர்கள் மற்றும் ஆர்வலர்களின் ஆக்கங்களைத் தாங்கி வரும் இரண்டாவது இதழும் சட்டத்தின் நாதமாக ஒலிக்கிறது. சட்டத்தின் வித்துக்களாலும், விருட்சங்களாலும், மலர்களாலும், கனிகளாலும் பொலிவடைந்து காணப்படும் இவ்விதழ் சட்டத்தின் சுடராக ஒளிர்கிறது. ஒரு நாட்டின் சிறப்பு அந்நாட்டின் சட்டங்களிலேயே தங்கியுள்ளது என்பது எப்போதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வந்த ஓர் பேருண்மையாகும். அவ்வகையில் நீதமும் நல்லாட்சிக்கு உரைகல்லாகவும், உத்தரவாதமாகவும் திகழ்கிறது. சட்டம் கோலோச்சிய தமிழ்ச் சமூகமானது ஒரு காலத்தில் நமது நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் கீர்த்திக்கும் பெரும் பணியாற்றியது. அத்தகைய பொற்காலத்தின் மறுமலர்ச்சிக்குக் கட்டியம் கூறுவதாகப் புதிய சந்ததியைச் சேர்ந்த சட்ட மாணவர்களின் நீதமும் மிளிர்கிறது.

சுருக்கமாகக் கூறின், நீதம் சட்டத்தின் நித்திலம். அது வாழ்க நிரந்தரம்!

பேராசிரியர் அ.வே.மணிவாசகர்
பெரும் பொருளாளர், சட்டமாணவர் சங்கம்,
தலைவர், அரசறிவியல் துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

தலைவர் உள்ளத்திலிருந்து

எமது யாழ் பல்கலைக்கழக சட்டத்துறையின் வரலாற்றில் நீதம் எனும் இரண்டாம் இதழை எமது சட்டத்துறையின் பிறப்பிடமான யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் முதன் முறையாக வெளியிடுவது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளது.

எமது சட்டத்துறையின் உருவாக்கத்திற்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் காரண கர்த்தாவாக இருந்து உதவி புரியும் அனைத்து நல் உள்ளங்கள் மத்தியில் நீதம் மலரை வெளியிடுவதுதான் சாலச்சிறந்தது. இதனைக் கருத்திற்கொண்டே நீதம் மலரை யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளியிட தீர்மானித்தோம்.

**“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனை
சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்”**

எமது யாழ் பல்கலைக்கழகத் தாய் பெற்ற இளைய வாரிசு இன்று தன் தாயின் மடியிலேயே தான் படைத்திட்ட நீதத்தை சமர்ப்பித்து மகிழ்கின்றது. இம்மலரைச் சான்றோர்களாகிய நீங்கள் பாராட்டும் போது எமக்கும் எம் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியானது ஓர் உந்து சக்தியாக திகழும் என்றால் அது மிகையாகாது.

பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் நாங்கள் பல இடர்களையும், சவால்களையும் எதிர்கொண்ட போதும் அவை யாவும் இம்மலரால் மறைந்து போகின்றன. இம்மலரானது நிச்சயமாக எம் சமுதாயத்திற்கும், நாளை சந்ததியினர்க்கும் ஓர் பயனுள்ள படைப்பாகவும், எதிர்காலத்தில் சட்டத்துறையின் வளர்ச்சிக்கு ஓர் தூண்டுதலாகவும் அமையும் என நம்புகின்றேன்.

இவ் இனிமையான நிகழ்வில் இப்படைப்பிற்கும் எம் சட்டத்துறையின் வளர்ச்சிக்கும் பங்காற்றிய அனைத்து நல் உள்ளங்களுக்கும் நன்றி கூறி எதிர்வரும் காலங்களிலும் இம்மலர் மென்மேலும் சிறப்புடன் வெளிவரவேண்டும் என வாழ்த்தி விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி

திரு.மா.சிறில்ராஜ்
தலைவர்
சட்ட மாணவர் ஒன்றியம்
யாழ். பல்கலைக்கழகம்

செயலாளரின் இதயத்திலிருந்து.....

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஈன்றெடுத்த சட்டத்துறை இன்று தனது இரண்டாவது நீதக் குழந்தையை பெருமையுடன் உங்கள் முன் தவழவிட்டிருக்கின்றது. இன்னல்கள், இடர்கள் ஆயிரம் தான் இருந்தாலும் இமயமாய் நின்று இவ்விதழை இன்று எம் யாழ்த்திரு மண்ணுக்காய் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

சட்டவல்லுனர்கள் பலரினை உருவாக்கிய யாழ் மண்ணுக்கு தனித்துவமாய் ஓர் சட்டத்துறை இல்லை என்ற குறை பலர் மனதில் ஓர் ஏக்கமாய் இருந்தது. அக்குறையைத் தீர்த்து உருவான சட்டத்துறை கடந்து வந்த பாதைகளோ சொல்லில் வடிக்க முடியாதவை. இருந்தபோதும் மனம் தளராத சட்டத்துறை தனது முதலாம் அணி மாணவர்களை இன்று சட்டமாணிகளாக்கி சரித்திரம் படைத்துள்ளது.

எமக்கென்று ஓர் அடையாளத்தை உருவாக்கித்தந்த யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகத்தில் நீதம் இரண்டாவது இதழை வெளியிடும் இந்நேரத்தில் அதன் உருவாக்கத்திற்கு பங்காற்றிய அத்தனை நல் உள்ளங்களுக்கும் சிரம் தாழ்த்தி நன்றி கூறுகின்றேன்.

ஓர் இதழினை வெளியிடும்போது ஏற்படும் இடர்கள் பலவற்றை நாம் சந்தித்தபோதும் எதிர்பாராத வகையில் எமக்கு கிடைத்த உதவிகளையும் இந்நேரத்தில் நன்றியுடன் நினைவு கூறுகின்றேன்.

தவழும் குழந்தை எழுந்து நடக்கையில் நிச்சயம் தவறி விழும் என்றாலும் பெரியோர்க்கு அதுவும் ஓர் பூரிப்பே. இன்று உங்கள் கைகளில் தவழும் இந்நீதக் குழந்தையிடமும் நிச்சயம் தவறுகள் இருக்கலாம். தவறைச் சுட்டிக்காட்டி எம் நீதம் எழுந்து நடப்பதற்கு உங்கள் கைகளை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றோம்.

இனி வரும் காலங்களிலும் நீதம் புகழ் பரப்பி தனியிடம் அமைக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறேன். சட்ட மாணவர் சங்கத்தின் செயலாளராய் இம்மலரிற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

செல்வி. டயானார்த்தி அரியநாயகம்

செயலாளர்

சட்ட மாணவர் ஒன்றியம்

யாழ்.பல்கலைக்கழகம்.

இதழாசிரியையின் எண்ணக்கருவில் உதித்தவை....

உலக வாழ்வின் அடிப்படை நீதியே. அந்நீதியை உலகெல்லாம் வாழும் சமூகங்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்யவும் அநீதிகளுக்கு எதிராக ஆவேசமாய் முழக்கமிடவும் சட்ட மாணவர்கள் அமைக்கும் களங்களோ பல்லாயிரம். அவற்றுள் ஓர் களமாக அமையும் யாழ். பல்கலைக்கழக சட்டத்துறை மாணவர்களால் வெளியிடப்படும் “நீதம்” இதழ்-2ன் இதழாசிரியை என்ற வகையில் பெருமகிழ்வடைகிறேன்.

சட்ட மாணவர்களின் சுயகற்றல் செயற்பாட்டிற்குத் துணை நூலாக அமைந்து அறிவுப் பணி ஆற்றுவதே “நீதம்” மலரின் பிரதான நோக்கமாக அமைகின்றது. அந்தவகையில் திறமைமிக்க சட்டவல்லுநர்களினதும் சட்ட மாணவர்களினதும் கருத்து மிக்க சட்ட ஆக்கங்களை இந்நீதம் இதழ்-2 சுமந்து வந்துள்ளது.

கடுகு சிறிதானாலும் காரம் குறைந்து விடாது. அவ்வாறே யாழ். பல்கலைக்கழக சட்ட மாணவர்களாகிய எமது எண்ணிக்கை குறைந்தாலும் எமது சட்டப்பற்று குன்றாது. மாறாக உயர்ந்து நிற்கும் என்பதற்கு சான்றாக இந் நீதம் மலர் அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

உள்ளது உணர்வுகளில் நன்றியை உணர்தல், உரைத்தல், உத்தமமானது. எமது நீதம் இதழ்-2னை மெருகூட்ட தமது பொன்னான நேரத்தையும் பொருட் படுத்தாமல் சட்ட ஆக்கங்கள் தந்துதவிய நீதியரசர்கள், ஜனாதிபதி சட்டத்தரணிகள், விரிவுரையாளர்கள், சட்டத்தரணிகள் மற்றும் மாணவர்கள் அனைவருக்கும் நாம் தெரிவிக்கும் நன்றிகள் சொல்லிலடங்காதவை.

அந்தவகையில் முடியும் என்ற ஒரே நோக்குடன் எதிர்நீச்சல் போட்டு நீதம் மலரை முதன் முதலாக வெளியிட்ட கடந்து போன ஆண்டின் மன்ற உறுப்பினர்களையும், இம்மலர் சிறப்புற வெளியிடப்பட பல சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் தோளோடு தோள் நின்று உழைத்த எம் சக மாணவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

மேலும் எதிர்வரும் காலங்களிலும் நீதம் மலரானது அநீதிகளுக்கு சமாதிகட்டி, எட்டுத் திக்கும் விடிவு நோக்கி எரியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வாழ்த்தி விடைபெறும்.....

செல்வி. அனற்வினி சில்வெஸ்ரர்
இதழாசிரியர்
சட்ட மாணவர் ஒன்றியம்
யாழ்.பல்கலைக்கழகம்

EXECUTIVE COMMITTEE OF THE LAW STUDENTS' ASSOCIATION

சட்ட மாணவர் சங்கத்தின் நிறைவேற்றுக்குழு
2010 / 2011

Senior Treasurer பெரும் பொருளாளர்	-	Prof. A.V. Manivasagar பேராசிரியர். அ.வே.மணிவாசகர்
President தலைவர்	-	Mr.Masilamany CyrilRaj திரு. மாசிலாமணி சிறில்ராஜ்
Vice president உப தலைவர்	-	Miss. Niruba Balasingam செல்வி. நிருபா பாலசிங்கம்
Secretary செயலாளர்	-	Miss. Dianarthy Ariyanayakam செல்வி. டயானார்த்தி அரியநாயகம்
Tresurer பொருளாளர்	-	Miss. Saruja Sivanesan செல்வி. சாருஜா சிவநேசன்
Editor இதழாசிரியர்	-	Miss. Anetvini Silvester செல்வி. அனற்வினி சில்வெஸ்டர்
Committee Members குழு உறுப்பினர்கள்	-	Mr. Pathmanathan Umakanthan திரு. பத்மநாதன் உமாகாந்தன் Mr. Tharumakulasinkam Suganthan திரு. தருமகுலசிங்கம் சுகந்தன் Miss. Deluckshana Sivakumar செல்வி. டிலக்ஷனா சிவகுமார் Mr. Sinnathurai Jegan திரு. சின்னத்துரை ஜெகன் Mr. Ariaratnam Arjun திரு. அரியரட்ணம் அர்ஜுன்

EXECUTIVE COMMITTEE OF LAW STUDENTS' ASSOCIATION 2010 / 2011

Standing : Mr.T.Suganthan(Member), Ms.S.Saruja (Treasurer), Ms.S.Deluckshana(Member), Mr.P.Umakanthan(Member)

Seated : Ms.B.Niruba (Vice President), Mr.M.Cyrliraj (President), Prof.N. Shanmugalingan (Vice - Chancellor) Ms.A.Dianarthy(Secretary), Ms.S.Anetvini (Editor)

Absentees: Mr.S.Jegan(Member), Mr.W.Arjun(Member)

CONTENTS – பொருளடக்கம்

1. Judicial Innovations in environmental jurisprudence - Sri Lanka Experience
Hon. Justice K.Sripavan, Supreme Court Judge
2. Role of the Judiciary in a democracy
Hon. Justice C.V. Wigneswaran
3. New Trends in Company Law curing not killing the sick company
K.Kanaga Iswaran, P.C
4. Duties of company Directors under the companies Act No 7 of 2007
Kandaiah Neelakandan. Attorney – at – law & Notary Public
5. Religious jurisprudence in Sri Lanka – Roman Law view under Human Geographical approach
Manikkam Sivapatham, LLB(Hon), M.Phil(Col), Attorney at Law, Senior Lecturer in Laws Faculty of Law, University of Colombo, Visiting Lecturer Open University of Sri Lanka - University of Jaffna.
6. HIV/ AIDS and International human Rights Law a discourse
Prof. A.V.Manivasagar, Head Deaprtment of Political Science, University of Jaffna.
7. Language Rights
S.Selvakunapalan, Senior Assistant Legal Draftman
8. Basic Principles of Civil Practical
M.U.M. Ali Sabry, Attorney – at – Law
9. Legal Regime Relating to Anti Dumping Practices in International Trade
G. Sathyatharsini, L.L.B (Hons) (Col), LL.M (Col), Attorney – at – Law
10. நிறைவேற்று அதிகார சனாதிபதியும் சிறுபான்மையினத்தவரும்
குமாரவடிவேல் குருபரன், முதுசட்டமாணி மாணவன், *Oxford* பல்கலைக்கழகம், ஐக்கிய இராச்சியம், உதவி விரிவுரையாளர், சட்டத்துறை யாழ்.பல்கலைக்கழகம்.
11. முதியோர் பாதுகாப்பு – சட்டவேற்பாடுகளும், பிறசெயற்பாடுகளும்
கோசலை மனோகரன் *LL.B (Hons)* விரிவுரையாளர், சட்டத்துறை, யாழ்.பல்கலைக்கழகம்
12. குடும்ப வன்முறை – ஒரு சட்டபூர்வமான நோக்கு
ஷர்மினி பிருந்திரன், உதவி விரிவுரையாளர், சட்டத்துறை யாழ் பல்கலைக்கழகம்
13. மத்தியஸ்தம் - இலங்கையின் சட்ட ஏற்பாடுகளும் பிரயோகமும்
சட்டத்தரணி எம்.திருநாவுக்கரசு *LL.B, PGDLS*
14. Letter of Credit operations and risks involved
T. Jesuthasan, A.J.B Manager, Trade Finance Imports off shore Banking Division.
15. சமகால சிந்தனையாளர் ஹபாமஸ் குறித்த ஓர் மெய்யியல் பார்வை
ந.சிவகரன், விரிவுரையாளர், மெய்யியல்துறை, யாழ்.பல்கலைக்கழகம்

16. Minors Contracts – ஒரு பார்வை
சுசரிதா சேகர், சட்டபீடம், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்.
17. வாழ்வதற்கான உரிமையும் அதன் நோக்கும்
ம.கிறேஷியன். இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி
18. The Legal Principle of Universal Jurisdiction and its applicability
Tharumakulasinkam Suganthan, Final Year
19. A guide to public Interest Litigation - Experience regarding Sri Lanka and India (Legal Analysis)
Srividandarajah Rubaraj, final Year
20. System of Juvenile justice – *Gayathri Kumaradevan, final Year*
21. Incorporating the principle of break down as a ground for divorce instead of the fault principle
Dianarthy Ariyanayakam, Final Year
22. Do Labour Enactments of Sri Lanka provide special protective measures in respect of women?
Anetvini Silvester, final Year
23. பெண்களின் பாதுகாப்பிற்கான நீதிசார் அணுகுமுறையில் சட்டத்தின் வகுப்பங்கு (சுருக்கமான கண்ணோட்டம்)
ஜூட் பிறைனர் அன்ரன் ரஞ்சித்குமார், இறுதிவருடம்
24. How far the rights of the accused or suspect are safeguarded prior to trial under the code of criminal procedure Act No 15 of 1979
Purathani Eloornayagam, Final Year
25. Magistrate Powers during the criminal investigation under criminal procedure code
Saruja Sivanesan, Final Year
26. Making a Will.....
Teshipa Rajah, Second Year
27. யாழ். பல்கலைக்கழக சட்டத்துறை வரலாற்றின் தொடர்ச்சி
J.N.கிறிஸ்டினா நீருஜா, இறுதிவருடம்
28. Establishment and the objectives of the Lessons Learned and Reconciliation Commission in Sri Lanka
Final Year Students.

JUDICIAL INNOVATIONS IN ENVIRONMENTAL JURISPRUDENCE - SRI LANKAN EXPERIENCE

- *Hon. Justice K.Sripavan*

Sri Lanka has a rich tradition of environmental conservation, which had its origins in Buddhist teachings and in customs and practices followed through time. Modern environmental law in Sri Lanka has evolved from and has been moulded by the principles of Roman-Dutch Law, English Law, legislation, international treaties and judicial decisions.

The modern history of environmental law and policy in Sri Lanka can be traced back to mid 19th Century. In 1848, The Timber Ordinance was introduced to preserve forests, for timber production. In 1873, the protection of natural forests above 5,000 feet as reserves was advocated. The Forest Ordinance of 1885 afforded some protection of forests, primarily for sustainable wood production but also afforded limited protection of wildlife in forest reserves. This was developed further in 1907 with the enactment of Forest Ordinance No. 16 of 1907 with some protection for forests and products in reserved forests, village forests and for the controlled exploitation of timber. In 1938, the clearing of forests above 5,000 feet was prohibited.

In 1929, the first authoritative forest policy statement on species protection was issued and in 1937 the Fauna and Flora Protection Ordinance (FFPO) was enacted. However, the Ordinance only applied to State land and did not apply to privately owned land. In 1964, through an amendment to the FFPO, nature reserves and jungle corridors were formally recognized as protected areas and national reserves.

In 1982, the Mahaweli Environmental Project established a network of protected areas in the upper catchment areas of the Mahaweli River. In 1988, the National Heritage Wilderness Area Act No. 3 established a national heritage protection scheme for those forests possessing a unique ecosystem, genetic resources or outstanding natural features.

Amendments to the Fauna and Flora Protection Ordinance in 1993 added refuges, marine reserves and buffer zones as additional categories to the definition of a “national reserve”.

Sri Lanka’s Constitution contains two references to the environment. Firstly, under the ‘Directive Principles of State Policy’ in Chapter VI, the State is required to ‘protect, preserve and improve the environment for the benefit of the community’ [Article 27(14)]. These Directive Principles are supposed to ‘guide Parliament, the President and the Cabinet of Ministers in the enactment of laws and the governance of Sri Lanka’ [Article 27(1)]. Secondly, under the Article on ‘fundamental duties’ in the same chapter, it is the duty of every person in Sri Lanka to protect nature and conserve its riches’ [Article 28(f)]: There is thus a shared responsibility between the State and the community to ensure environmental protection.

Although it is expressly declared that the Directive Principles and Fundamental Duties ‘do not confer or impose legal rights or obligations and are not enforceable in any court or tribunal’ (Article 29), no part of the Constitution can be dismissed as redundant. These Directive Principles have today been linked to the ‘public

trust' doctrine and should guide State functionaries, from lowest to highest, in how they exercise their powers. At the same time, the 'fundamental duties' of citizens are often cited by petitioners in public interest litigations to justify their *locus standi* to file environmental cases.

Articles 11, 12 and 13 of the Fundamental Right Chapter set out rights available to every 'person' while Article 14 sets out certain additional rights available to every 'citizen'. Article 15 sets out the circumstances in which such rights may be restricted. Unfortunately, there is no explicit reference to the environment in the 'Fundamental Rights' chapter (Chapter III). Neither is there an expressly declared 'right to life' in the Constitution.

Judicial decisions have contributed significantly to the development of environmental law. There has been growing awareness among courts, and judges have recently shown an increased willingness to intervene in environmental matters, as evidenced in the recent past. (Source :- *Judges & Environmental Law – A handbook for Srilankan Judiciary*).

In the case of *The Environmental Foundation Ltd. and Others vs. The Attorney General and Others, (S.C. Application No. 128/91)*, the petitioners who were residents of two villages in the Southern part of Sri Lanka as well as a Company which is devoted to environmental protection, challenged the blasting of rock quarry near petitioners' villages. Petitioners alleged that they have suffered serious injury to their physical and mental health, and serious damage to their property, as a result of large-scale blasting by Southern Group which commenced at the quarry in 1987.

Among other allegations, Petitioners state that pieces of rock, 20 centimetres in diameter were projected onto their village, that the blasting created unbearable noise, severe vibrations and thick smoke, destruction of homes, and harm to their health and livelihoods.

Petitioners argued that despite their complaints, the Government Agent of the District, renewed the licence for the quarry without giving the petitioners a hearing, that the Superintendent of Police of the District did not exercise his powers to abate a public nuisance, that the Central Environmental Authority (CEA) did not exercise its powers under the National Environmental Act as the quarry's operator had not obtained a licence from the CEA, that the Director of the Geological Survey Department and the Grama Sevaka of the area failed to take action which they were empowered to take under the law despite petitioner's repeated complaints. These parties were all made respondents in this action. Finally, petitioners argued that the quarry's owner and operator, benefited from the executive action (and inaction) of the other respondents, and should pay to restore Petitioner's physical quality of life.

Petitioners claimed violations of their rights under various articles of the Constitution; Article 3 (sovereignty is in the people and is inalienable and includes fundamental rights); Article 11 (no person shall be subjected to cruel, inhuman or degrading treatment); Article 14(1)(g) (every citizen is entitled to freedom to engage in any lawful occupation); Article 14(1)(h) (every citizen is entitled to freedom of movement and choosing his residence).

After this action was instituted, CEA officials inspected the quarry, and met with petitioners' representatives. In December 1992, the parties informed the Supreme Court that a settlement had been reached. The Court entered the terms of settlement.

It was agreed as follows:-

- (i) The number of blastings was limited to three days a week (Monday, Wednesday, Friday), and if there is a necessity to increase the number, the Monitoring Committee (two persons nominated by Petitioners, two persons from the Southern Group, the Grama Niladhari of the two villages and the Government Agent of the District must approve the change. If the blasting cannot be done on one of these three days, it can be done on an alternative day suitable to the Southern Group, if 24 hours written notice is given to the Grama Niladhari.
- (ii) Blasting will take place between 10.00 a.m. and 5.00 p.m. There should be at least a 20 second time lapse between each blasting, and electronic detonation and the safety fuse method must be used. The depth of a bore hole cannot exceed 8feet. The number of blastings per day is not stipulated.
- (iii) The Police must maintain a monthly report detailing the total quantity of explosives used, the depth of bore holes, the dates on which blastings occurred, the commencement and close of blasting, the methods used for blasting, the number of bore holes on each day, and any complaints petitioners make. This report is maintained on the premises of the quarry, and certified by the site manager.

The settlement also discussed secondary blasting, maximum noise and vibrations, as well as the operation of the crusher. The crusher operation should be a continuous wet process, and the CEA shall include in the environmental protection licence a condition requiring the construction of a sound barrier around the crusher. Finally, a siren should be sounded three times before blasting commences and after blasting is completed.

In the case of S.C. Amarasinghe and three others vs. The Attorney General and three others, (S.C. (Spl.) No. 6/92, the petitioner sought to quash an Order of the President of Sri Lanka dated 21.10.1992 made under Section 2 of the Urban Development Project (Special Provisions) Act No. 2 of 1980 declaring that upon the recommendation of the Minister in charge of urban development he was of opinion that the lands described in the schedule to the Order were urgently required for an urban development project. The Attorney-General and, the Road Development Authority were made respondents. It was common ground that the lands in question were to be acquired in connection with the construction of an expressway from Colombo to Katunayake. The petitioners contended in the Supreme Court that there had been a failure of natural justice as there had been no hearing prior to making the order, despite the fact that under Section 2 of the Act the urban development project had to be one “which would meet the just requirements of the general welfare of the people.

The petitioners cited Sections 23AA and 23BB of the National Environmental Act No. 47 of 1980 as amended by Act No. 56 of 1988 which require that approval for all prescribed projects should be obtained from the appropriate project approving agency, which is first required to call for an Environmental Impact Assessment Report (EIA). They contended that the Presidential Order under Section 2 of the Urban Development Projects (Special Provisions) Act could not be made until the EIA had been prepared.

The Court held, inter alia :-

- (1) As the Order under Section 2 of the Urban Development Projects (Special Provisions) Act has of itself no adverse impact on a citizen's property, liberty or livelihood and does not deprive him of or affect title to or possession of property, a public hearing was not required at that stage.
- (2) The available material did not indicate that the decision to build the expressway was unreasonable and therefore the Court would not interfere.
- (3) The provisions of Sections 23AA and 23BB of the National Environmental Act as amended were not applicable, as no orders had yet been made listing any "prescribed projects". However, the Central Environmental Authority had power to call for an EIA in respect of any new project under Section 10(h) of the Act and the Court took note that the Respondents had given an undertaking that an EIA would be prepared and made available for public scrutiny for 30 days, which would be the appropriate stage at which to consider public representations on environmental factors.

In Wattedegera Wijebanda vs. Conservator General of Forest and Eight Others in S.C. Application No. 118/2004, the petitioner challenged the infringement of his fundamental rights after being refused a permit for quarry mining in a environmentally sensitive area. The petitioner became aware that the 6th respondent had been issued such a licence to carry out quarry mining in the same area. It was found that the particular site was located less than a mile from a national reserve close to an archeological area and the Environmental Committee decided not to grant permit considering the possible challenges to wildlife and water resources of the area.

The Court found that the 6th respondent had not obtained a valid Environmental Protection Licence under the National Environmental Act No. 47 of 1980, which was a mandatory requirement for the granting of a licence. After argument, the Court noted :-

- 1) That the application of the Petitioner for conducting mining activities has been rightly refused by the relevant authority.
- 2) The Petitioner's right to equality and equal protection of the law under Article 12(1) of the Constitution has been violated through the arbitrary and capricious acts of the respondents in issuing a quarry mining permit to the 6th respondent in respect of operations at the same location.
- 3) That the 6th respondent's permit was in any event invalid, as he did not have a valid Environment Protection Licence under the National Environmental Act.
- 4) In as much as the illegal mining activities of the 6th respondent have had an appalling impact on the surrounding environment, the primary objective in such a case must be the restoration of the land to its original position. Accordingly, no further mining activities were to be conducted at the said location and **the 6th respondent should bear all the costs related to the restoration of the land back to its original position.**
- 5) That issuance of an environmental licence with a validity period, extending beyond that of the mining permit was a clear violation of established procedure and raised suspicions of *mala fides* against the authorities who sanctioned such a licence.

- 6) That immediate action to be taken and inquiries to be initiated by the Attorney General and the heads of the public institution concerned, against those involved whose actions or inactions have facilitated the commencement and continuance of illegal mining activities in a Protected Forest Reserve.
- 7) That while environmental rights are not specifically alluded to under the fundamental rights chapter of the Constitution, the right to a clean environment and the principle of inter generational equity with respect to the protection and preservation of the environment are inherent in a meaningful reading of Article 12(1) of the Constitution.
- 8) That the State and the 6th respondent should pay the petitioner a sum of Rs. 20,000 and a sum of Rs. 50,000 s costs respectively.

In the course of its judgment, the Court observed as follows:-

“Courts in Sri Lanka, have long since recognized that the organs of State are guardians to whom the people have committed the care and preservation of the resources of the people. This recognition of the doctrine of ‘public trust’, accords a great responsibility upon the government to preserve and protect the environment and its resources.

*The doctrine of public trust was initially developed in ancient Roman jurisprudence and was founded on the principle that certain common property resources such a river, forests and air were held by the government in trusteeship for the free and unimpeded use of the general public. This doctrine emphasizes the obligation of the government to protect and conserve these resources for public use and protect it from exploitation by private individuals for short term monetary or commercial gains. Such resources being an endowment of nature should be available freely to the general public, irrespective of the individual’s status or income level in life. This doctrine is an “affirmation of the duty of the State to protect the people’s common heritage of streams, lakes, marshlands and tidelands surrendering the right of protection only in the rarest of Cases, when the abandonment of that trust is consistent with fundamental and larger interest of the purposes of that trust. Contemporary concerns with the State and its role in the protection of the environment have close links with this doctrine of public trust. As part of this responsibility governments make policy decisions related to the environment and its useful utilization, conservation and protection and should always be only in the interest of the general public with a long term view of such being conserved for intergenerational use. For this doctrine is closely linked **with the principle of intergenerational equity**. Human kind of one generation holds the guardianship and conservation of the natural resources in trust for future generations, a sacred duty to be carried out with the highest level of accountability”.*

The “**public trust**” doctrine referred to in this case is based on an earlier judgment delivered by the Supreme Court in the **the Eppawela Case**.

Bulankulama & Others vs. Secretary, Ministry of Industrial Development and Others (Eppawela Case) - S.C. Application 884/99 decided on 2nd June 2000 :-

The petitioners being residents of Eppawela engaged in cultivation and owning lands there, one of whom was the Chief Priest of a temple, complained of infringement of their rights under Article 12(1) [equality before the law and the equal protection of the law], Article 14(1)(g) [the freedom to engage by himself or in association with others any lawful occupation, profession, trade or business] and Article 14(1)(h) [the freedom of movement and choosing their residence within Sri Lanka] of the Constitution by reason of a proposed agreement the Government sought to entered with a Company known as “Freeport Mac Moran of USA and its affiliate IMCO Agrico”.

The proposed agreement granted the Company the sole and exclusive right –

- (a) to search and explore for phosphate and other minerals in the “Exploration Area”,
- (b) to conduct test or pilot operations at any location within the “Contract Area”; and
- (c) to develop and mine under mining licences any phosphate deposits (including associated minerals) found in the “Exploration Area”.

The petitioners relied on the analysis of several professional experts and reports of the National Academy of Science and the National Science Foundation who were of the opinion that the proposed agreement will not only be an environmental disaster but an economic disaster as well. The sequence in which the agreement ill operate is :-

- (i) Exploration for phosphate mineral deposits
- (ii) Feasibility study which will be done by an international consulting firm selected by the Company and approved by the Government. The feasibility study and the development plan are “Confidential”.
- (iii) Construction
- (iv) Operation; and
- (v) Marketing.

Once the feasibility study and the development plan are submitted, the Secretary is required to approve it “without unreasonable delay”.

The Court noted that in the proposed agreement it is acknowledged in the “introduction” that “The mineral resources contained in the territories of Sri Lanka constitute a part of the national wealth. Hence, the Court concluded that phosphate being a non-renewable resource would be exhausted by the Company within 30 years; the scheme of exploration will not be in the interest of future generations. As per international norms, natural resources shall be preserved for future generations, to meet their needs.

Mining operations will leave large pits and gullies which would provide breeding grounds for mosquitoes and lead to Malaria and Japanese Encephalitis. There is no provision for the restoration of areas affected by mining at the expense of the Company. In the course of the judgment, Amerasinghe, J. noted that

“Human beings are at the centre of concerns for sustainable development. They are entitled to a healthy and productive life in harmony with nature (Principle 1- Rio De Janeiro Declaration). In order to achieve sustainable development, environmental protection shall constitute an integral part of the development process and cannot be considered in isolation from it (Principle 4 - Rio De Janeiro Declaration). In my view the proposed agreement must be considered in the light of the foregoing principles”.

On this basis, the Court declared that there was an **imminent infringement** of the petitioners’ rights guaranteed by Article 14(1)(g) and 14(1)(h) of the Constitution.

As regards the alleged imminent infringement of fundamental rights in respect of Article 12(1), the material placed before the Court established :

- (a) the proposed agreement does not provide for an environmental impact as required by the National Environmental Act but provides for a feasibility and environmental study by an international consultant following exploration for phosphate deposits. There is no decision of a competent national authority as required by international norms but only an assurance that applicable law will be followed. Legal rights of the people are mere paper rights; the proposed agreement is biased in favour of the Company and in the event of disagreement it leads to arbitration, and the liability is placed on Sarabhumy, a small local Company.
- (b) (i) Project proposal and exploration plan are not approved by a project approving agency such as the Central Environmental Authority in terms of the relevant regulations. Environmental impact assessment must first be done to the satisfaction of the Central Environmental Authority with notice to the public to enable public comments and representations. If the project is approved, it has to be published in the Gazette.
- (ii) The aforesaid statutory provisions have not been complied with but an attempt is made to contract out of an obligation to comply with the law. The procedure adopted including confidentiality of the proposed assessment is calculated to extinguish public protests. The proposed agreement substitutes the Secretary of the Ministry who is not a project approving agency in terms of the National Environmental Act. It also places the burden on the Government to assist the Company in obtaining the requisite licences from the relevant Government Authority; and judicial review is replaced by arbitration. In the circumstances, there is an **imminent infringement** of the petitioners’ fundamental rights under Article 12(1) of the Constitution.

Several preliminary objections were raised on behalf of the respondents to have this application dismissed “in limine”. All preliminary objections were overruled by Court and it was held :-

- The Court has jurisdiction in terms of Article 126(1) of the Constitution to hear and determine the alleged infringement of fundamental rights notwithstanding the claim that the Government and not the Court is the “trustee” of the natural resources of Sri Lanka.

- The individual petitioners have standing to pursue their rights in terms of Articles 17 and 126(1) of the Constitution. They are not disqualified on the alleged ground that it is a “**public interest**” litigation. The Court is concerned with the rights of individual petitioners even though their rights are linked to the collective rights of the citizenry of Sri Lanka, rights they share with the people of Sri Lanka.
- The petitioners are not non-suited when they joined in one application for invoking the Court’s jurisdiction under Article 126. Article 126(2) does not preclude such joinder where individual rights are based on the same alleged circumstances.
- The petition is not time-barred as it has been filed within one month of the petitioners’ becoming aware of the proposed agreement from a newspaper report which announced that it was expected to be signed within two months; and
- The fact that leave to proceed was granted in respect of the alleged infringement of the fundamental right does not preclude the Court from considering whether there was an imminent infringement of rights for, the greater contains the less.

The **Eppawela** judgment reiterates the “Public Trust” doctrine and the jurisdiction of the Supreme Court to make such directions or orders as it may deem just and equitable under Article 126(4) of the Constitution. Even the great teachings of Hindu Rishis and philosophers contained in the ancient scriptures convey a valuable message to mankind, as follows:-

“Carry on your legitimate duties; discharge your obligations; live up to your rights; but do not allow attachment to grow. Be like a trustee as far as your family, wealth, responsibilities and skills are concerned. Leave them gladly aside, when the call of death comes.”

We, the judges of various jurisdictions, as custodians of the rule of law, have a vital role to play in protecting the environment. According to the concept of “sustainable development”, the impact of development on the environment should be minimized so that we could preserve the environment for future generations. There has to be a balance between development and the preservation of the environment. Although our Constitution does not contain any fundamental right pertaining to the enjoyment of a healthy environment, the Supreme Court has entertained, and afforded reliefs in many fundamental rights applications relating to environmental issues on the basis of the equal protection provisions contained in Article 12(1) of the Constitution. The third case referred to in my hand-out refers to such relief sought by the petitioner. If we fail to protect the physical factors of the surroundings of human beings, including the land, soil, water, atmosphere, climate, sound and the biological factors of animals and plants of every description, nature would hit us back and if nature really starts becoming furious, we would all be wiped off like ants. Let us hope that man becomes awakened very soon and transforms himself.

Hon. Justice K. Sripavan
Judge of the Supreme Court

ROLE OF THE JUDICIARY IN A DEMOCRACY

- Hon. Justice C. V. Wigneswaran

In any society peopled by a mono ethnic, mono religious, mono linguistic unit of human beings the aspirations reflecting the will and welfare of the majority among such people could be classified as citizens' democratic aspirations. But in a multi ethnic, multi religious and multi lingual cosmopolitan society like in Sri Lanka where a minority in the entire country are indeed majority in their areas of residence, the will and wishes of the majority in the Country would hardly reflect the aspirations of such sections of such a society designedly made a minority in the Country. Ideally a democracy is a form of government in which the supreme power is vested in the people collectively and is administered by them or by officers appointed by them or their representatives. But the spirit of democracy is not in its numbers. Democracy would fast degenerate into domineering authoritarianism as in Sri Lanka if the will of the majority belonging to one section of the people were to be foisted on other sections. Theoretically the greatest good to the greatest number could form the basis for democracy. But if the greatest number happens to belong to a single unit of people having a common language, religion or supposed ethnic content such numbers could create a dictatorship *vis a vis* those sections not belonging to such common heritage. That is why democracy has to be understood as a state of society characterized by recognition of equality of rights and privileges for all people leading to political, social and or legal equality. Democracy stresses on, advocates and upholds equal rights and privileges for all and not just a section of the society numerically powerful. In fact a government representing only such a section of people numerically powerful, unless they are clothed with altruistic and enlightened understanding with regard to the aspirations of other sections of the society, would hardly befit the nomenclature "democracy" despite its numerically powerful base.

The role of the judiciary must therefore per force be concerned in insisting on, advocating and upholding equal rights and privileges to all sections of the community in which they function. In fact their responsibility to the weaker sections of such society is considerably more.

Recognizing that all sections of a society may not receive equal rights and privileges, that they may be marginalized, that they may be deliberately or even accidentally sidelined, the human society at large after the Second World War prepared a document which set out certain basic rights and privileges said to have been invested at all times with all human beings in all parts of the world. I refer to the Preamble to the Universal Declaration of Human Rights adopted on the tenth of December 1948 by the General Assembly of the United Nations without dissent which starts thus:-

"Whereas recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world,

Whereas disregard and contempt for human rights have resulted in barbarous acts which have outraged the conscience of mankind and the advent of a world in which human beings shall enjoy freedom of speech and belief and freedom from fear and want has been proclaimed as the highest aspiration of the common people,

Whereas it is essential if man is not to be compelled to have recourse as a last resort to rebellion against tyranny and oppression, that human rights should be protected by the rule of law.....”

The Preamble further states-

“ Whereas the peoples of the United Nations have in the Charter reaffirmed their faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person and in the equal rights of men and women and have determined to promote social progress and better standards of life in larger freedom...etc..... ”

Now, therefore The General Assembly Proclaims This Universal Declaration of Human Rights as a common standard of achievement for all peoples and all nations etc.....

This Preamble more or less reflects what could be the underlying motivating considerations and the overt aspirations of a group of people conforming to a democratic way of life. A significant part of the Declaration reads “.....if man is not to be compelled to have recourse, as a last resort, to rebellion against tyranny and oppression, that human rights should be protected by the rule of law.” Here does the judiciary play an important part.

THE ROLE OF THE JUDICIARY

The role of the judiciary therefore would be to keep this important fact in mind when they make their deliberations and determinations. That is, if they fail to protect the legitimate democratic aspirations of their citizens, the latter might be compelled to have recourse to rebellion against tyranny and oppression. We have had such rebellion by Sinhalese youth earlier and Tamil youth recently both of which were brutally and barbarically put down at great cost and suffering to humanity. The judiciary therefore would be expected to choose decisions reflecting victimized people’s aspirations rather than populist decisions catering to numerically powerful sections of the society. If the judiciary for any reason fails to protect the human rights of all sections of the people at all times, they would be failing in their sacred duties and bringing enormous heartaches and hardships to their citizens.

Therefore protection of all legitimate rights including human rights universally acknowledged, of all sections of the society should be the aim and goal of the judiciary.

CONDUCT OF THE JUDICIARY

The conduct of the judiciary when it chooses to balance peoples’ aspirations with populist decisions catering to the more powerful sections of the society, must be responsive and responsible. Such conduct, I would say, should conform to and reflect the Bangalore Principles of Judicial Conduct such as independence, impartiality, integrity, propriety, equality, competence and diligence. The relevance of the Bangalore Principles at this stage is more than merely cursory. Those principles give expression to the highest traditions relating to the judicial function as visualized by majority of the cultures and legal systems of the democratic world. A judiciary of undisputed integrity is the bedrock institution essential for ensuring compliance with democracy and the Rule

of Law. Even if all other institutions fail to protect the citizens in a democratic set up the judiciary should provide the bulwark to the citizens against any encroachments on their rights, privileges and freedoms under the Law.

INTERNAL AND EXTERNAL RESTRAINTS ON THE JUDICIARY

Of course the judiciary in Countries where the Executive is very powerful can be subject to insidious undermining. Let me therefore turn next to certain inbuilt shortcomings or restraints faced by the judiciary in such countries in conforming to the principles enunciated at Bangalore in 2001. In this connection I am referring to such restraints or remote controls as found here in Sri Lanka. They relate to the scheme of recruitment to the higher judiciary resorted to at present, the deliberate politicization of the investigative and law enforcement units of the State and the manipulation of the law of the land to curtail human rights through Parliamentary majority.

The Attorney General's Department in Sri Lanka is presently under the Executive President. Whenever human rights' violations on the part of the law enforcement authorities including the Military come up, the Attorney General's Department looks after the interests of the alleged wrong doers. Naturally there is much camaraderie and goodwill between the officers of the Department and the law enforcement authorities. With the Attorney General's Department now coming directly under the Executive President such wrong doers and the officers of the Department now become more or less vassals in brotherhood of the Executive President.

What is happening in Sri Lanka is that officers from the Attorney General's Department are more often considered for appointment to the higher judiciary and generally in recent times over seventy five percent of the judges of the Supreme Court have been young officers from the Department appointed directly by the Executive from the Department to the Higher Judiciary without any judicial training or background. This I would say is an inbuilt limitation placed on the Higher Judiciary. Comparatively younger Officers beholden to the Executive being brought in directly to the Higher Judiciary without any judicial experience could seriously affect the independence, impartiality and integrity of the higher judiciary. There are chances for judges to act irresponsibly when faced with the democratic aspirations of the citizens. I shall in a while take up a concrete case to prove my point. The argument I wish to place at this stage is that a Higher Judiciary consisting of mostly comparatively younger personnel recruited from a Government Department coming directly under the Executive and such personnel lacking long judicial experience may not be able to conform to the Bangalore Principles of Judicial Conduct on account of their inherent conditionings inherited at the Department and their necessary affinity to the Executive.

Another inbuilt difficulty faced by the Judiciary is the failure on the part of the Police or the Attorney General's Department to investigate and prosecute politically sensitive cases in a proper manner. Sometimes sham prosecutions are resorted to just to face up to the public as well as international outcry. If the law enforcement authorities fail to book the actual culprits or submerge due and valuable evidence with regard to the culprits there is very little that judges could do even if they were normally able to conform to all principles enunciated for proper judicial conduct. I would be referring to such a case as well shortly.

The third shortcoming stems out of Constitutions prepared to the taste of the majority community despite vehement objections to it by the elected members representing the minority communities in Sri Lanka. Judges are per force expected to effectively uphold such Constitutions. I shall refer to case law to illustrate this fact too.

First let me refer to a decision which reflects judicial waywardness. The decision delivered by the erstwhile Chief Justice of Sri Lanka who retired sometime ago after almost a decade in office as Chief Justice and who was a former Attorney General of Sri Lanka, mutated judicial independence to judicial despotism. People's democratic aspirations have certainly been undermined by the decision.

In September 2006, the Supreme Court of Sri Lanka held that Sri Lanka's accession to the Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) was unconstitutional. Such a decision deprived Sri Lankans of a right they had enjoyed since 1998 to have their petitions sent to the Human Rights' Committee established under the ICCPR to be examined by them. Let me give you more details.

One Nallaratnam Singarasa was serving a thirty five year prison sentence for so called terrorism related offences, consisting of attacks against military establishments and conspiracy to overthrow the government. The important evidence used to convict him in 1995 was an allegedly coerced confession to a police officer which Mr.Singarasa claimed had been obtained in 1993 after four months' detention during which he was tortured. The prosecution's position was that the confession was voluntary, having been obtained without inducement, threat or promise. The burden of proof under the draconian Prevention of Terrorism Act shifted to the defense when the accused reiterated that the involuntary confession was obtained after torture. A medical certificate indicating over a year after the confession that it found "injury scars presently visible" on Mr.Singarasa's body was considered inconclusive evidence since there was no certainty as to the exact time the injuries were sustained. The High Court made an issue of the fact that Mr.Singarasa did not complain to anyone in authority about the beatings at the time. Sometimes the inbuilt ethnic prejudices among judges of the majority community or ingrained fear among the judges of minority communities that they may be identified as acolytes of terrorists, prevent them from considering simple facts such as that after complaint is made to any person in authority in such circumstances the prisoner is taken back to the same custody which gave birth to the complaint of torture and harassment.

Mr.Singarasa having exhausted his legal remedies in Sri Lanka all of which proved unsuccessful, thereafter availed himself of the right of individual petition to the Human Rights' Committee under the Optional Protocol.

(Communication No: 1033/2001, U.N.Document CCPR/C/81/D/1033/2001(2004) – Nallaratnam Singarasa vs. Lanka).

The Committee found several ICCPR provisions violated such as the right to fair hearing, the right to an independent Interpreter at the time of the recording of the so-called voluntary confession, right to trial and review proceedings without delay (it took nearly five years between conviction and final dismissal of appellate proceedings), the right not to be compelled to testify against oneself and the right not to be tortured nor subjected to cruel, inhuman and degrading treatment or punishment. The Committee concluded urging that the impugned sections of the Prevention of Terrorism Act should be made compatible with the provisions of the Covenant and that the appropriate remedy should include release or retrial of Mr.Singarasa and compensation.

Armed with Committee's views Mr.Singarasa moved the Supreme Court of Sri Lanka to exercise its inherent powers of revision and / or review to grant him relief. The Respondent Attorney General denied that the Supreme Court had any such inherent power to reopen a case finally disposed of by the Supreme Court in

the year 2000. Curiously the State's argument was that any attempt to persuade the Supreme Court to give effect to the Human Rights' Committee's views would amount to an interference with the independence of the judiciary and also a violation of the sovereignty of the people!

The erstwhile Chief Justice Sarath N. Silva decided that even though the provisions of The ICCPR binds the Republic of Sri Lanka *qua* State they do not have internal effect and therefore the rights specified in the ICCPR are not rights under the law of Sri Lanka. The erstwhile Chief Justice came to his conclusion on the basis of the provisions of Article 2 of the ICCPR which reads *inter alia* as follows:-

Article 2(2)-"Where not already provided for by existing legislative or other measures, each State party to the present Covenant undertakes to take the necessary steps, in accordance with its constitutional processes and with the provisions of the present Covenant, to adopt such laws or other measures as may be necessary to give effect to the rights recognized in the present Covenant".

The former Chief Justice concluded that failure to provide local legislative authority for the remedies offered by the Protocol such as access to the Committee debarred the Petitioner from obtaining any relief through the Committee. What the former Chief Justice failed to realize was that the Committee is not a Court. Its views may not be binding on our Courts as a matter of International Law. But certainly a States party is required to give the views of the Committee serious consideration in good faith. The Supreme Court decision therefore by not allowing serious consideration of the views of the Committee by the State has protected the State's interest as against the interests of the individual. Courts should act favourably towards the people and respect their aspirations rather than tilt towards the State indulgently, more so in a country like Sri Lanka where the Executive is all powerful. If the Courts do not act circumspectively the Country would slide quite perceptively towards a dictatorship, a fear already voiced in certain quarters.

Next let me briefly refer to the case of the Bindunuwewa Massacre in which proper prosecution did not take place. Inmates of the Bindunuwewa Rehabilitation Centre, all young Tamils whom the Government ostensibly wanted to reform and guide them towards a peaceful democratic life, were attacked one morning while they were within the Centre managed by the Government, by a mob estimated to be around 2000 people comprising of Sinhalese villagers and outside Sinhalese elements surreptitiously brought in while the Police stood by, abetted and participated in the outrage. 27 youths at the Centre were killed and 14 injured. Most of the youth were persons arbitrarily picked up on suspicion of being connected with so called terrorist activities. None of them had been charged with any offence because there were no evidence whatsoever to prove any nexus between them and any violent activities in which they were involved. The youth had been in incarceration for a considerable length of time.

The local Human Rights' Commission said in its report that the facts brought out before them were more consistent with a premeditated and planned attack on the unfortunate youthful inmates of the Centre. Due to public outcry mainly stemming from international fora, a Trial at Bar was ordered. They proceeded against some of the junior officers who were in charge of the Centre. The Prosecution presented no direct evidence against the officers before Court. They failed to present clear eye witness testimony to show that the two officers charged were there at the time of the incident. Though there were originally 41 accused no charges of unlawful assembly were filed against them and thereby most of the accused were discharged as the case

proceeded. The Trial at Bar despite the paucity of evidence passed death sentences against the two junior officers without a proper prosecution being in place. The senior officers who were in charge at the time of the incident were let off scot free. The question asked by many at that time was whether the judicial system in Sri Lanka was under pressure to obtain some death sentences for International opinion.

On appeal as expected, the Apex Court acquitted all accused. Human Rights' Organisations have published the political background in which the massacre took place. Even the Chief Minister of the Uva Province and his driver had been referred to by name with regard to the preparations made to kill the Tamil youth. There were many aspects including political aspects of the riot which were not adequately investigated. Finally all wrongdoers had been either discharged or acquitted with regard to an incident which took place while the victims were in the control and protection of the law enforcement authorities.

While I have referred to the Attorney General's Department or the law enforcement authorities coming under the direction and control of the Executive not placing a strong case before the Judiciary and thereby tying up the hands of the judiciary as an inbuilt shortcoming, there are others who blame the Judiciary for these blatant travesties. In the words of the University Teachers For Human Rights (UTHR), Sri Lanka, the Courts in Sri Lanka appear to dispense "slot machine justice with the settings biased to protect the political establishment and the higher ranks of the security forces on whom they depend. The judges do not appear to reflect adequately on the social or political consequences of their work and especially its effects on ethnic harmony and respect for the Law". It would seem that the Original Court Judges in this instance could have in the interests of justice questioned the feasibility of arraigning junior officers only and that too without proper eye witness testimony being put in place.

Thirdly I refer to the two Republican Constitutions passed in 1972 and 1978 by Parliaments which reflected the bias of the majority community representation in Parliament which by-passed safe guards for minorities put in place by the British when they left the Island. For example, Section 29(2) of the First Constitution left for us by the British at the time they left in 1948, ensured certain basic minority safeguards whereby discriminatory laws affecting a section of the citizenry were entitled to be removed as *ultra vires* the Constitution. These safeguards were removed in 1972 and 1978 when the so called Republican Constitutions were enacted with the help of the steam-roller majority enjoyed by the Sinhala electorates despite vehement protests by the Tamil representatives in Parliament. When the discriminatory Sinhala Only Act was passed by Parliament in 1956 the earlier British given Constitution made it possible for a public servant, Mr. Kodeeswaran, to effectively receive justice from the Privy Council in Britain, which recognized a public servant's right to sue the Crown for arrears of salary. This public servant refused to sit for the Sinhala examination compelled by the Official Language Act No:33 of 1956 and his increments were therefore not paid. Even though the Original Court held that the Sinhala Only Act was *ultra vires* the Constitution no opportunity was given for the Apex Court to decide on it since the 1972 Constitution was meanwhile enacted and Section 29(2) plus the right of Courts to hold laws *ultra vires* the Constitution were done away with. Thus discriminatory laws imposing the will of the majority against minorities could not be effectively checked. Under such circumstances even an enlightened Judiciary would find its hands tied to dispense humane justice. Laws which were so passed include the Sixth Amendment to the Constitution which prohibited minority members of Parliament discussing the need or feasibility to revert to a political arrangement that existed prior to 1833 when the British unified disparate states with different

languages, religions, cultures and topographical areas under one centralized administration. The Prevention of Terrorism Act is another example of laws suppressing fundamental rights of citizens.

Hitherto I have referred to the difficulties faced by the Judiciary due to inbuilt restraints on its functioning. Such restraints are more often glossed over when the role of the judiciary is discussed.

Yet whatever may be the restraining inbuilt shortcomings, the judiciary is still duty bound to protect the democratic aspirations of the people. A truly independent and strong judiciary is not merely in the interests of the people and a safeguard of their rights.

Such a Judiciary is of paramount importance to the political system, to its stability and health. It can give timely indications and warnings to the administration and the people of future conduct conducive to orderly society. An inhibited judiciary, a frustrated judiciary, on the other hand may well lead to instability, administrative lethargy and thereby install confusion in the public mind. The role and responsibility of judges in arresting errant political trends, in protecting the rights of the people, promoting general welfare, furthering harmony and promoting exemplary ethical and moral standards cannot be gainsaid.

NEW TRENDS IN COMPANY LAW CURING NOT KILLING THE SICK COMPANY

- K. Kanag-Iswaran, PC*

A company or a body corporate, as you know, is characterized as a “legal person”. It is not unlike a human being-called a neutral person-in many respects. A “legal person” also has a day of birth. It happens when it is incorporated. It also has a day of death. It dies when it is liquidated.

During its life time, it might prosper, it might flounder and might get sick. Sometimes the sickness may be incurable-then it will have to be put to death. Sometimes, it is likely that it may be revived, if timely action is taken. Surgical intervention is required.

The legal person may not know that he is ill- but others may notice it and would wish to take corrective action-perhaps in their own interests- to recoup what might be owed to them.

Or the legal person may himself recognize he is failing in health and would want to so order its own affairs so that it passes away honorably and with least disruptions to its affairs and to the affairs third parties who have dealt with it.

Hence we see in the law relating to company insolvency and compulsory liquidation. In either event the company ceases to exist.

The purpose of a liquidation procedure is to ensure that, before the company’s existence ceases, all its affairs are dealt with (or ‘wound up’), which means removing the company from its legal relationships.

Its contracts must be completed, transferred or otherwise brought to an end; it must cease carrying on business; its liabilities must be met, as far as possible; legal proceedings to which it is a party must be determined.

Finally the company must be removed from the registrar and dissolved.

Such was the regime under the old Companies Act of 1982.

When the Company Law Reform was undertaken over fourteen years ago- which resulted in the enactment of the new Companies Act No7 of 2007, it was decided to have objective ‘tests’ to determine whether a company is in good health or not. That is the solvency test, to be seen in Section 57 of the Act of 2007. But that was not enough. An obligation also cast on the Board to stop and consider taking corrective action where the company was unable to pay its debts as they fell due. – Section 219- duty of directors on insolvency. Likewise a similar obligation was cast on the Board where there was a serious loss of capital- Section 220- duty of directors on serious loss of capital. All these provisions were directed to ensuring that the health of the company was not any time permitted to be impaired. That is corrective action and medication.

Where however, the health was terminal liquidation was resorted to for the orderly demise of the corporation.

In considering the provisions relating to liquidation it was thought necessary and a suggestion made that the then current provisions governing winding up should be simplified and clarified. One of the amendments considered was the requirement that an experienced “insolvency practitioner” be appointed as liquidator of a company, who can be trusted to hold even hand between members and creditors.

The example of the English Insolvency Act 1986 was looked at, which required all liquidators to be qualified “insolvency practitioners” and whose qualifications were set out in detail in the Act.

Under the English law, there are two aspects to being qualified to act as an insolvency practitioner in relation to a company, namely, -

- a) The qualification to act as an insolvency practitioner generally
- b) The qualification to act in relation to the particular company concerned.

Qualification to act as an insolvency practitioner generally is obtained by being authorized to do so by a recognized professional body (RPB) or the Secretary of State.

Recognized professional bodies are the Association of Chartered Certified Accountants, the Insolvency Practitioners Association, the Institute of Chartered Accountants in England and Wales, the Institute of Chartered Accountants in Ireland, the Institute of Chartered Accountants of Scotland, the Law Society of England and the Law Society of Scotland.

In this background, it is not difficult to see why this suggestion was not considered favorably for inclusion in the new Companies Act. The question posed being, did we have the competent infrastructure? The unanimous answer was no!

Consequently detailed rules regarding in the Act of 1982 are now carried over in the Act of 2007. They are complex – equally complex are the Winding – Up Rules 1939 which dealt with the procedural aspects of litigation. But it must be remembered that one of the reasons for the very detailed rules about the conduct of liquidations is that anyone can be appointed as a liquidator, without any special knowledge or experience.

This is an issue which will have to be addressed in future by the Advisory commissions on Company Law.

So we see that like neutral persons, a company may be sick but may not be terminally ill. Under the current regime, the temptation is to liquidate – unless one attempts a compromise with creditors under Part IX of the Act of 2007, which is dealt with in Sections 247 to 252 of the Act.

Under the Act by ‘compromise’ is meant a compromise between a company and its creditors, including a compromise cancelling all or part of any debt of the company, varying the rights of its creditors or the terms of a debt etc.

However, in these circumstances where a company is in difficulty, but there are real prospects of successfully trading out of the immediate problems, many jurisdictions provide a mechanism to give the company a “

breathing space” to attempt to resolve its problems during which it cannot be wound up, and the ability of creditors to issue any form of execution or exercise security rights against the company’s property is limited or suspended.

The goal of course is to enable companies which are capable of trading profitably or realizing their assets more effectively on a “going concern” basis to do so, in the interest of creditors and shareholders.

Kin this regard the United States Chapter II bankruptcy procedure is intended to give companies a “breathing space”. However, it has been the subject of considerable criticism because of the extent to which it enables incumbent management to frustrate recovers by creditors, and to delay liquidation almost indefinitely. On the other hand, it appears the administration procedure set out in Part II of the UK Insolvency Act 1986 strikes a more appropriate balance.

Briefly, the procedure is for the Court to make an administrative order on the application of the company or the directors or a creditor if it is satisfied that the company is or likely to become unable to pay its debt, and that making the order will be likely to result in the survival of the company and all or part its undertaking as a going concern or a voluntarily arrangement or compromise with creditors or a more advantageous realization of the company’s assets than on a winding up.

During an administration the company cannot be wound up, no security over the company’s property can be enforced without the leave of the Court, and no executions can be levied against any property of the company.

The function of the administrator is to carry on the business of the company, and within three months to prepare a proposal for achieving the purpose for which the order was made. The proposal is put to a meeting of the creditors and if approved it proceeds, if not, it may be revised or modified. If not reasonably promptly adopted, the administration order will be discharged by Court and the creditors left to pursue their normal remedies against the company.

It is therefore, clearly, very desirable and timeous that we introduce to this country a system of rehabilitation of companies which though in difficulty, there is a real prospect of it successfully trading out of its immediate problems.

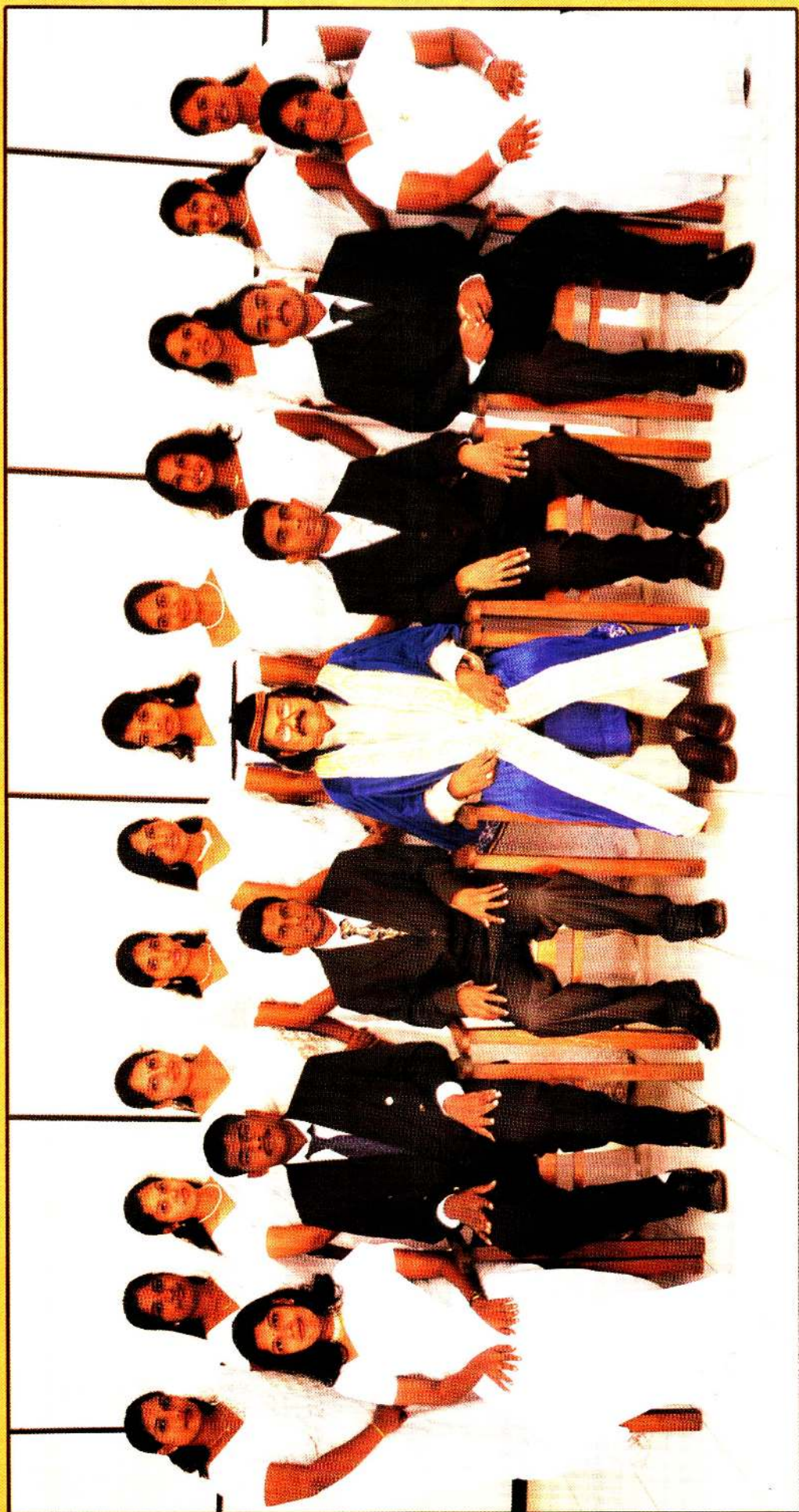
If I may venture a suggestion perhaps a “Companies Revival and Rehabilitation Act” should adequately fill this need and lacuna in our law.

(Footnotes)

* President’s Counsel

FINAL YEAR STUDENT'S

Standing : Ms.S.Ambiga, Ms.S.Saruja, Ms.L.Kalaivasana, Ms.T.Myuri, Ms.K.Gayathiri, Ms.N.Shivane, Ms.E.Purathani, Ms.T.Shamalai, Ms.S.Deluckshana, Ms.S.Anetvini, Ms.J.Christina Neeruja, Ms.P.Mariyanishanthini,
Seated : Ms.B.Niruba, Mr.P.Umakanthan, Mr.M.Cyrrilraj, Prof.N. Shanmugalingan (Vice - Chancellor), Mr.S.Rubaraj, Mr.T.Suganthan, Ms.A.Dianarthy
Absentee : Mr.J.B.A.Ranjithkumar

DUTIES OF COMPANY DIRECTORS UNDER THE COMPANIES ACT NO. 7 OF 2007

- *Kandiah Neelakandan*

In the Companies Act No. 7 of 2007 (“the new Act”) Act, ‘**director**’ is defined to **include** –

- (a) a person occupying the position of director of the company by whatever name called;
- (b) for the **purposes of the provisions** dealing with directors’ duties (**ss.187-190**), use of information and advice (**s.190**), use of company information (**s.197**), fraud etc. in anticipation of winding-up (**s.374**) and disclaimer of onerous property (**s.377**) –
 - (i) a person in accordance with whose directions or instructions a person referred to in paragraph (a) may be required or is accustomed to act;
 - (ii) a person in accordance with whose directions or instructions the board of the company may be required or accustomed to act; and
 - (iii) a person who exercises or who is entitled to exercise or who controls or who is entitled to control the exercise of powers which apart from the articles of the company, would be required to be exercised by the board; and
- (c) for the purposes of the provisions dealing with directors’ duties and transactions in which a director is interested (**ss.187-195**), use of company information (**s.197**), fraud etc. in anticipation of winding-up (**s.374**) and disclaimer of onerous property (**s.377**), a person to whom a power or duty of the board has been directly **delegated by the board** with that person’s consent or acquiescence, or who exercises the power of duty with the **consent or acquiescence, of the board. However**, the provisions in paragraph (b) and (c) above will **not apply** to a person to the extent that the person acts only in a **professional capacity**.

DEFINITION IS AN INCLUSIVE PROVISION AND NOT EXHAUSTIVE

The meaning of “Director” given in the new Act is based on section 126 of the New Zealand Companies Act (‘NZCA’). Needless to say this is only an inclusive provision, and not intended to be exhaustive. For the purposes of certain specified provisions of the new Act a person having the **controlling interests** or even a person who **nominates a director** will be deemed to be a director. Thus the new Act seeks to extend the meaning of Director to include persons who have controlling interests in the company. In other words, a shareholder who has a controlling interest in the Company will, himself, be treated as a Director even if he has appointed only his nominee to the Board of Directors.

“BOARD OF DIRECTORS”

The new Act defines “Board” and “Board of Directors” in relation to a company to mean directors of the company who number not less than the required quorum acting together as a board of directors or if the

company has only one director, that director. This definition is based on Section 127 of the NZCA. The draftsmen of the new Act have pointed out that a director of a company has no individual powers, unless special responsibilities or powers are conferred by the articles on, or are delegated by the Board to, him and that the directors act collectively, as a board. Therefore he has decided to give the said definition of “Board” and “Board of Directors” which definition was not found in the 1982 Act.

APPOINTMENT AND REMOVAL OF DIRECTORS

Appointment and removal of Directors are governed by the provisions of the new Act subject to the Articles of the respective company. The important provisions in the new Act are:-

- Sec. 202(2) - Not complying with qualifications contained in the ARTICLES Disqualification
- Sec, 204(2) - Subsequent directors appointment – as per the Articles
- Sec. 205(1) - Appointment of directors to be voted individually SUBJECT to the Articles
- Sec. 206(1) Removal of Directors SUBJECT to the Articles
- 207(1)
- Sec, 207(1) - Vacation of office by Directors
- Sec. 212 - Retirement age can be lower than 70 if specified in the

POWERS OF MANAGEMENT

The new Act contains a provision conferring the power of management of the company on the board, as is normal practice under company articles, but enabling that power to be controlled or reallocated by the articles, That provision reads as follow:-

“Subject to the provisions contained in the articles of a company–

- (a) the business and affairs of a company shall be managed by, or under the direction or supervision of the board of the company;
- (b) the board of a company shall have all the powers necessary for managing, and for directing and supervising the management of the business and affairs of the company”

(Section 184)

Palmer, the renowned authority on company law, points out that the powers of the directors are limited in two ways:-

- (a) first, being agents of the company, the directors can do nothing which the company itself, their principal, cannot do under its memorandum of association, and any purported act by them which is ultra vires the company, will be void and of no effect;
- (b) secondly, when acting within the powers of the company, the directors are limited to the powers which the company has delegated to them. If they act outside their own powers but intra vires the company, the latter may ratify their acts in general meeting. If, however, acts by directors in excess of their authority are not ratified by the company, they may be liable to those with whom they deal on the footing that they are taken to warrant their authority.

If the powers of management are vested in the directors, they and they alone can exercise these powers. The only way in which the general body of the shareholders can control the exercise of the powers vested by the articles in the directors is by altering the articles or by refusing to re-elect the directors of whose actions they disapprove. They cannot themselves usurp the powers which by the articles are vested in the directors any more than the directors can usurp the powers vested by the articles in the general body of the shareholders.

Of course, what Palmer said needs be reconsidered under the new Act having regard to the position that, now, the doctrine of ultra vires has no place under our law. However, one has to be mindful of the provisions in the new Act in respect of major transactions and objects, if any, in the articles of association of the Company and also to the requirement contained in the Fourth Schedule to the Act prescribing matters to be specified in the Prospectus of a company in terms of section 37(1) that the business which the subsidiary or promoters intend that the company should carry out during the period of five years from the date of commencement of business by the company.

The new Act imposes an important restriction on the board's powers, requiring shareholders' approval for major transactions. A 'major transaction' is defined to mean –

- (a) the acquisition of, or an agreement to acquire, whether contingent or not, assets of a value which is greater than half the value of the assets of the company before the acquisition; or
- (b) the disposition of, or an agreement to dispose of, whether contingent or not, the whole or more than half by value of the assets of the company; or
- (c) a transaction which has or is likely to have the effect of the company acquiring rights or interests or incurring obligations or liabilities of a value which is greater than half the value of the assets of the company before the acquisition; or
- (d) a transaction or series of related transactions which have the purpose or effect of substantially altering the nature of the business carried on by the company. **(Section 185(2))**

“Assets” includes property of any kind, whether corporal or incorporeal.

Under the new Act, a company will not be able to enter into a major transaction unless the transaction is –

- (a) approved by special resolution; or
 - (b) contingent on approval by special resolution; or
 - (c) consented to in writing by all the shareholders of the company; or
 - (d) a transaction which the company is expressly authorised to enter into by a provision in its articles which was included in its articles at the time the company was incorporated.
- (Section 185(1))**

However, those provisions will not apply to –

- (a) a transaction under which a company gives, or agrees to give, a floating charge over all or any part of the part of the property of the company;
- (b) a transaction entered into by a receiver appointed pursuant to an instrument creating a floating charge cover all or any part of the property of a company;
- (c) a transaction entered into by an administrator or liquidator of a company.

Section 185(3)

When recommending this provision based on Section 129 of NZCA the draftsman of the new Act had stated that this provision imposes this restriction on the board's powers, which gives shareholders an opportunity to approve or disapprove such a transaction and he added that it is an important balance to the removal (in the new Act) of the concept of objects, and the doctrine of ultra vires. A dissenting shareholder is also given the right to be bought out.

The proponents of the new Act strongly advocated the elimination of the memorandum of association and the dispensing with the objects clause and the abolition of the doctrine of ultra vires. Although it is too early to assess the impact of such changes in our law, the question arises as to whether the inclusion of provisions relating to major transactions is inconsistent with the said policy advocated by the proponents of the new law.

Ratification or approval of directors' actions by shareholders

Ratification or approval of the purported exercise by a director, or the board of directors, of a power vested in the shareholders or any other person may be done in the prescribed manner.

Delegation of powers

Although there was no explicit provision in the 1982 Act for the delegation of powers by the board to a third party it was permissible only if the articles (i.e. Regulations 82 and 102 of Table A) permitted it. The new Act has an explicit provision on that aspect modelled on Section 13 of the NZCA.

Subject to any restrictions contained in the provisions of the articles of the company, the board of a company may delegate to a committee of directors, a director or employee of the company, or any other person, any one or more of its powers other than its powers under the specified sections in respect of: (a) issue of shares; (b) consolidation for issue of shares; (c) distributions; (d) stated capital; (e) reduction of stated capital; (f) purchase of own shares; (g) redemption at option of company; (h) restriction on giving financial assistance; (i) change of registered office; (j) short form of amalgamation; (k) appointment of administrator; and (l) vacancy in office of administrator.

A board which will thus be delegating a power will be responsible for the exercise of the power by the delegate as if the power had been exercised by the board, where –

- (a) the board had reason to believe before the exercise of the power that the delegate would not exercise the power in conformity with the duties imposed on directors of the company by the Act and the company's articles; or
- (b) the board has failed to monitor, by means of reasonable methods properly used, the exercise of the power by the delegate.

These provisions are based on section 130 of the NZCA and Regulations 81 and 102 of the 1982 Act.

DIRECTORS' DUTIES UNDER THE NEW ACT

Duties of directors were not expressly stipulated in the 1982 Act. The new Act sets out the directors' duties in a few sections under the following heads-

- (a) to act in **good faith and in best interests of the company**;
- (b) to **comply with the Act and articles**;
- (c) standard of care to be exercised (It has been said that this provision restates the common law duties of directors to act without recklessness or gross negligence. It has also been stated that the duty has not been elevated to a negligence standard of care, as in some jurisdictions, as it is difficult to reconcile with the role of directors in exercising business judgment, and taking business risks.)
- (d) **use of information and advice** (This provision explicitly authorises directors to rely on information and advice received from employees, other directors and board committees, and professional advisers, unless they know that reliance is unwarranted or are put on notice and fail to make adequate inquiries.)

However, these provisions are not exhaustive:

“The provisions contained in this Act are in addition to and not in derogation of any provisions contained in any other law relating to the duty or liability of directors or officers of a company. [Sec. 190(3)]

DUTY TO ACT IN GOOD FAITH (SEC. 187)

This is the fundamental fiduciary responsibility of a director to act in good faith and in the best interests of the company.

A person exercising powers or performing duties as a director of a company should act in good faith and, subject to the following proviso, in what the person believes to be the interest of the company. Provided, however, a director of a company which is a wholly owned subsidiary of another company may, if expressly permitted to do so by the articles, act in a manner which he believes is in the interests of that other company even though it may not be in the interests of the company of which he is a director.

TO COMPLY WITH ACT AND ARTICLES (S.188)

This is another fundamental common law responsibility of a director to act lawfully and in accordance with the legislation and constitutional documents which circumscribe the director’s authority. Under this provision, a director of a company should not act, or agree to the company acting, in a manner that contravenes the Act or the articles of the company.

DIRECTORS’ STANDARD OF CARE (S.189)

This embodies the common law duty of directors to act without recklessness or gross negligence, the duty has not been elevated to a negligence standard of care as in some other jurisdictions as that is difficult to reconcile with the role of directors in exercising business judgment and taking business risks.

A person exercising power or performing duties as a director of a company –

- (a) should not act in a manner which is reckless or grossly negligent; and
- (b) should exercise the degree of skill and care that may reasonably be expected of a person of his knowledge and experience.

Here, it must be noted that the degree of skill and care expected of a director is subjective. Therefore, a director with a greater degree of skill and care, owing to his professional expertise, would be held to a higher standard.

DILIGENCE

“Directors are required to use reasonable diligence having regard to their position, though probably an ordinary act who only attends at the board occasionally, cannot be expected to devote as much time and attention to the business as a sole managing partner of an ordinary partnership, but they are bound to use fair and reasonable diligence in the management of their company’s affairs, and to act honestly.” *Jessel MR in Forest of Dean Coal Mining Co. (1878)*

USE OF INFORMATION AND ADVICE (SEC. 190)

Subject to the proviso below a director of a company may rely on reports, statements, and financial data and other information prepared or supplied and on professional or expert advice given by any of the following persons:-

- (a) an employee of the company;
- (b) a professional adviser or expert in relation to matters which the director believes to be within the person's professional or expert competence;
- (c) any other director or committee of directors upon which the director did not serve, in relation to matters within the director's or committee's designated authority.

PROVIDED however the above provisions apply to a director only if the director -

- (i) acts in good faith; and
- (ii) makes proper inquiry where the need for inquiry is indicated by the circumstances; and
- (iii) has no knowledge that such reliance is unwarranted.

DISCLOSURE OF INTERESTS (SEC. 192)

A director of a company should forthwith after becoming aware of the fact that he is interested in a transaction or proposed transaction with the company, cause to be entered in the interests register, and, if the company has more than one director disclose to the board of the company the nature and extent of **that interest**.

A Private Company can dispense with the keeping of an interests register. Please see paragraph 4.3 Section 191 gives meaning of 'interested'. Sections 192 to 200 deal with the following matters:-

- (a) Section 193 - Avoidance of transactions;
- (b) Section 194 – Effect on third parties;
- (c) Section 195 – Non-application of section 192 and 193 in certain cases;
- (d) Section 196 – Interested director may vote;
- (e) Section 197 – Use of company information
- (f) Section 198 – Meaning of 'relevant interest'
- (g) Section 199 – Relevant interests to be disregarded in certain cases;
- (h) Section 200 – Disclosure of share dealing by directors.

DUTY ON INSOLVENCY – (SEC. 219)

The new Act includes provisions to ensure that in the circumstances of doubtful solvency, the question of whether the company should trade on is considered by the board, and creates an incentive for directors to participate in making that decision and to approach it cautiously.

A director of a company who believes that the company is unable to pay its debts as they fall due will be bound forthwith to call a meeting of the board to consider whether the board should appoint a liquidator or an

administrator. At such a meeting called, the board should consider whether to appoint a liquidator or an administrator, or to carry on the business of the company.

If:-

- (a) a director fails to comply with the above provisions; and
- (b) at the time of that failure the company was unable to pay its debts as they fell due; and
- (c) the company is subsequently placed in liquidation,

the court may, on the application of the liquidator or of a creditor of the company, make an order that the director is liable for the whole or any part of any loss suffered by creditors of the company as a result of the company continuing to carry on its business.

If:-

- (a) at such meeting called the board does not resolve to appoint a liquidator or an administrator; and
- a. at the time of that meeting there were no reasonable grounds for believing that the company was unable to pay its debts as they fell due; and
- b. the company is subsequently placed in liquidation,

the court may, on the application of the liquidator or of a creditor of the company, make an order that the directors other than those directors who attended the meeting and voted in favour of appointing a liquidator or an administrator are liable for the whole or any part of any loss suffered by creditors of the company as a result of the company continuing to carry on its business.

SERIOUS LOSS OF CAPITAL (SEC. 220)

The new Act contains another salutary provision which will be welcomed by shareholders. That provision is intended to provide for a company's shareholders to be advised of the situation where the company's assets are reduced to less than half its stated capital.

If at any time it appears to a director of a company that the net assets of the company are less than half of its stated capital, the company will be required within twenty working days of that fact becoming known to the director, call an extraordinary general meeting of shareholders for the purposes of this provision to be held not later than forty working days from that date. The notice calling a meeting under this section should be accompanied by a report prepared by the board which advises shareholders of –

- (a) the nature and extent of the losses incurred by the company;
- (b) the cause or causes of the losses incurred by the company;
- (c) the steps, if any, which are being taken by the board to prevent further such losses or to recoup the losses incurred.

The business of a meeting called under this provision will be to discuss the report prepared by the directors and the financial position of the company. The chairperson of the meeting should ensure that shareholders have a reasonable opportunity to ask questions in relation to, and to discuss and comment on, the report and the management of the company generally.

Where the board of a company fails to call such an extraordinary general meeting, when required in terms of this provision, every director who knowingly and wilfully authorises or permits the failure to continue, will be committing an offence and is liable on conviction to a penalty by way of a fine of Rs. 200,000.00.

STRICT LIABILITY

Although the directors are not personally liable unless the corporate veil is lifted they have to be cautious in respect of strict liability arising because of default by the company managed by them to make payments or act in compliance with a number of statutes most of which are in respect of taxation, and industrial law matters.

PERSONAL LIABILITY OF DIRECTORS FOR IRREGULAR DISTRIBUTION

Where, in relation to a distribution to which Section 61(1) applies, the procedure set out in section 56 has not been followed; or reasonable grounds for believing that the company would satisfy the solvency test did not exist at the time the certificate was signed, **every director** who-

- (a) failed to take reasonable steps to ensure the procedure was followed; or
- (b) signed the certificate,

as the case may be, will be **personally liable** to the company to repay to the company, so much of the distribution as the company is not able to recover from shareholders.

However, where, in an action brought against a director or shareholder under Section 61, the court is satisfied that the company could, by making a distribution of a lesser amount, have satisfied the solvency test, the court may—

- (a) permit the shareholder to retain; or
- (b) relieve the director from liability in respect of an amount,

equal to the value of any distribution that could properly have been made.

INDEMNITY AND INSURANCE

1. Except as provided for in section 218, a company should not **indemnify** or directly or indirectly effect insurance for a director or employee of the company or a related company, in respect of any —

- (a) liability for any act or omission in his capacity as a director or employee; or
- (b) costs incurred by that director or employee in defending or settling any claim or proceeding relating to any such liability.

2. A company may if expressly authorised by its articles, **indemnify a director** or employee of the company or a related company, for any costs incurred by him in any proceeding
 - (a) that relates to liability for any act or omission in his capacity as a director or employee; and
 - (b) in which judgment is given in his favour or in which he is acquitted or which is discontinued or in which he is granted relief under section 526.
3. A company may if expressly authorised by its articles, **indemnify** a director or employee of the company or a related company in respect of—
 - (a) liability to any person other than the company or a related company, for any act or omission in his capacity as a director or employee; or
 - (b) cost incurred by that director or employee in defending or settling any claim or proceeding relating to any such liability, not being criminal liability or in the case of a director, liability in respect of a breach of the duty specified in section 187.
4. A company may if expressly authorised by its articles and with the prior approval of the board, **effect insurance** for a director or employee of the company or a related company in respect of—
 - (a) liability not being criminal liability, for any act or omission in his capacity as a director or employee;
 - (b) costs incurred by that director or employee in defending or settling any claim or proceeding relating to any such liability; or
 - (c) costs incurred by that director or employee in defending any criminal proceedings in which he is acquitted.
5. The board of a company should ensure that particulars of any indemnity given to or insurance effected for any director or employee of the company or a related company, are forthwith entered in the **interests register**.
6. An **indemnity** given in breach of these provisions will be **void**.
7. Where **insurance** is effected for a director or employee of a company or a related company and the provisions of either sub-section 218(4) or sub-section 218(5) have not been complied with, the director or employee will be **personally liable** to the company for the **cost of effecting the insurance**, except to the extent that he proves that it was fair to the company at the time the insurance was effected.
8. For the purposes of these provisions —

“**director**” includes a **former director**;

“**effect insurance**” includes the payment, whether directly or indirectly, the costs of the insurance;

“**employee**” includes a **former employee**;

“**indemnify**” includes relieve or excuse from liability, whether before or after the liability arises; and

“**indemnity**” has a corresponding meaning.

RELIGIOUS JURISPRUDENCE IN SRI LANKA

- Roman law view under Human Geographical Approach -

*Manikkam Sivapatham. **

1. Introduction.

Jurisprudence is often said to be 'the eye of law'. It is the grammar of law. It throws light on the basis ideas and the fundamental principles of law. The study of science of law, the jurisprudence started with the Romans. The definition given by the Roman jurists are vague and inadequate. But they put forth the idea of legal science as a systematic thought merely under four divisions such as *jus natural*, *jus gentium*, *jus civile* and *jus honorarium* which is an independent of the other relative 'possible cultural institutions of a specific social phenomena' such as 'Religion', which is one of the systems of beliefs relating to the supernatural absolutely based on subjective theory.

There has been a shift of meaning of jurisprudence during the last century and the same today is envisaged is an immeasurable broader and more sweeping sense that Naturalist, Culturalists, Positivists and Realists understood.

The Law and Religion seem connected with each other only very distantly or in only a few rather narrow and specific respects. But in reality both are much more than that.

"Religion is not only a set of doctrines and exercises based on a system of beliefs and practices relating to the supernatural; it is people manifesting a collective concern for the ultimate meaning and purpose of life; it is shared intuition of and commitment to transcendent values"

"Law is not only a body of rules; it is people legislating, adjudicating, administering, negotiating- it is a living process of allocating rights and duties and thereby resolving conflicts and creating channels of corporation'.

Law helps to give society the structure, the gestalt, it needs to maintain inner cohesion; law fights against anarchy. Religion helps to give society the faith it needs to face the future; religion fights against decadence.

Law without Religion degenerates into a mechanical legalism. Religion without Law loses its effectiveness. It is therefore evident that both religious dimension of law and legal dimension of religion are important

Human Geographical studies deal with Law and Religion as dimensions of all cultures and argues that in all cultures including our own today, law and religion share certain elements, namely, ritual, tradition, authority and universality. These religious elements of law are not often stressed by contemporary legal scholars. Instead, law is generally presented as a secular, rational utilitarian and remedial system.

It is appropriate to state that RELIGIOUS JURISPRUDENCE has to be believed in or it will not work. It involves not only man's reason and will but his emotions and his intuitions and commitments and his faith.

2. An Anatomy of Religious Jurisprudence.

According to my view all systematic thinking about legal theory in jurisprudence is limited at one (vertical) plane with '*an animus* (philosophical thought of the school) and other (horizontal) plane with '*corpus*' (body of the law), and then '*juris corpus*' (existing law) is personified in a metaphorical sense (by a natural/artificial Person) at a particular point of '**time**' adopting either a subjective theory or an objective theory which is enriched in a living person as regulated by rules of interpretation and impact of the forces of geographical factors.

Geographical Forces may mainly be divided into two for the purpose of this study.

- i) Human Geographical Forces; and,
- ii) Environmental Geographical Forces.

Human Geography may be defined as the study of the relationship and interaction between man and his environment. The life of living organism (including law) is so intimately related with environmental factors of a '**PLACE**'.

'Corpus' (Factum) of law is probably determined and formulated by the systematic interaction of Human Geographical factors at a particular point of time. For this purpose, a brief analysis of the above subject and doctrines of Human Geography is briefly highlighted below.

From classical times onwards the idea that man is a product of the environment was dominant, and in the nineteenth century the work of Darwin in the biological sciences, which showed that life developed under the selective action of natural FORCES seemed to confirm scientifically the position of man as a creature adapted to his environment.

This resulted many human geographers focusing their study on the effects of the physical environment on man, in which man was seen as a passive creature moulded by natural forces, and the human geographers' task as being the identification and formulation of the scientific laws which governed the relationship. This approach is known as **Doctrine of Determinism** or **Environmentalism**. and simple cause and effect laws.

Secondly, although environment influences man, man also influences the environment, as result man is controlled by nature is rejected and other group of Human geographers stressed the fact that man is free to choose. This approach in which emphasis a firmly placed on man rather than nature and in which man In reality, of course, the balance between man's freedom and nature's control varies from place to place and from time to time, and the extremes of 'possibilism' and 'determinism' must be replaced by a sliding scale in which man and nature act and react with each other in a very complex system.

Man's reaction to the environment and his action upon it would be considered as an interaction model or system, in the light of the human geographical approach, the four different forms of '*corpus*' of the 'Religious Jurisprudence' (an anti-clock wise) such as 'determinism', 'possibilism', 'pragmatic' probabilism' and 'scientific determinism, (or stop and go determinism) would be identified.

In the mean time as seen earlier an animus of the above school of thought, 'Religious Jurisprudence may be metaphorically denoted by the well established rules in Roman Jurisprudence such as, *jus naturale*, *jus gentium*, and *jus civile* and *jus honorarium* respectively.

It is felt that there is a cyclical movement in religious jurisprudence in an anti-clock wise and its evolution would be briefly discussed in chronological order in the following manner.

- I. Hindu Jurisprudence (B.C.1000 to B.C.500) which is a resultant of components *jus naturale* (an *animus*) and Doctrine Determinism (*a corpus*).
- II. Buddhist Jurisprudence (B.C.500 to 30 A.D.) which is a resultant of components *jus gentium* and Doctrine of Possibilism.
- III. Christianity Jurisprudence (30 A.D to 622 A.D) which is a resultant of *jus civile* and Doctrine of Pragmatic Probabilism.
- IV. Islamic Jurisprudence (622 Ad. to ...) which is a resultant of components *jus honorarium* and Doctrine of Scientific Determinism.

3. Hindu Jurisprudence.

- (a) An *animus* of the school. and *Jus Naturale*.

The *jus naturale* represents the moral basis upon which law must rest, if it is to be the **instrument of distributive justice**, while *jus gentium* is the actual achievement of the law, based on this deal.

- (b) A *corpus* of the school. and Doctrine of Determinism.

The 'Vedas', the canon of Hindu scripture, enshrined this philosophy and its accompanying rules of conduct in a vast volume of literature. Each of the 'Vedas' four in number, ended with a speculative treatise, known as 'Upanishada' on the nature of the universe, the nature of man's inner self and the relationship between the two.

Apart from the 'Vedas' the other great religious text lying at the foundation of Hindu Jurisprudence is the '*Bhagavadgita*'. In this book are discussed some of the basic duties of rulers including even some foreshadowing's of the welfare state.

4. Buddhist Jurisprudence.

- (a) An *animus* of the School and *Jus Gentium*.

A body of rules was gradually evolved to meet the difficulty and known as the *jus gentium* or law common to nations in their mutual intercourse. *Praetor Perigrinus* (B.C.242) applied the principles of natural justice and rational rules base on reasonableness, fairness and **equity** and in this way, bit by bit a settled body of usage grew up, which no doubt incorporated such rules of mercantile custom.

(b) A corpus of the School and Doctrine of Possibilism.

Buddhist Jurisprudence embraced every aspect of life and all human relationship which can form the subject matter of legal disputes have been the subject of expositions by the Buddha regarding the duties there involve. The Buddha had taught in the six century B.C. The need to recognize 'rightness' in every aspect of human conduct, the noble eight fold path of Buddhism. Justice under Buddhist Jurisprudence meant the observance of all these eight facets. Buddhist Jurisprudence which involves righteous conduct, concept of ten paramount duties of ruler ship, Doctrine of '**Middle Path**', broke away from traditional theistic philosophy and priestly religion. Buddhist Jurisprudence favored neither self indulgence nor self mortification but the doctrine of Middle path promotes reasonableness, fairness and equity in the Society which leads to social equilibrium.

5. Christianity Jurisprudence.

(a) *An animus* of the School and *Jus Civile*.

Legal custom of the Roman alone at first constituted the *jus civile*, but when legislation begins to supplement custom to meet the need of social development and promotion of **rule of law**, *jus civile* covers both.

(b) A *corpus* of the School and Doctrine of Pragmatic Probabilism.

The world's most influential short moral code, the Ten Commandments believed to have been written with the finger of GOD himself. The five books of Moses along with the Ten Commandments, constituted God's Covenant with the people. The Torah, 'the Book' of the Law, because the subject of interpretation down the centuries but, being divinely inspired, could not it self be changed.

Canon Law is based upon a hierarchy of authority commencing with the **principles** laid down by a Christ and the Apostles for the government of the church. These principles are gathered both from the Holy Bible-New Testament and from tradition. The Pope, as successor of St. Peter, inherited authority to expand and interpret these **principles** and to exercise the **legislative** and disciplinary power with the Apostles had over the members of the church

6. Islamic Jurisprudence.

(A). *An animus* of the School and *Jus Honorarium*.

Legislation in an early society is not very active and its earlier manifestations are rather concerned with shaping the constitution than with private rights. Accordingly a less formal method of legal development is needed, and this supplied by the edicts of the Praetor, an official whose duty it was to preside over the administration **of remedial justice**, and for this purpose to lay down rules governing the conduct of his office. This in turn produced a considerable body of law called ***jus honorarium***, which this come to be opposed to the *jus civile*.

(b) A *corpus* of the School and Doctrine of Scientific Determinism.

Islamic Jurisprudence, still furnishing the basic legal system of a large section of the world, is based upon a religion text, the **Holy Koran**, it took account also of the '**Haditha**' or traditions of the 'Prophet Mohamed's actions, sayings, decisions and practices as reported by his companions. These were the primary and secondary sources of Islamic Jurisprudence.

The holy Koran consists of 114 chapters or '*Suras*' of varying lengths. Subdivisions known as *ayats* or verses number 6360 (Quotations are by *sura* and *ayat*, eg, 2.185;)

According to the Koran it is a 'Guidance for man and clear proofs of that guidance; it is also the standard between **right and wrong**'.(2.185;)

The Islamic concept of the judicial function was to a large extent free of the rigidity resulting from strict dependence on prior decisions.

7. Conclusion.

Modern human geographers are able to show by empirical observations that no society tolerates indiscriminate lying, stealing, or violence within the in-group and indeed, the last six of the Ten Commandments, which require respect for parents and prohibit killings, adultery, stealing, perjury and fraud, have some counterpart in all above mentioned four Religious Jurisprudence.

It may be concluded that the all of the above Religious Jurisprudence cultivate the religious dimensions of social experience which, together with the legal dimensions, integrate the **Times** and **spaces** in which we live.

Manikkam Sivapatham
LL.B(Hon), M.Phil(Col), Attorney-at-Law,
Senior Lecturer in Laws,
Faculty of Law, University of Colombo,
Visiting Lecturer - Open University of Sri Lanka & University of Jaffna

HIV / AIDS AND INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS LAW : A DISCOURSE

Prof. A. V. Manivasagar

I

The discovery of AIDS (Acquired Immuno Deficiency Syndrome) causing HIV (Human Immunodeficiency Virus) and ensuring epidemic that has affected millions of lives the world over has changed the complexities of viewing human rights and health, specially HIV / AIDS. This has created a new breed of people – People hiving with HIV / AIDS (PLWHA) who have been stigmatized and discriminated, denied basic human rights to life and living. Today, HIV / AIDS is a human rights issue more than a disease. Ten human rights criteria – Right to privacy, Right to education / information, Right to social security and services, Right to marriage and family life, Right to liberty, security and freedom of movement, Right to self - determination of affected groups, Right to treatment and care, Right to freedom from inhuman and degrading treatment or punishment, Right to work and Right to equal protection of the law – are interlinked with HIV/AIDS.

Human rights are inextricably linked with the spread and impact of HIV/AIDS on individuals and communities around the world. A lack of respect for human rights fuels the spread and exacerbates the impact of the disease, while at the same time HIV/AIDS undermines progress in the realization of human rights. This link is apparent in the disproportionate incidence and spread of the disease among certain groups which, depending on the nature of the epidemic and the prevailing social, legal and economic conditions, include women and children, and particularly those living in poverty.

As the pandemic has grown, experiences reflect a consistent pattern through which discrimination, marginalization, stigmatization and more generally, a lack of respect for the human rights and dignity of individuals and groups heighten their vulnerability to HIV/AIDS. Very often such discrimination stems from ignorance about the route of HIV/AIDS transmission and unwarranted fears of infection. The ignorance and fear has led to harsh laws and measures that violate the rights and freedoms of those trying to avoid HIV infection and those already living with HIV/AIDS.

Human rights are essentially evolving ideals that society must constantly strive to achieve. The process of their realization lies in this striving, and there will always remain a gap between the ideal and what is to be achieved. To add to these conceptual ‘imponderables’, there are at least three principal paradoxes engendered by the ongoing tension between governmental power and promotion of human rights of which the first is of prime importance - that human rights are usually often conceived and claimed against the state power, with a view to inhibiting abuse of state power. Lack of respect for human rights continues to increase vulnerability to HIV infection of individuals and the whole society. Individuals or groups who suffer discrimination and lack of human rights protection are both more vulnerable to becoming infected and less able to cope with the burdens of HIV/AIDS. Refugees, migrants, prisoners, men who have sex with men, sex workers and injecting drug users may be more vulnerable to contracting HIV because they often are unable to realize their civil, political, economic, social and cultural rights.

The incidence and spread of HIV/AIDS is disproportionately high among groups that already suffer from a lack of human rights protection and from discrimination, or that are marginalized by their legal status. Lack of human rights protection disempowers these groups. However, when human rights are protected, fewer people become infected and PLWHA and their families can better cope with the disease.

Since 1990, the United Nations Commission on Human Rights has adopted a series of resolutions on human rights relating to HIV/AIDS. These resolutions confirm that discrimination on the basis of HIV/AIDS status is prohibited by existing international human rights standards. They also clarify that the term 'or other status' used in the general non-discrimination clauses of international and regional human rights instruments (such as the international Covenant on Civil and Political Rights) 'should be interpreted to include health status, such as HIV/AIDS. Thus there is now an international consensus on identifying and eliminating discrimination on the grounds of HIV/AIDS status.

II

Certain groups are more vulnerable to contracting the HIV virus because they are unable to realize their civil, political, economic, social and cultural rights. For example, individuals who are denied the right to freedom of association and access to information may be precluded from discussing issues related to HIV/AIDS, participating in AIDS service organizations and self-help groups, and taking other preventive measures to protect themselves from HIV infection. Women, and particularly young women, are more vulnerable to infection if they lack of access to information, education and services necessary to ensure sexual and reproductive health and prevention of infection. The unequal status of women in the community also means that their capacity to negotiate in the context of sexual activity is severely undermined. People living in poverty often are unable to access HIV care and treatment, including antiretroviral and other medications for opportunistic infections.

The rights of PLWHA often are violated because of their presumed or known HIV status, causing them to suffer both the burden of the disease and the consequential loss of other rights. Stigmatization and discrimination may obstruct their access to treatment and may affect their employment, housing and other rights. This, in turn, contributes to the vulnerability of others to infection, since HIV-related stigma and discrimination discourages individuals infected with and affected by HIV from contacting health and social services. The result is that those most needing information, education and counseling will not benefit even where such services are available.

Strategies to combat the HIV/AIDS epidemic are hampered in an environment where human rights are not respected.¹ For example, discrimination against and stigmatization of vulnerable groups such as injecting drug users, sex workers, and men who have sex with men drives these communities underground. This inhibits the ability to reach these populations with prevention efforts, and thus increases their vulnerability to HIV/AIDS. Likewise, the failure to provide access to education and information about HIV/AIDS, or treatment, and care and support services further fuels the AIDS epidemic. These elements are essential components of an effective response to HIV/AIDS, which is hampered if these rights are not respected.²

Where individuals and communities are able to realize their rights - to education, free association, information and, most importantly, non-discrimination - the personal and societal impacts of HIV and AIDS are reduced. Where an open and supportive environment exists for those infected with HIV; where they are protected from discrimination, treated with dignity, and provided with access to treatment, care and support; and where AIDS

is de-stigmatized; individuals are more likely to seek testing in order to know their status. In turn, those people who are HIV positive may deal with their status more effectively, by seeking and receiving treatment and psycho-social support, and by taking measures to prevent transmission to others, thus reducing the impact of HIV/AIDS on themselves and on others in society.

The protection and promotion of human rights are therefore essential in preventing the spread of HIV and to mitigating the social and economic impact of the pandemic. The reasons for this are threefold. First the promotion and protection of human rights reduces vulnerability to HIV infection by addressing its root causes. The adverse impact on those infected and affected by HIV is lessened. Third individuals and communities have greater ability to respond to the pandemic. An effective international response to the pandemic therefore must be grounded in respect for all civil, cultural, economic, political, economic and social rights and the right to development, in accordance with international human rights standards, norms and principles.

III

States' obligations to promote and protect HIV/AIDS-related human rights are defined in existing international treaties. HIV/AIDS-related human rights include the right to life; the right to liberty and security of the person; the right to the highest attainable standard of mental and physical health; the right to non-discrimination, equal protection and equality before the law; the right to freedom of movement; the right to seek and enjoy asylum; the right to privacy; the right to freedom of expression and opinion and the right to freely receive and impart information; the right to freedom of association; the right to marry and found a family; the right to work; the right to equal access to education; the right to an adequate standard of living; the right to social security, assistance and welfare; the right to share in scientific advancement and its benefits; the right to participate in public and cultural life; and the right to be free from torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.³

In the 1980s, the relationship between HIV/AIDS and human rights was only understood as it involved people infected with HIV and with AIDS and the discrimination to which they were subjected.⁴ For HIV-infected people and people with AIDS, the concerns included mandatory HIV testing; restrictions on international travel; barriers to employment and housing, access to education, medical care, and/or health insurance; and the many issues raised by names reporting, partner notification, and confidentiality. These issues are grave, and almost 25 years into the epidemic, they have not been resolved. In some ways, the situation has become even more complicated, as old issues appear in new places or present themselves in new or different ways. For example, in certain settings, access to employment has continued to be routinely denied to people infected with HIV. Even in places where this situation has improved, HIV-infected individuals now run the risk of finding themselves excluded from workplace health insurance schemes, with considerable impact on their health and, therefore, on their capacity to work.

There are also new issues, with tremendous human rights implications, that have been raised for HIV-infected people, in particular the large and growing disparities and inequities regarding access to antiretroviral therapies and other forms of care.⁵ The 1980s were extremely important in defining some of the connections between HIV/AIDS and human rights. By the end of the decade, the call for human rights and for compassion and solidarity with PLWHA had been explicitly embodied in the first WHO global response to AIDS.⁶ This approach was motivated by moral outrage but also by the recognition that protection of human rights was a necessary element of a worldwide public-health response to the emerging epidemic.

The implications of this call were far-reaching. By framing this public health strategy in human rights terms, it became anchored in international law, thereby making governments and intergovernmental organizations publicly accountable for their actions towards PLWHA. The groundbreaking contribution of this era lies in the recognition of the applicability of international law to HIV/AIDS-and therefore to the ultimate responsibility and accountability of the state under international law for issues relating to health and well-being.⁷

The strong focus in the 1980s on the human rights of PLWHA also helped lead to increased understanding in the 1990s of the importance of human rights as a factor in determining people's vulnerability to HIV infection and their consequent risk of acquiring HIV infection as well the probability of their accessing appropriate care and support.

The interaction between HIV/AIDS and human rights is most often illustrated through the impact on the lives of individuals of neglect, denial, and violation of their rights in the context of the HIV/AIDS epidemic. This applies, albeit in different ways, to women, men, and children infected with, affected by, and vulnerable to HIV. People infected with HIV may suffer from violations of their rights when, for example, they face government-condoned marginalization and discrimination in relation to access to health, education, and social services.⁸ In this context, the realization of rights by people living with HIV would require nondiscriminatory access within a supportive social environment.

People are affected by HIV/AIDS when their close or extended families, their communities and, more broadly, the structures and services that exist for their benefit are strained by the consequences of the pandemic and as a result fail to provide them with the support and services they need. These effects of the HIV epidemic on people's lives may be compounded by marginalization and stigmatization on the basis of such attributes as race, migrant status, behaviors, or kinship that may be perceived as risk factors for HIV infection. Neglect or violation of the rights of people affected by HIV may include restricted or denied access to health services, education, and social programs.

People affected by HIV may progress toward the realization of their rights and better health if the enabling conditions exist to alleviate the impacts of personal, societal, and programmatic issues on their lives. This requires policies and programs designed to extend support and services to affected families and communities. Children orphaned by HIV/AIDS illustrate this need.

IV

Vulnerability to HIV is the lack of power of individuals and communities to minimize or modulate their risk of exposure to HIV infection and, once infected, to receive adequate care and support. Even in populations where HIV has not spread widely, some individuals may be more vulnerable than others with regard to HIV. For example, gender and/or economic inequality may force a monogamous woman to engage in unprotected sex with her spouse, even if he is engaging in sex with others. Adolescent girls and boys may be vulnerable to HIV by being denied access to preventive information, education, and services. A truck driver's vulnerability to HIV may be exacerbated by peer pressure to engage in multiple unprotected sexual encounters. Sex workers may have greater vulnerability to HIV if they cannot access services to prevent, diagnose, and treat sexually transmitted infections, particularly if they are afraid to come forward because of the stigma associated with their occupation. Vulnerability is heightened by the denial of such rights as the rights to information, education,

association, or essential care. To reduce vulnerability requires actions that enable individuals and communities to make and effectuate choices in their lives and thereby effectively modulate the health risks to which they may be exposed.

The effects of discrimination - particularly in the forms of racism, gender-based discrimination, and homophobia - continue to exacerbate the impact of the pandemic on the lives of individuals and populations around the world. It is increasingly recognized that realization of human rights is critical to protecting the rights and dignity of those infected and affected by HIV/AIDS, and to decreasing the relative vulnerability of individuals and communities.

Human rights violations often are reported to intergovernmental agencies by individuals and national or international nongovernmental organizations (NGOs). Major international human rights organizations have only recently begun to address HIV/AIDS-related human rights abuses. One reason is that the organizational mandate of such groups as Human Rights Watch and Amnesty International requires that they work within the framework of political and civil rights and concentrate primarily on negative rights – i.e., calling upon states to cease violations and enforce domestic laws that prevent or prohibit violations committed by citizens.

Health traditionally is omitted from their mandate, as it falls primarily within the domain of economic, social, and cultural rights, and is considered a positive right. Since the early 1990s, however, human rights organizations have begun to explore means of incorporating HIV/AIDS into their work. For example, Amnesty International studied AIDS service organizations to determine under what circumstances HIV/AIDS issues can fall within its mandate. Human Rights Watch’s documentation on trafficking of Burmese and Nepali girls and women into the brothels of Thailand and India, respectively, has successfully placed HIV/AIDS-related violations within the context of political and civil rights.

Human rights organizations, such as Amnesty International and Human Rights Watch, have expressed great resistance to ranking countries by human rights criteria. One reason is that the availability of information on human rights abuses is associated negatively with the seriousness of the problem. For example, countries that have formal channels to report allegations of human rights violations are in fact places where there is openness to discuss human rights issues and to incorporate principles of protection into HIV/AIDS work. A second reason is that the number of complaints has been limited. This could result from a lack of clear articulation of human rights norms, and these norms may be unfamiliar to both the victim and the violator.⁹

V

The applicability of international law to HIV/AIDS, governments are publicly accountable for their actions toward people in the context of HIV/AIDS. Given the reality of violations that continue to occur, it is useful to consider the specific human rights responsibilities of governments. Governments are responsible for not violating rights directly, as well as for ensuring the conditions that enable people to realize their rights as fully as possible.

It is understood that, for every human right, governments have responsibilities at three levels:

- they must respect the right
- they must protect the right
- they must fulfill the right

As an illustration, consider governmental obligations in the context of HIV, using one right—the right to education:

Respecting the right means that states cannot violate the right directly. This means that the right to education is violated if children are barred from attending school on the basis of their HIV status.

Protecting the right means a state has to prevent violations of rights by non state actors and offer some sort of redress that people know about and have access to if a violation does occur. A state has to ensure, for example, that religious groups are not successful when they try to stop adolescents from accessing reproductive health education.

Fulfilling the right means states have to take all appropriate measures-legislative, administrative, budgetary, judicial, and otherwise-toward fulfilling the right. If a state fails to provide essential HIV/AIDS prevention education in enough languages and media to be accessible to everyone in the population, this in and of itself could be understood to be a violation of the right to education.¹⁰

In most countries, resource and other constraints can render it impossible for a government to fulfill all rights immediately and completely. The mechanisms responsible for monitoring governmental compliance with human rights obligations recognize that, in practical terms, a commitment to the right to basic education will require more than just passing a law. It will require financial resources, trained personnel, facilities, textbooks, and a sustainable infrastructure. Therefore, realization of rights is generally understood as making steady progress towards a goal. In addition, as member states of intergovernmental and multilateral institutions, governments can be challenged to account for the impact of the actions of these institutions on health and development.

Traditional public health measures have generally focused on curbing the spread of disease by imposing restrictions on the rights of those already infected or considered most vulnerable to becoming infected. Coercion, compulsion, and restriction have historically been significant components of public health measures. Although the restrictions on rights that have occurred in the context of public health have generally had as their first concern protection of the public's health, the measures taken have often been excessive. Interference with freedom of movement when instituting quarantine or isolation for a serious communicable disease-for example, Ebola fever, syphilis, typhoid, or untreated tuberculosis-is an example of a restriction on rights that may in some circumstances be necessary for the public good and therefore could be considered legitimate under international human rights law. However, arbitrary measures taken by public health authorities that fail to consider other valid alternatives may be abusive of both human rights principles and public health "best practice." There are countless examples from around the world of this sort of abuse in the context of HIV/AIDS.¹¹

Governments are responsible for promoting and protecting both public health and human rights.¹² None of the international human rights treaties specifically mentions HIV or the rights of individuals in the context of HIV/AIDS, yet all the international human rights mechanisms responsible for monitoring government action have expressed their commitment to exploring the implications of HIV/AIDS for governmental obligations. This may be of critical importance for fusing HIV/AIDS and human rights in practical and concrete ways. For example, in the past several years, increasing attention has been paid to HIV / AIDS in government reporting regarding their human rights obligations. Of the six human rights treaty monitoring bodies, the Committee on the Rights of the Child and the Committee on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women have been the most active in both their questions and responses in relation to HIV/AIDS. All the human rights treaty monitoring bodies have expressed general concern at the increasing rates of HIV infection and its impact on the lives of populations. A primary focus has been the need for governments to use a human rights framework to

enact strategies for HIV prevention realistically targeted to the needs of affected populations, including providing information and education, ensuring care and support for PLWHA, and taking steps to reduce the social and economic consequences of the disease.

Resolutions of the U.N. Commission on Human Rights and the 1998 International Guidelines on HIV/AIDS and Human Rights also provide advocates and policymakers with useful tools for helping to ensure increased attention to both HIV/AIDS and human rights.¹³ In addition, governments have made political commitments at international conferences such as the U.N. International Conference on Population and Development, held in Cairo in 1994, and the U.N. Fourth World Conference on Women, held in Beijing in 1995, stating their responsibility for ensuring the rights of individuals in the context of HIV/AIDS. Although it may represent the lowest common denominator to which all countries could agree, the consensus document that was issued by the U.N. General Assembly Special Session on HIV/AIDS in June 2001 may become a critically important document for advocacy and accountability in relation to HIV/AIDS and human rights.¹⁴

Human rights are governmental obligations towards individuals; because these obligations include the protection of public health, they are relevant to the design, implementation, and evaluation of health policies and programmes.¹⁵ Based on these obligations, governments can be understood as legally responsible for instituting policies and programs that can reduce the spread and impact of HIV/AIDS. An agenda for action can be created by recognizing the convergence of the three situations in which people live in a world with HIV/AIDS – infected, affected, and vulnerable – and the three levels of government obligations that exist for every right – respect, protect, and fulfill. PLWHA, their friends and relatives, their communities, national and international policy – and decision makers, health professionals, and the public at large all, to varying degrees, understand the fundamental linkages between HIV/AIDS and human rights.

VI

No one has experienced fear and courage, ignorance and insight, prejudice and acceptance, despair and hope more fully or intensely than PLWHA. Yet, this experience is not confined to just PLWHA but also those who are dependent on, related to or associated with a PLWHA. These persons include spouse, partners, children, widow, widower, orphans, parents, other family members and friends of PLWHA. Clearly, this is a vast and significant segment of society. While developing any response and implementing any strategy vis-à-vis HIV/AIDS the needs and experiences of this entire group of people affected must also be considered.

The importance of bringing HIV/AIDS policies and programs in line with international human rights law is generally acknowledged but, unfortunately, rarely carried out in reality. Policymakers, program managers, and service providers must become more comfortable using human rights norms and standards to guide and limit the actions taken by or on behalf of governments in all matters affecting the response to HIV/AIDS. This requires genuine attention to building their capacity to recognize and promote the synergy between health and human rights and to appreciate more fully the potential gains when health interventions are guided by human rights principles. Those involved in HIV/AIDS advocacy must become more familiar with the practicalities of genuinely using international human rights law when they strive to hold governments accountable. Human rights activists, interventionists and others suggest certain remedies for the betterment of the life of the PLWHA as follows:¹⁶

1. PLWHA need legal education through free legal aid centers and access to the judicial system to address the violation of their rights in the context of health care, employment and other services.
2. Informed consent and confidentiality are important human rights principles. It is essential to stick on these principles in medical practice. There is an urgent need to educate these principles to healthcare staffs. So that the health care staff and professionals do not violate patients' rights to informed choice, privacy, and pre and post test counseling.
3. HIV testing facilities and effective medicines should be available at free of cost at all levels in the health sector.
4. A comprehensive protocol on informed consent and counseling should be developed and be applicable in all medical interventions including HIV/AIDS.
5. The wives of HIV-positive men or who are pregnant must be given special attention in relation to testing, pregnancy, abortion, and breastfeeding. Discrimination in the form of early discharge from or denial of, services must be strongly challenged. There should not be any discrimination.
6. Ensure that the response to children and young people is shaped and driven by their rights guaranteed under the Convention on the Rights of the Child (CRC), and also, their overall health needs as well as health education requirements. Train government officials, policy-makers, and healthcare providers to fully familiarize them with the contents of CRC.
7. PLWHA do not know where to address the violations faced by them. An effective complaints mechanism should be put in place in all possible sectors and especially in health care sector for HIV- positive people to seek protection of their rights as patients.
8. Fear – based AIDS messages and biased social attitudes towards infected people urgently need to be tackled, as fear and prejudice lie at the core o Stigma and Discrimination.
9. Awareness and training on positive living, life after tested positive, care and support and legal rights must be given to PLWHA.
10. Life and medical insurance policies must be expanded in appropriate ways to address the needs of HIV – positive people desiring insurance cover, an effects must be made to dispel misconceptions and fears about claims to existing insurance policies.
11. Community care centers and home based care should be provided in all possible areas including rural areas.
12. Review information, education and communication strategies with the aim of reducing stigma while preventing HIV/AIDS.
13. Train and sensitize care providers and patients on their respective rights in the context of HIV/AIDS.
14. Develop anti-discrimination legislation that practically enables protection of the rights of HIV patients, and that makes both the public and the private sectors accountable.
15. NGOs and PLWHA Networks should be involved effectively to eliminate the human rights violations faced by the affected people. Effective monitoring is needed for this activity.
16. Governments should develop a strong support system to take care of PLWHA especially those who are deserted, widowed, single and without any earnings, orphans and HIV positive children.

Endnotes

1. UNDP (2004), *Law, Ethics and HIV/AIDS in South Asia – A Study of the Legal and Social Environment of the Epidemic in Bangladesh, India, Nepal and Sri Lanka*.
2. <http://www.ohchr.org/english/issues/introhiv.htm>.
3. *Ibid*.
4. WHO (1988), *World Health Assembly, Avoidance of Discrimination Against HIV – Infected Persons and Persons with AIDS, Preamble, Resolution WHA 41.24*.
5. *UN Headquarters (1999), See for example, Statement from the Community Aids Movement in Africa, Presented at the Meeting on the International Partnership Against HIV/AIDS in Africa, New York*.
6. WHO (1987), *World Health Assembly, Resolution WHA 40.26, Global Strategy for the Prevention and Control of Aids, Geneva*.
7. Jonathan M. Mann et al (eds.) (1999), *Health and Human Rights – A Reader, Routledge, New York, p. 6-17*.
8. *Human Rights Internet (1990), Human rights and HIV/AIDS : Effective Community Responses, International Human Rights Documentation Network, 1998, Ottawa; R. Cohen and L Wiseberg, Double Jeopardy-Threat to life and Human Rights : Discrimination Against Persons with AIDS. Cambridge, M.A. : Human Rights Internet.*
9. Hnin Pyne, (1998), *International law and Rights of People Living With HIV / AIDS in Confronting AIDS : Evidence from the Developing World – Selected background papers for the World Bank Policy Research Report, Confronting AIDS : Public Priorities in a Global Epidemic; edited by Martha Ainswarth et al., The World Bank, Washington, D.C.*
10. S Gruskin and A Wakhweya, *A Human Rights Perspective on HIV/Aids in Sub-Saharan Africa. in M. Lag et al (eds) AIDS in Africa, Rapid Science Publisher, London, 1997, pp. 159 – 167; S 159-S159-S167. S Hunter, J Williamson. Developing Strategies and Policies for Support of HIV / AIDS Infected and Affected Children. USAID, Washington. Available at : <http://hivinsite.vcsf.edu>.*
11. R. Cohen, and L. Wiseberg (1990), *Double Jeopardy-Threat to life and Human Rights : Discrimination Against Persons with AIDS. Human Rights Internet, Cambridge, MA; United Nations.*
12. *See for example, World Health Assembly resolution 40.26 of 15 May 1987; General Assembly resolution see in particular, Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and the Joint United Programme on HIV / AIDS and Human rights : International Guidelines. UN Doc HR / PUB / 98 / 1.*
13. *Ibid*.
14. UNAIDS, (2001), *'Declaration of Commitment on HIV / AIDS, Global Crisis – Global Action', United Nations General Assembly Special Session on HIV / AIDS, New York.*
15. S. Gruskin, A. Hendriks and K Tomasevski (1996), *Human Rights and Responses to HIV / AIDS. in J Mann and D. Tarantola (eds). AIDS in the World II, Oxford University Press, London, pp. 326-340.*
16. *See for details, Human Rights Internet (1990), Human Rights and HIV/AIDS : Effective Community Responses, International Human Rights Documentation Network, Ottawa; Joanna Busza (1999), Challenging HIV Related Stigma and Discrimination in Southeast Asia : Past Success and Future Priorities, Population Council, Thailand; (INP+) 1999, A Needs Assessment Study of People Living with HIV/AIDS, Indian Network for People Living with HIV/AIDS, Chennai. Parker Richard and Peter Aggleton, (2000), HIV/Aids Related Stigma and Discrimination : A Conceptual Framework an Agenda for Action, Population Council, New York; UNAIDS (2002), HIV/AIDS Related Stigma and Discrimination : A Review and Suggested Way Forward for South Aisa, Joint UN Proramme on HIV/AIDS, Geneva; Arvind Sighal and Everette M. Rogers (2003), Combating AIDS · Communication Strategies in Action, Sage Publications, New Delhi.*

Prof.A.V. Manivasagar,
Head, Department of Political Science,
University of Jaffna.

2nd YEAR STUDENT'S

Standing 1 : Ms. N.L.Lakshayini, Ms. G.Santhiya, Ms. F.Murin, Ms. L.Nitharshini, Ms.K.Keerthana, Ms.S.Vyshnavi
Standing 2 : Mr.S.Jegan, Ms. R.Robinsa, Ms.P.Thushyanthi, Ms.R.Thisipa, Ms.T.Thulasi, Ms.N.Sinthuja, Mr.V.Prashanthan
Seated : Mrs.Sharmilli (Lecturer), Prof.N.Gnanakumaran(Dean, Faculty of Arts), Prof.N.Shanmugalingan(Vice - Chancellor), Prof.M.Sinnathambay (Head, Dept.of Law), Ms.Kosajai Manoharan (Lecturer)
Absentees : Ms.S.Vinotha, Ms.B.Suthargini, Ms.U.thulasiga, Ms.R.Dilaxy, Ms.N.Thaksamini, Ms.Y.Yogasutharsini

LANGUAGE RIGHTS

- S. Selvakunapalan

“**L**anguage” means a system of communication by written or spoken words, which is used by the people of a particular country or area.¹ The language of a community is inextricably link with identity of the community. Any failure to recognize language, or any violation or restriction on the free use of language leads to the unrest within the communities. In the modern world, language is not only a right but also a human right recognized in the international documents. In a State where linguistic minorities exist, persons belonging to such minorities shall not be denied the right, in community with the other members of their group, to use their own language.² European history has shown that the protection of national minorities is essential to stability, democratic security and peace in this continent.³ A democratic society should not only respect the linguistic identity of each person belonging to a national minority, but also create appropriate conditions enabling them to express, preserve and develop this identity.⁴

INTERNATIONAL DOCUMENTS

Universal Declaration of Human Rights which was adopted by the United Nations in 1948 emphasizes that everyone is entitled to all the rights declared therein without distinction of any kind, such as language⁵ All human beings are born free and equal in dignity and rights,⁶ so all are equal before the law and entitled without any discrimination to equal protection of law.⁷ Declaration on the Rights of Persons Belonging to National or Ethnic, Religious and Linguistic Minorities 1993 further imposes duties on the State by stating that States shall protect the existence and the national or ethnic, cultural, religious and linguistic identity of minorities within their respective territories and shall encourage conditions for the promotion of that identity⁸ and wherever possible, persons belonging to minorities may have adequate opportunities to learn their mother tongue or to have instruction in their mother tongue.⁹

The Framework Convention for the Protection of National Minorities, drawn up within the Council of Europe by Ad Hoc Committee for the Protection of National Minorities (CAHMIN) under the authority of the Committee of Ministers, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 10 November 1994 and opened for signature by the member States of the Council of Europe on 1 February 1995 promulgates that the protection of national minorities and of the rights and freedoms of persons belonging to those minorities forms an integral part of the international protection of human rights.¹⁰ A violation of language right is an infringement of human right of a person. Minorities’ rights should be protected in an equal footing with majority without any kind of discrimination. Further, there will be certain measures to promote the minority’s language which could not be a mandatory requirement for the majority’s language. Article 10 of the Framework Convention for the Protection of National Minorities reads as follows:-

1. *The Parties undertake to recognise that every person belonging to a national minority has the right to use freely and without interference his or her minority language, in private and in public, orally and in writing.*

2. *In areas inhabited by persons belonging to national minorities traditionally or in substantial numbers, if those persons so request and where such a request corresponds to a real need, the Parties shall endeavour to ensure, as far as possible, the conditions which would make it possible to use the minority language in relations between those persons and the administrative authorities.*
3. *The Parties undertake to guarantee the right of every person belonging to a national minority to be informed promptly, in a language which he or she understands, of the reasons for his or her arrest, and of the nature and cause of any accusation against him or her, and to defend himself or herself in this language, if necessary with the free assistance of an interpreter.*

In areas inhabited by persons belonging to national minorities traditionally or in substantial numbers, if there is sufficient demand, the government shall endeavour to ensure, as far as possible and within the framework of their education systems, that persons belonging to those minorities have adequate opportunities for being taught the minority language or for receiving instruction in this language without prejudice to the learning of the official language.¹¹ Facilities should be available to the person belonged to the minority to enjoy the language right in an administrative sphere; thereby he or she is to be ensured to fulfill their needs without any barrier on the ground of language. In the event of arrest, where reason for arrest is informed to a suspect in a language which could not be understandable, that should not be deemed the reason for arrest to be communicated to the suspect. This right is to be extended up to the appeal of the offence committed by the suspect. In the determination of any criminal charge against him, everyone shall be entitled to the minimum guarantee, in full equality to be informed promptly and in detail in a language which he understands of the nature and cause of the charge against him and also to have the free assistance of an interpreter if he cannot understand or speak the language used in court.¹² Further States undertake the following under this Convention:-

- (a) to promote the conditions necessary for persons belonging to national minorities to preserve the essential elements of their identity namely language;
- (b) to promote mutual respect and understanding and co-operation among all persons living on their territory, irrespective of those persons' ethnic, cultural, linguistic or religious identity, in particular in the fields of education, culture and the media;
- (c) undertake to recognise that the right to freedom of expression of every person belonging to a national minority includes freedom to hold opinions and to receive and impart information and ideas in the minority language, without interference by public authorities and regardless of frontiers;
- (d) to recognise that every person belonging to a national minority has the right to display in his or her minority language signs, inscriptions and other information of a private nature visible to the public; and
- (e) to recognise that every person belonging to a national minority has the right to learn his or her minority language.

Declaration on the Rights of Persons Belonging to National or Ethnic, Religious and Linguistic Minorities, recommended by Economic and Social Council resolution 1992/4 of 20 July 1992 to the General Assembly for adoption affirms the importance of the effective implementation of international human rights instruments with regard to the rights of persons belonging to linguistic minorities and further emphasizes that the constant promotion and realization of the rights of persons belonging to linguistic minorities, as an integral part of the development of society as a whole and within a democratic framework based on the rule of law, would contribute to the strengthening of friendship and cooperation among peoples¹³. The Declaration imposes duty on the States to protect the existence and linguistic identity of minorities within their respective territories and to adopt appropriate legislative and other measures to achieve the objects of the Declaration¹⁴. It recognizes the right to use their own language, in private and in public, freely and without interference or any form of discrimination¹⁵. A responsibility of the State is to take appropriate measures so that, wherever possible, persons belonging to minorities may have adequate opportunities to learn their mother tongue or to have instruction in their mother tongue¹⁶.

SRI LANKA HISTORY ON LANGUAGE RIGHTS

The Soulbury Constitution

In Sri Lanka the Sinhala language is used by majority community known as Sinhalese and the Tamil language is used by minority community known as Tamils and Muslims. Thus, every restriction or limitation on the use of Tamil language led to racial discrimination. The Ceylon Constitution Order in Council 1946 was the result of the endeavours of the Soulbury Commission which visited Sri Lanka in 1945. Lord Soulbury, who headed the Commission, later became independent Ceylon's first Governor General. The Soulbury Constitution had entrenched in it all the protective provisions for the minorities. Article 29 of the Soulbury Constitution reads as follows:-

- (1) *Subject to the provisions of this Order, Parliament shall have power to make laws for the peace, order and good government of the Island.*
- (2) *No such law shall -*
 - (a) *prohibit or restrict the free exercise of any religion; or*
 - (b) *make persons of any community or religion liable to disabilities or restrictions to which persons of other communities or religions are not made liable; or*
 - (c) *confer on persons of any community or religion any privilege or advantage which is not conferred on persons of other communities or religions; or*
 - (d) *alter the constitution of any religious body except with the consent of the governing authority of that body, so, however, that in any case where a religious body is incorporated by law, no such alteration shall be made except at the request of the governing authority of that body:*

Provided, however, that the preceding provisions of this subsection shall not apply to any law making provision for, relating to, or connected with, the election of Members of the House of Representatives, to represent persons registered as citizens of Ceylon under the Indian and Pakistani Residents (Citizenship) Act.

This proviso shall cease to have effect on a date to be fixed by the Governor-General by Proclamation published in the Gazette.

- (3) *Any law made in contravention of subsection (2) of this section shall, to the extent of such contravention, be void.*
- (4) *In the exercise of its powers under this section, Parliament may amend or repeal any of the provisions of this Order, or of any other Order of Her Majesty in Council in its application to the Island:*

Provided that no Bill for the amendment or repeal of any of the provisions of this Order shall be presented for the Royal Assent unless it has endorsed on it a certificate under the hand of the Speaker that the number of votes cast in favour thereof in the House of Representatives amounted to not less than two-thirds of the whole number of Members of the House (including those not present).

The sub-paragraphs (b) and (c) of the paragraph (1) of the Article 29 of the Soulbury Constitution restricted the legislative powers of the Parliament to make any laws which make a community liable to disabilities or restrictions to which other community is not made liable and confer on a community any privilege or advantage. Thus on the view of the language rights, Tamil speaking people as a community had a guarantee that their language right could not be violable.

The Official Language Act, No.33 of 1956

Until 1956 English was the official language of Sri Lanka. The medium of instruction in all secondary and tertiary level educational institutions was English while all official correspondence had been in English. The Official Language Act, No.33 of 1956 was certified July 7, 1956. This Act was to prescribe the Sinhala language as the one official language of Ceylon¹⁷ and Sinhala was made the official language of Ceylon¹⁸ and all official correspondence had to be in Sinhala. At the time of the enactment of the Act in addition to English, Tamil was used for certain purposes in certain areas. This Act had given a deadline on December 31, 1960 within which all the necessary steps should be taken to effect the change of the language¹⁹. The Minister empowered to make regulations to implement the provisions of this Act.

The Tamil Language (Special Provisions) Act, No.28 of 1958

The Tamil Language (Special Provisions) Act, No.28 of 1958 came into operation on September 4, 1958 which main object was to provide for the use of Tamil language. In the educational system the Tamil students in a government school or an assisted school were entitled to be instructed through the medium of the Tamil language.²⁰ But in the universities the Tamil students were allowed follow the course of study through the

medium of Tamil language, if the students prior to their admission to such university had been educated through the medium of Tamil language.²¹ If a Tamil student who educated through the medium of English was not assured to follow the university education through the medium of Tamil language. Even a person educated through the medium of the Tamil language examined and joined in the public service, there were conditions that either such person should have a sufficient knowledge in Sinhala or acquire such knowledge within a specified time after admission to the Public Service.²² The government had the power to require any Tamil speaking person that he should have a sufficient knowledge in Sinhala for the admission of the public service without causing undue hardship to him; if it was satisfied that there are sufficient facilities for the teaching of the Sinhala language in schools in which the Tamil language is a medium of instruction. Whether the Sinhala language was or was not essential to discharge the functions of the office was not taken to account.

In the Northern and Eastern Provinces the Tamil language was permitted to use for prescribed administrative purposes without prejudice to the use of the Sinhala language for such purposes. The provisions of the Tamil Language (Special Provisions) Act, No.28 of 1958 was subject to the measures taken in relation to effect the change of the language under the proviso to section 2 of the Official Language Act, No. 33 of 1956. Where any actions were taken to change the language to Sinhala any administrative purposes, no steps should be taken for the use of Tamil language.

The Tamil Language (Special Provisions) Regulations 1966 under Tamil Language (Special Provisions) Act, No.28 of 1958 was published February 3, 1966 by which Tamil language was granted to be used in the Northern and Eastern Provinces for the transaction of all government and public business and the maintenance of public records and the Ordinances and Acts, and all Orders, Proclamations, rules, by-laws, regulations and notifications, made or issued under any written law, the government *Gazette*, and all other official publications, circulars and forms issued or used by the government were required to be translated and published in the Tamil language also. Even after lapse of four decades, none of them are translated or published in Tamil language. Some of them are translated and published in Sinhala language.

The Language of the Courts Act, No. 3 of 1961 came into operation January 10, 1961. This Act provides for the use of the Sinhala language for recording the proceedings, and for, pleadings filed of record, in courts of justice. By this Act, the Minister in charge of the subject of Justice is empowered to determine and to direct that Sinhala should be used for pleadings filed of record, and for recording the proceedings, in any court.²³ This determination should prevail over any other law. Upon such determination a Judge of such court including Supreme Court is unable to read and understand any pleadings in Sinhala which are filed of record, or the record in Sinhala of any proceedings, in that court, he may cause the interpreter of that court or of any other court or a Government Sworn Translator to provide him with an English translation of such pleadings or record. Every judgment, decree, order or direction of that Court should be written in Sinhala or English and, if written in English, shall be accompanied by a Sinhala translation thereof and, if a Judge pronounces it in English, he shall read or cause to be read the Sinhala translation thereof. All other courts expected to deliver any judgment, decree, order or direction in Sinhala. If a witness is unable to understand the language of Sinhala that evidence as recorded in Sinhala shall be interpreted to him in the language in which it was given. Section 5 of the Language of the Courts Act empowered the Minister to amend any written law by an Order published in the *Gazette* for the purpose of implementing the provisions of this Act. Such Order should prevail any other law. Where any document is in a language other than Sinhala, there shall be filed with it a Sinhala translation. If the language of the document is not English, an English translation thereof shall be filed.²⁴

The Republican Constitution of 1972

The Republican Constitution of 1972 was autochthonous and it repealed the Soulbury Constitution which entrenched the protective provisions for the minorities. It declared Ceylon to be an Independent Republic. The National State Assembly was constituted and declared to be the supreme instrument of the State power of the Republic. The legislative power under the Soulbury Constitution was restricted such a manner to make persons of any community or religion liable to disabilities or restrictions to which persons of other communities or religions are not made liable, but there were no legal limitations on the legislative power of the National State Assembly. It contained separate chapter on Language. The Constitution of 1972 reiterated that the Official Language of Sri Lanka shall be Sinhala as provided by the Official Language Act, No.33 of 1956 and the use of the Tamil language shall be in accordance with the Tamil Language (Special Provisions) Act, No.23 of 1958.²⁵ The first time in the history, the language of legislation introduced, accordingly all laws shall be enacted or made in Sinhala and upon the enactment there shall be a Tamil translation thereof. Further the Constitution required publishing all exiting laws and subordinate laws in Sinhala and Tamil as expeditiously as possible under the authority of the Minister. Upon the publication all the laws should be laid before the National State Assembly at the meeting next following the date of such publication. The laws published in Sinhala should be deemed to be the law and supersede the corresponding law in English. Those provisions have not been incorporated into the present Constitution, thus there is now a lacuna in validating the Sinhala version of the laws which brought into operation before 1972.

The Constitution of 1972 went further one step from the provisions of the Language of the Courts Act, No. 3 of 1961 and specified that the language of the courts, Industrial Courts, Labour Tribunals and Conciliation Boards should be Sinhala accordingly their records including pleadings, proceedings, judgements, orders and records of all judicial and ministerial acts, shall be in Sinhala, but in the Northern and Eastern provinces it might be Tamil, if the law of the National State Assembly empowered to do so.²⁶ In proceedings before Quazis under the Muslim Marriage and Divorce Act, parties, applicants and persons legally entitled to represent such parties or applicants before any court, tribunal or other institution in the Northern and Eastern provinces were permitted to submit their pleadings, applications, motions and petitions in Tamil and to participate in the proceedings in Tamil. But all these cases a Sinhala translation should be caused to be made by such court, tribunal or other institution. Every party, applicant, judge, juryman or member of a tribunal not conversant with the language used in a court, tribunal or other institution had the right to interpretation, and to translation into Sinhala or Tamil, provided by the State to enable him to understand and participate in the proceedings before the court, tribunal or other institution. This right extended to a person who represented a party. Furthermore, such person had the right to obtain, in Sinhala or Tamil, any such part of the record as he entitled to obtain according to law. The Minister in charge of the subject of Justice may, with the concurrence of the Cabinet of Ministers' issue Orders, Directions and Instructions permitting the use of a language other than Sinhala or Tamil by a judge or other state officer administering justice or by a pleader appearing before a court, tribunal or other institution. Every judge and other state officer administering Justice shall be bound to implement the Orders, Directions and Instructions issued.

The Republican Constitution of 1978

Paragraph (2) of Article 12 of the Republican Constitution 1978 under the heading of the Fundamental Rights, Chapter III provides as follows-

*“(2) No citizen shall be discriminated against on the grounds of race, religion, **language**, caste, sex, political opinion, place of birth or any one of such grounds:*

Provided that it shall be lawful to require a person to acquire within a reasonable time sufficient knowledge of any language as a qualification for any employment or office in the public, judicial or local government service, or in the service of any public corporation, where such knowledge is reasonably necessary for the discharge of the duties of such employment or office:

Provided further that it shall be lawful to require a person to have a sufficient knowledge of any language as a qualification for any such employment of office where or function of that employment or office can be discharged otherwise than with knowledge of that language.”.

Any citizen of Sri Lanka should not be discriminated on the ground of language, but for the purpose of any recruitment or continuity in the public, judicial or local government service or in the service of any public corporation, the government could impose a condition to acquire sufficient knowledge of any of the national languages within the reasonable time during the employment or to require sufficient knowledge of any of the national languages as pre-condition for the admission of employment in the public, judicial or local government service, or in the service of any public corporation. What is a restriction on the demand is the knowledge of the language reasonably necessary for the discharge of the duties of the employment or office that he holds or is going to hold.

It is repeated in paragraph (5) of Article 22 of the Constitution as follows:

“A person shall be entitled to be examined through the medium of either of the national languages at any examination for the admission of persons to the public service, judicial service, local government service, a public corporation or statutory institution, subject to the condition that he may be required to acquire a sufficient knowledge of the official language within a reasonable time after admission to any such service, public corporation or statutory institution where such knowledge is reasonably necessary for the discharge of his duties:

Provided that a person may be required to have a sufficient knowledge of the official language as a condition for admission to any such service, public corporation or statutory institution where no function of the office or employment for which he is recruited can be discharged otherwise than with a sufficient knowledge of the official language.”

(i) Official Languages and National Languages

The Chapter IV (Language) of the Republican Constitution 1978 has been amended twice by Thirteenth Amendment to the Constitution and Sixteenth Amendment to the Constitution. In 1978 the Sinhala language was only official language of Sri Lanka. By Thirteenth Amendment to the Constitution the Tamil language has been made as an official language of Sri Lanka. Article 18 of the Constitution reads as follows-

- “18. (1) *The official language of Sri Lanka shall be Sinhala.*
 (2) *Tamil shall also be an official language.*
 (3) *English shall be the link language.*
 (4) *Parliament shall by law provide for the implementation of the provisions of this Chapter.”.*

Violation of Drafting Principles

When it was amended by the Thirteenth Amendment to the Constitution, the way in which the article was drafted is not proper and not in accordance with the drafting principles.

The purposes of legislation are mostly likely to be expressed and communicated successfully by the drafter who is ardently concerned to write clearly and to be intelligible. I would like to submit certain citations from the ‘Legislative Drafting’ by G.C. Thornton (Fourth edition).

- (a) The consistency in word choice and usage is desirable and further consistency is desirable in stylistic practices such as presentation.²⁷
- (b) In contexts where a choice must be made from a number of synonymous or near synonymous words, the choice should be adhered to once made. Different words should not be used to express the same meaning and, conversely, the same word should not be used to express different meanings. Consistency in the use of words is most desirable.²⁸
- (c) The consistency of the language rule should be adhered to principally because a change in language is likely to give rise to an unintended inference that a change in meaning is intended. Consistency in language and style produces neater and more easily understood legislation that more readily forms an intelligible whole with the principal legislation.²⁹

Therefore, there must be a consistency in three matters in legislative drafting such as words, stylistic practices and language. When I observe Articles 18 and 19 of the Constitution, there is a consistency in words and stylistic practice between two Articles of the Constitution. The Thirteenth Amendment to the Constitution inserted paragraph (2) to Article 18 of the Constitution which is in violation of consistency in words and stylistic practice in legal drafting. Further I would like to describe by comparing the words and stylistic practices used in Article 18 and Article 19 of the Constitution.

Article 18 of the Constitution reads “The Official Language of Sri Lanka shall be Sinhala.” Article 19 of the Constitution reads “The National Languages of Sri Lanka shall be Sinhala and Tamil.” When the amendment was brought to recognize the Tamil language as an Official Language, the paragraph (2) to Article 18 of the Constitution was inserted as “Tamil shall also be an Official Language.” However, the paragraph (1) of Article 18 of the Constitution provides as “Official Language of Sri Lanka”. Thus, the first issue is that ‘where or in which part of the country the Tamil language is the Official language?’ and the second issue is what the meaning of ‘also’ is; because the separate paragraph (2) deals with only one idea. As it is mentioned in the citation above, a change in language is likely to give rise to an unintended inference that a change in meaning is intended. Therefore, my opinion is that it should have been drafted as Article 19 of the Constitution.

A Member of Parliament or Provincial Council or Local Authority is entitled to perform their duties either in Sinhala or Tamil in Parliament, Provincial Council or Local Authority as the case may be.

Every person has a right to be educated including the level of higher education through the medium of Sinhala or Tamil. It doesn't prevent the English language as a medium of instruction at the level of primary or secondary education in any institution of education financed by State without violating the aforesaid right. Where the medium of instruction in an institution of higher education is English, There is no mandatory to have the medium of instruction in Sinhala or Tamil. However, where the medium of instruction in an institution of higher education is one of the National Languages, then it is mandatory to have medium of instruction in other National Language in any of the institutions of higher education financed by State.

(ii) Link Language

The link language was introduced by Thirteenth Amendment to the Constitution. English language takes major role to play, when a provincial council or local authority which conducts its business in Sinhala communicates or transacts business with Northern Province and Eastern Province. Further, all the laws and subordinate legislation are enacted, made or published in Sinhala and Tamil together with a translation thereof in English and the Statute of a province is published in relevant language of administration of the province together with a translation thereof in English.

(iii) Languages of Administration

Only Sinhala language was the language of administration throughout Sri Lanka; Tamil was used as the language of administration in the Northern Province and Eastern Province. By Sixteenth Amendment to the Constitution it was amended to recognize the Tamil language also the language of administration throughout Sri Lanka.

Prior to the Sixteenth Amendment to the Constitution came into operation, the sub-paragraph (a) of paragraph (2) of Article 22 of the Constitution stated as follows-

"A person, other than an official acting in his official capacity, shall be entitled-

(a) to receive communications from, and to communicate and transact business with, any official in his official capacity, in either of the National Languages;"

In *Adiathan Vs Attorney General and other*³⁰ the petitioner received a cheque for payment of EPF amount written in Sinhala language. He returned the cheque and requested to send him a cheque written in Tamil language. The Supreme Court interpreted the word 'communications' and held that the cheque was not part of the communication. Further Court held that it is possible that in terms of ordinary law of the land, the petitioner may be entitled to receive a cheque in the language in which he wished it to be written and this is not a violation of any provisions of the Constitution.

General English meaning of the word ‘communication’ is the process by which people exchange the information. A cheque conveys the information in relation to the name, amount and name of the bank etc. So, in my view the Supreme Court has given very narrow interpretation for the word ‘communication’.

The Sixteenth Amendment to the Constitution substituted very clear and unambiguous way to understand the paragraph. It is as follows-

“In any area where Sinhala is used as the language of administration a person, other than an official acting in his official capacity, shall be entitled-

(b) to receive communications from, and to communicate and transact business with, any official in his official capacity, in either Tamil or English;”

Therefore, the Parliament by Sixteenth Amendment to the Constitution has clearly emphasized the intention of the Parliament.

Since Sinhala and Tamil are the languages of administration throughout Sri Lanka, all the provinces of Sri Lanka except Northern Province and Eastern Province should keep their records and transactions in Sinhala. The Northern Province and Eastern Province should keep their records and transactions in Tamil. It means that any person including non citizen is entitled to receive any communications either in Sinhala, Tamil or English from any official in the official capacity. To obtain a copy of the record, the law must recognize his right to obtain such copy. Then only it would be given in Sinhala, Tamil or English. However any government official in his official capacity is not entitled to receive any communication or a copy of the record in Tamil or English out side the Northern Province and Eastern Province. Likewise any government official in his official capacity is not entitled to receive any communication or a copy of the record in Sinhala or English in Northern Province and Eastern Province.

Under the proviso to the paragraph (1) of Article 22 of the Constitution President has the power to direct both Sinhala and Tamil or a language other than the language used as the language of administration in the province after considering the proportion which the Sinhala or Tamil linguistic minority population in any unit comprising a division of Divisional Secretary, bears to the total population of that area. The President directed both Sinhala and Tamil to be used as the language of administration for the certain Divisional Secretary’s areas in Nuwaeliya District, Badulla District, Colombo District, Galle District, Kalutara District, Kandy District Puttalam District.

A Provincial Council or Local Authority which conducts its business in Sinhala is entitled to receive communication or transact business with any official in Sinhala. In the meantime, A Provincial Council or Local Authority which conducts its business in Sinhala is entitled to receive communication or transact business with Northern Province and Eastern Province in English. Every official are expected work in the relevant language of administration of the province. For example, the officials of all seven provinces of Sri Lanka except Northern Province and Eastern Province are encouraged to work in Sinhala within the province as well as among them. In the Northern Province and Eastern Province it is in Tamil. Where they communicate with Northern Province or Eastern Province, it should be in English language; because those two provinces have the right to receive any communication from other seven provinces in English.

(iv) Language of Legislation

All the laws and subordinate legislation must be enacted, made or published in Sinhala and Tamil together with a translation thereof in English. Since the laws are enacted in Sinhala and Tamil, Parliament at the time of enactment will determine which language should prevail in the case of inconsistency between the Sinhala and Tamil text. All orders, proclamations, rules, by-laws, regulations and notifications made under any written law should be published in Sinhala and Tamil together with a translation thereof in English; but all orders, proclamations, rules, by-laws, regulations and notifications made under any written law by a provincial council or local authority should be published in relevant language of administration of the province together with a translation thereof in English.

The subordinate legislation means any law which contains any provision empowering any person or body to make subordinate for prescribed purposes. The subordinate legislation doesn't include the Statute made by provincial councils. Thus, the Statute may be published in relevant language of administration of the province together with a translation thereof in English. Under the proviso to the paragraph (1) of Article 22 of the Constitution the President has the power to direct both Sinhala and Tamil or a language other than the language used as the language of administration in the province after considering the proportion which the Sinhala or Tamil linguistic minority population in any unit comprising a division of Divisional Secretary, bears to the total population of that area. If the direction is given, the Statute must be published in all three languages; because the provisions of the paragraph (3) of Article 23 of the Constitution reads as "shall be published in the Language used in the administration in the respective areas in which they function, together with a translation thereof in English." Even the paragraph mentions in singular form as "in the language", it includes the plural form in terms of paragraph (mm) of section 2 of the Interpretation Ordinance.

(v) Language of the Courts

Prior to the Sixteenth Amendment to the Constitution came into operation, in terms of the Article 24 of the Constitution the Sinhala language must be the language of the courts throughout Sri Lanka and proceedings and records must be in Sinhala. Tamil was used as the language of the courts in the Northern Province and Eastern Province.

In the case of *Coomaraswamy Vs Shanmugaratna Iyar and other*³¹ the defendant delivered an answer in the Tamil language together with a copy thereof in the English language. The District Judge held that Article 24 of the Constitution did not permit to file pleadings in Tamil language in the District Court of Colombo and directed the defendant to file answer in Sinhala language. The Supreme Court stated as follows "the fact that Tamil is not the language of the Courts in the rest of Sri Lanka other than in the Northern and Eastern Provinces does not mean that it cannot be used in those courts. While Tamil can be used in these courts, it is mandatory that their records and pleadings shall be kept in Sinhala". Further the Supreme Court stated the Constitution does not impose any such obligation or condition to provide such pleadings in Sinhala. Finally the Court held that a party or applicant or any person legally entitled to represent such party or applicant has a right, by virtue of the paragraph (2) of Article 24 of the Constitution, to submit the pleadings in the Tamil language in the District Court of Colombo and such party is not bound to submit such pleadings in Sinhala also.

With due respect to the Court, in my opinion, in terms of present paragraph (2) of Article 24 of the Constitution reads as ‘may initiate proceedings and submit to court’. In these wordings, the word ‘may’ does not confer an entitlement to a party or applicant or any person legally entitled to represent such party or applicant. Thus, a party or applicant or any person legally entitled to represent such party or applicant could be allowed to initiate or participate in the proceedings of the court either in Sinhala or Tamil, but it is not legal right of such party or applicant or any person legally entitled to represent such party or applicant. However the paragraph (3) of Article 24 of the Constitution reads as ‘shall be entitled to interpretation and translation’. This paragraph has expressly given a legal right to such a party or applicant or any person legally entitled to represent such party or applicant.

The language of administration mainly relates with the boundaries of the provinces, whereas the language of the courts or tribunal or any other institution exercising judicial or quasi-judicial functions or institution created for the settlement of disputes, relates with the area where the court or tribunal or any other institution exercising judicial or quasi-judicial functions or institution created for the settlement of disputes situated. In terms of Article 22 of the Constitution Sinhala and Tamil are the languages of administration throughout Sri Lanka and all the provinces of Sri Lanka except Northern Province and Eastern Province should keep their records and transactions in Sinhala. In the Northern Province and Eastern Province should keep their records and transactions in Tamil. However paragraph (1) of Article 24 of the Constitution reads that Sinhala and Tamil shall be the languages of the Courts throughout Sri Lanka and Sinhala shall be used as the language of the courts situated in all the areas of Sri Lanka except those in any area where Tamil is the language of administration.

Under the proviso to the paragraph (1) of Article 22 of the Constitution the President has the power to direct both Sinhala and Tamil or a language other than the language used as the language of administration in the province after considering the proportion which the Sinhala or Tamil linguistic minority population in any unit comprising a division of Divisional Secretary, bears to the total population of that area. The language of the courts means proceedings, pleadings, judgments, orders and other judicial and ministerial acts are in the language of administration of the area where the court is situated.

By virtue of the power vested with the President by the aforesaid proviso, the President has already directed both Sinhala and Tamil to be used as the language of administration for the certain Divisional Secretary’s division. Where both Sinhala and Tamil are used as the language of administration in the certain Divisional Secretary’s division, which language is the language of the courts? The provisions of the Constitution is silent on this issue; but this could be rectified by a direction made by the Minister in charge of the subject of Justice with the concurrence of the Cabinet of Ministers, both Sinhala or Tamil to be used as the language of the courts situated in the area. Further, the Minister has power to direct the English language for the use in court. In my opinion, since the Judicial Service Commission is an independent commission established by the Constitution; there is a need of concurrence of the Judicial Service Commission in addition to the Cabinet of Ministers to decide the language or languages of the Court.

Any party or applicant or any person legally entitled to represent such party or applicant could initiate the proceedings in either Sinhala or Tamil; but this is not right of the person who initiates the proceedings. However, any judge, juror, party or applicant or any person legally entitled to represent such party or applicant, who is not conversant with the language used in a court, is entitled to interpretation and to translation into Sinhala or Tamil provided by the State, to enable him to understand and participate in the proceedings before such court,

and entitled to obtain in such language or any such part of the record or a translation thereof, as the case may be. Hence the right restricted to understand and participate in the proceedings before the court and to obtain a copy of the proceedings.

Any comment please: selvakunapalan@yahoo.com.in

(Footnotes)

⁰ Senior Assistant Legal Draftsman and Visiting Lecturer – Sri Lanka Law College

(Endnotes)

- ¹ Longman Dictionary of Contemporary English.
- ² Article 27 of the International Covenant on Civil and Political Rights.
- ³ Preamble to the Framework Convention for the Protection of National Minorities.
- ⁴ Ibid.
- ⁵ Article 2 of the Universal Declaration of Human Rights.
- ⁶ Article 1 *ibid*.
- ⁷ Article 7 *ibid* and Article 26 of the International Covenant on Civil and Political Rights.
- ⁸ Article 1 of the Declaration on the Rights of Persons Belonging to National or Ethnic, Religious and Linguistic Minorities.
- ⁹ Article 3 *ibid*.
- ¹⁰ Article 1 of the Framework Convention for the Protection of National Minorities 1995.
- ¹¹ Article 14 *ibid*.
- ¹² Article 14 of the International Covenant on Civil and Political Rights.
- ¹³ Preamble to the Declaration on the Rights of Persons Belonging to National or Ethnic, Religious and Linguistic Minorities.
- ¹⁴ Article 1 *ibid*.
- ¹⁵ Article 2 *ibid*.
- ¹⁶ Article 4 *ibid*.
- ¹⁷ Long title to the Official Language Act, No.33 of 1956.
- ¹⁸ Section 2 *ibid*.
- ¹⁹ Proviso to section 2 *ibid*.
- ²⁰ Section 2(1) of the Tamil Language (Special Provisions) Act, No.28 of 1958.
- ²¹ Section 2(2) *ibid*.
- ²² Section 3 *ibid*
- ²³ Section 2 of the Language of the Courts Act, No. 3 of 1961.
- ²⁴ Section 6 *ibid*.
- ²⁵ Article 7 & 8 of the Constitution of 1972
- ²⁶ Article 11 of the Constitution of 1972
- ²⁷ Legislative Drafting by G.C.Thornton (fourth edition) page 56.
- ²⁸ *Ibid* page 74.
- ²⁹ *Ibid* page 404.
- ³⁰ (1978-79-80(1)SLR 60)
- ³¹ (1978-79-80(1)SLR 323)

S.Selvakunapalan
Senior Assistant Legal Draftsman

BASIC PRINCIPLES OF CIVIL PRACTICE

- *M. U. M. Ali Sabry,*

(A) PLEADINGS

The Civil Procedure Code is a vehicle by which parties bring their grievances to Court. The substantive law is not found in the Civil Procedure Code. However, it is through the procedure laid down in the Civil Procedure Code that the substantive law is brought to Court.

Explanation two to section 150 of the Civil Procedure Code amplifies the purpose of pleadings. The case enunciated must reasonably accord with the party's pleading, i.e. plaint or answer, as the case may be. No party can be allowed to make at the trial a case materially different from that which he has placed, and which his opponent is prepared to meet. The facts proposed to be established must in the whole amount to so much of the material part of his case as is not admitted in his opponent's pleadings.

A matter which normally occupies the attention of the parties at the early stages is pleading. The student must familiarize himself not only with theory and art of pleading but also with the rules of procedure governing the exchange of pleadings, and how a party may be relieved of embarrassment caused by the defective or irregular pleading of his opponent. (**Odgers on pleadings and practice, Twentieth Edition, Page 73**)

Properly drafted, the pleadings should disclose clearly and precisely the real issues which are in dispute between the parties, as opposed to a recitation of the evidence which each party intends to adduce at trial. They are not mere narratives or provisional documents. The parties are bound by what they say in their pleadings which have the potential of forming part of the record, and,, moreover the court itself is also bound by what the parties have stated in their pleadings as to the facts relied on by them.

Pleadings must be particularly sufficient to appraise the Court and the other party with the exact nature of the questions to be tried. The function of Pleadings is to ascertain with precision the matters on which the parties differ and the matters on which parties agree and arrive at such a clear picture on which both parties desire an adjudication.

Pleadings should facilitate the parties and court knowing when the case came on for trial, the real points to be tried and decided. In fact, the whole meaning of the pleadings is to narrow the dispute to definite issues and thereby to diminish expenses and delay especially as regards the amount of testimony required on either side at the hearing.

Pleadings serve a two- fold purpose:

- (a) First to inform each party what is the case of the opposite party which he will have to meet before and at the trial: and
- (b) Secondly concurrently to appraise the court what are the issues based on which trial should proceed.

Pleadings under regular procedure include the Plaintiff, Answer and the Replication. Under summary procedure the Petition, Statement of objections and the Counter affidavit constitute the pleadings in the Ordinary course of affairs.

An “action” is a proceeding for the prevention or redress of a wrong. (Sec.5- C.P.C).

An Action is based on a Cause of Action. The building block of any Action is the Cause of Action. A Cause of Action could be described as the entire set of facts that give rise to an enforceable claim, and as comprising every fact, if traversed, the plaintiff must prove in order to obtain judgment.

Under the Civil Procedure Code a Cause of Action is defined as:

“Cause of action” is the wrong for the prevention or redress of which an action may be brought, and includes the denial of a right, the refusal to fulfill an obligation, the neglect to perform a duty and the infliction of an affirmative injury.

B. JURISDICTION

The primary consideration when deciding to institute an action is to determine correctly the court. An action is instituted by presenting a plaint or a petition in a court of competent jurisdiction. The action in which the action instituted must have jurisdiction to entertain the action, for, a decree of a court which has no jurisdiction in the matter is a nullity. (20 NLR 372)

Jurisdiction means the authority which a court has to decide matters that are litigated before it or to take cognizance of matters presented for its decision.

Section 9 of the Civil Procedure Code sets out grounds which give the court territorial jurisdiction. Section 9 gives four grounds which confer a District Court with territorial jurisdiction. More than one District Court may have jurisdiction. A party is entitled to choose anyone of the District Court if more than one District Court has territorial jurisdiction.

In divorce cases it is also possible to institute action in the District Court having territorial jurisdiction over where the Plaintiff resides. This is in addition to the other grounds which may vest territorial jurisdiction in the District Court.

Under Section 9 of the Civil Procedure Code, Subject to the pecuniary or other limitations prescribed by any law, action shall be instituted in the Court within the local limits of whose jurisdiction, a party defendant resides; or the land in respect of which the action is brought is situate in whole or in part; or the cause of action arises; or the contract sought to be enforced was made.

If the company is a limited liability company there have been decisions which seem to indicate that the registered office and/or principal place of business of the Defendant Company is resident within the meaning of Section 9 of the Civil Procedure Code. (93 (2) SLR 249)

In deciding the Jurisdiction, one must also conscious of the provisions of the High Court of the provinces (Special Provisions) Act, No. 10 of 1996.

In terms of Section 2(3) The High Court established by Article 154P of the Constitution for the Western Province shall with effect from such date as the Minister may by Order published in the Gazette appoint, have exclusive jurisdiction and shall have cognizance of, and full power to hear and determine, in the manner provided for by written law, all matters set out in the Second Schedule to this Act.

Thus Commercial High Court has exclusive jurisdiction to hear and determine:-

- [a] *All actions* where the cause of action has arisen out of commercial transactions (including cause of action relating to banking, the export or merchandise, services, affreightment, insurance, mercantile agency, mercantile usage, or the construction of any mercantile document) is *which the debt, damage or demand is for a sum exceeding three million rupees* or such other amount as may be fixed by the Minister from time to time, by Notification published in the Gazette, other than action instituted under the Debt Recovery (Special Provisions) Act, No.2 of 1990.
- [b] Applications under the Companies Act No. 7 of 2007
- [c] All proceedings under Code of the Intellectual Property other than the proceedings referred to in item 2 of the second schedule.

Furthermore, if the subject value of the action is within Rs.25, 000/- a certificate from the Mediation Board is necessary.

If parties have entered into an agreement in which the parties have agreed to refer a matter for arbitration, it is safer to refer the matter first to arbitration. If action is instituted and the Defendant takes objection to jurisdiction being exercised by Court, the Court has no jurisdiction to hear and determine the matter. (Sec 5 of Act No. 11 of 1995)

C. PARTIES

All persons may join as plaintiffs in whom the right to any relief claimed is alleged to exist, whether jointly, severally or in the alternative in respect of the same cause of action. Joint contractors are entitled to join in one action by virtue of this section. All persons may join as plaintiffs in whom the right to any relief claimed is alleged to exist, whether jointly, severally or in the alternative in respect of the same cause of action. Judgment may be given for such one or more of such plaintiffs as may be found to be entitled to relief, for such relief as he or they may be entitled to, without the necessity for any amendment of the plaint. (Section 11 of C.P.C)

PARTIES IMPROPERLY JOINED MAY BE STRUCK OUT.

The court may on or before the hearing, upon the application of either party, and on such terms as the court thinks just, order that the name of any party, whether as plaintiff or as defendant improperly joined, be struck out; and the court may at any time, either upon or without such application, and on such terms as the court

thinks just, order that any plaintiff be made a defendant, or that any defendant be made a plaintiff, and that the name of any person who ought to have been joined, whether as plaintiff or defendant, or whose presence before the court may be necessary in order to enable the court effectually and completely to adjudicate upon and settle all the questions involved in that action, be added. (Sec. 18 - C.P.C).

When drafting a plaint, you should pay such heed to avoid there being a misjoinder of Defendants or causes of action. Where you wish to have more than one Defendant, you have to address your mind as to whether the cause of action against each Defendant is interconnected or totally unrelated.

No action shall be defeated by reason of the misjoinder or non-joinder of parties, and the court may in every action deal with the matter in controversy so far as regards the rights and interests of the parties actually before it. (Sec.17)

All objections for want of parties, or for joinder of parties who have no interest in the action, or for misjoinder as co-plaintiffs or co-defendants, shall be taken at the earliest possible opportunity, and in all cases before the hearing and any such objection not so taken shall be deemed to have been waived by the defendant. (Sec 22)

Ranaraja, J. in *Adlin Fernando and Another Vs, Lionel Fernando and Others (1995 (2) SLR 25)* observed that, if any objection to mis-joinder of causes of action is raised by the defendants, it has to be done before the hearing. It is not open to a Defendant to await the framing of issue by the plaintiff, and then without prior notice to the plaintiff, to frame issue on mis-joinder of parties or causes of action.

UNINCORPORATED SOCIETIES AND ASSOCIATIONS

Unincorporated societies and associations have no separate existence apart from the personalities of their constituent members. Naturally such a body of persons cannot as such sue or be sued in an action, such action being in fact an action by or against each and every constituent member.

A voluntary association cannot by agreement between its members give any individual the right to sue on its behalf. The proper procedure to be followed is that indicated in section 16 of the Civil Procedure Code, and the permission of court is required. The obtaining of such permission is not a technical matter but is a specific requirement, in the absence of which an action would not be properly constituted. Person desiring to file action against unincorporated societies and associations may also take advantage of the provisions of section 16 of the Civil Procedure Code.

CAPACITY OF PARTIES

Where a party plaintiff is a minor, an application for appointment of "Next Friend" must be made together with draft plaint and once, the appointment is made, plaint must be presented to the court through the Next Friend. Where the defendant is a minor, an application for appointment of "guardian ad litem" should be made before the summons is issued in the case. Action by or against minor, without any such appointment is bad in law as they have no capacity to commence or defend action. In case of a person of unsound mind, an appointment of manager should be made to commence or defend legal proceedings.

THE POSITION OF A THESAWALAMAI WIFE

It has been held that a Thesewalamai wife cannot be sued alone without her husband being joined; conversely it has been held that a wife cannot sue a third party in a Court of law without joining the husband.

D. JOINDER OF CAUSES OF ACTION

When you are drafting a plaint, you must claim all the relief you are entitled to claim – Section 34 of the Civil Procedure Code. The law is that you cannot split claim. The bar specified in Section 34 operates not only to matters actually pleaded but also matters which might and ought to have been pleaded.

In an action for the recovery of immovable property, or for a declaration of title to immovable property, only the following claims or action can be made:

- [a] claims for mesne profit or arrears of rent on the property;
- [b] damages for breach of a contract under which the property or a part of it is held, or damages resulting from trespass which constitutes the cause of action ; and
- [c] claims by a mortgagee to enforce any of his remedies under the mortgage. For any other claim the leave of Court has to be obtained (Sec 35 (1))

E. REQUISITES OF THE PLAINT.

Section 40 of the Civil Procedure Code sets out what the plaint must contain in our law.

The essential ingredients could be summarized as follows;

- [a] The name of the court and date of filing the plaint;
- [b] The name, description, and the place of residence of the plaintiff;
- [c] The name, description, and the place of residence of the defendant so far as the same can be ascertained;
- [d] A plain and concise statements of the circumstances constituting each cause of action, and where and when it arose, Such statement shall be set forth in duly numbered paragraphs; and where two or more causes of action are set out, the statement of the circumstances constituting each cause of action and a demand of the relief which the plaintiff claims; and
- [f] If the plaintiff has allowed a set-off or relinquished a portion of his claim, the amount so set off or relinquished.

One should also bear in mind Sections 41-45 of the Civil Procedure Code which also lay down matters that have to be complied with in drafting a plaint.

Section 41 states that where an action is in respect of a land, it must be described in the plaint by reference to metes and bounds or by reference to a sketch or may be a plan and not by name only. With respect to such actions, there should be a schedule to the plaint.

When the plaintiff sues in a representative character, the plaint should show, not only that he has an actual existing interest in the subject-matter, but that he has taken the steps necessary to enable him to institute an action concerning it.

The plaint must show that the defendant is or claims to be interested in the subject –matter, and that he is liable to be called upon to answer the plaintiffs demand.

If there is bar on prescription, that is to say, if the Plaintiff is alleging that a cause of action is not prescribed for some reason such as acknowledgement or absence beyond the seas or minority, then he must specifically plead it. This is required by section 44.

The plaint also must set out clearly a paragraph setting out the jurisdiction of the court. This is a requirement in section 45.

F. DRAFTING THE ANSWER.

The requirement of an answer are set out in section 75 of the Civil Procedure Code, Perhaps the two most important aspects of an answer are as follows:

- [a] if one intends to traverse jurisdiction, that is deny jurisdiction, it must be done by a separate and distinct plea. It is settled law that the objection should be taken at the earliest possible opportunity. It has been held that a general denial in respect of Jurisdiction is insufficient. (Sec 76 C.P.C., 1978 (1) S.L.R 253, 93 (2) SLR 249)
- [b] Facts or averments not denied are presumed to be admitted.

In Fernando Vs Samarasekere(49 NLR 285) it was held that a when a defendant does not deny an averment in the plaint the Defendants is deemed to have admitted the averment.

If you are challenging or disputing the Jurisdiction of the court, you must specifically deny the same –Section 76 of the Civil Procedure Code. It is settled law that the objection must be taken at the earliest opportunity. It has been held that jurisdiction must be specifically denied. A general denial is insufficient.

In terms of section 75 of the Civil Procedure Code You are required to admit or deny the several averments of the plaint. Apart from jurisdiction, there can be a general denial, In addition, you are required to plead the circumstances of the case upon which the Defendant relies for his defence.

If the answer sets out a claim in reconvention the same rules as regards pleadings with reference to a plaint have to be followed.

A claim in reconvention need not be connected to the matters set out in the plaint. A claim in reconvention is allowed even on matters that arose after the filing of the plaint. The policy of the Civil Procedure Code is to grant relief in the same action without referring parities to separate actions. It has been held that a claim in reconvention must be of the same right kind and quality and that a Court has discretion on order separation of the trials if there would be delay or prejudice to the Plaintiff. Averments in an answer are deemed to be denied if there are no averments in a replication admitting the same. Thus, an approach to non – denials in an answer is different from non – denials in a replication.

G. FURTHER PLEADINGS/REPLICATION

Except in the case of a claim by a defendant in reconvention, no pleading after answer shall be allowed by Court. All pleadings after answer shall be subject to the rules prescribed by section 75 relative to the form and substance of the answer, so far as the same can be made applicable, and copies of such pleadings shall be served on the opposite party or his registered attorney.

In **Silva Vs. Perera (17 NLR 206)** where the law relating to claim in reconvention was adequately considered, it was laid down as follows:

“A claim in reconvention should be of such a nature that the respective claims of the plaintiff and the defendant may be mutually adjusted, and a final decree entered in favour of one party or the other. This claim need not be based on, or connected with, the transaction or matter out of which the plaintiff’s cause of action arises, but it should in its nature be capable of being set –off against or adjusted with the plaintiff’s claim. It is within the power of a court to refuse to allow a claim in reconvention to be set up if it is likely to cause embarrassment or to prejudice and delay the trial of the action”

Where a plaintiff brings an action in one capacity, it is not competent for the defendant to put in a claim against him in reconvention in another capacity. (73 NLR 305)

H. ESSENTIAL INGREDIENTS IN DIFFERENT TYPES OF PLAINTS DEFAMATION

- [a] The concise words alleged to be defamatory and upon which the cause of action is based must be set out.
- [b] If the alleged words are in a language other than the language of the court they must be set out in the body of the plaint in the language in which they are uttered and the translation of those words must also be set out in the body of the plaint. The translation must also be by a Sworn Translator.
- [c] There must be pleas that; the words were published, the words referred to Plaintiff and the Plaintiff suffered loss of reputation.

If an innuendo is pleaded then the details of the innuendo must be set out. The possible defenses to a defamatory case are:

- I. Justification
- II. Qualified privilege.
- III. Truth for public benefit.

However these defences are not applicable if there is express malice. Therefore, a prudent Plaintiff would also plead express malice in the plaint.

RENT AND EJECTMENT

It must be noted that the rent and ejectment cases are not based on title and thus title need not be proved. However, the fact of tenancy has to be expressly proved. If the plea is that the Rent Act does not apply it must be specifically pleaded, with the reason to exclude the operation of the Rent Act. If it is covered by the Rent Act, then the grounds upon which action is instituted has to be one of the grounds set out in the Rent Act and that must be specifically pleaded. Thereafter, termination of the tenancy, such as the notice to quit must be specifically pleaded.

LEAVE AND LICENCE.

If an action is instituted on leave license, then:-

- [a] The license must be pleaded ; and
- [b] The termination of the license has to be pleaded.

DIVORCE CASES

If a divorce case is based on adultery particular care must be taken to plead both the date and the place of the adultery. The dates and the places of adultery must be specifically pleaded with precision. If it is malicious desertion then it is very crucial that date of the malicious desertion and/or constructive malicious desertion must be pleaded. Of course there are cases in which this is not possible such as when the parties are living under the same roof. However, in general cases the date of the malicious desertion must be pleaded.

ACCIDENT

Pleadings in accident cases must contain:-

- [a] The number of the vehicle;
- [b] Name of the driver;
- [c] Vicarious liability. (The fact that the driver was acting as a servant of the employer acting within the scope of his employment or as an agent of the owner acting within the scope of his authority);

- [d] The place of the accident;
- [e] Date of the accident;
- [f] Any particulars of negligence.

If special damages are claimed as opposed to general damages, the particulars of the special damages have to be pleaded. If the Plaintiff is relying on the maxim *res ipsa loquitur* it must be specially pleaded.

SUMMARY PROCEDURE ON LIQUID CLAIMS

Section 703 of the Chapter LIII of the Civil Procedure Code provides that Action under the said Chapter is instituted by presenting a Plaint supported by Affidavit .

The Plaintiff when presenting the Plaint'

- [a] must produce the Instrument sued upon;
- [b] There must be an averment in the Plaint and Affidavit that the sum claims is justly due to from the Defendants.

The Summons must be in the Form No. 19 in the First Schedule to the Civil Procedure Code. It is necessary to annex the original documents. The original documents may be annexed with the plaint and then a motion may be filed asking for the return of the original documents with a certified copy of those documents to be tendered.

WRITTEN CONTRACT

If an action is filed on the basis of the written contract, the written contract itself must be pleaded. It is noteworthy that when an action is based on documents then in terms of the Civil Procedure Code the documents upon which action is based must be annexed to the plaint if not unless with the permission of the court such documents cannot be produced.

CASES BASED ON CHEQUES.

In cases based on cheques the cause of action arises where the cheque was dishonoured. The details of the cheque itself must be pleaded and valuable consideration must be pleaded. The fact that the cheque was delivered for valuable consideration must be pleaded. The fact that the cheque was presented for payment and was dishonoured must be pleaded. Most importantly the fact that notice of dishonour was given must be pleaded and or if notice of dishonour is not necessary the grounds upon which it is not necessary must be pleaded.

I. SUMMARY PROCEDURE

Provisions regulating the summary procedure are set out in Chapter XXIV of Civil Procedure Code.

Under summary Procedure Action is instituted by presenting a duly stamped Written Petition to the Court. The Petition must be attached affidavits, authenticated copy records, processes or other documentary evidence necessary to furnish *Prima Facie* proof of the material facts set out in the Petition.

The basic requirement which should contain in such Petition are;

- [a] the name of the Court, date of the presenting the plaint;
- [b] the name, description, and residence of the Petitioner or Petitioners;
- [c] the name description, and residence of the respondent or respondents;
- [d] a plain and concise statement, in duly numbered paragraphs, of the facts constituting the grounds which of the application and circumstances, and of the Petitioners right to make it;
- [e] a prayer for the relief or order which the Petitioner seeks.

If the Court is satisfied that the Petitioner has made out a prima facie case, the Court may enter,

- [a] Order *nisi* against the Respondent to its taking effect in the event the Respondent not showing cause against it on an appointed day therein for the said purpose by the Court;
- [b] The court may fix a date for entertaining the application(i.e. interlocutory order)and issue notice to the Respondent to appear and be heard in opposition to the application on that day.

J. AMENDMENT OF PLEADINGS

Section 93 of the Civil Procedure Code was amended by Section 9 of Act No. 79 of 1988 and thereafter by Section 2 of Act No.9 of 1991. The original Section 93 was enacted as far back as in 1889 – that is 99 years bears the first Amendment. The original Section gave the Court full power to amend at its discretion. There are numerous reported cases under this Section.

In **Lebbe vs. Sandanam (64 NLR 461)** three Judges took a strict view and held that “amend” means a correction of an error and thus amendments should be confined to errors. The above decision was disapproved by a Bench of Two Judges in **Daryani vs. Eastern Silk Emporium (64 NLR 529)** This case held that an amendment should be allowed if it is necessary for the purpose of raising the real question between the parties and that an amendment will not be allowed if it causes prejudice to the side. An obvious example of prejudice is the defeat of a plea of prescription since an amendment dates back to the date of the original plaint in case of

Lebbe Vs Sandanam, the Supreme Court laid down a guideline in applications to amend the pleadings and held that the Court has no power to make alterations-

- (a) which set up a new case,
- (b) which have the effect of converting an Action of one character into an action of another character,
- (c) which have the effect of taking the action out of the provisions governing the limitation of actions in Prescription in the Ordinance or any other enactment or law,
- (d) which have the effect of addition of a new cause of action,
- (e) which have the effect of prejudicing the rights of the other side existing at the date of the proposed amendment and
- (f) which have the effect of changing a substance or essence of the action.

The 1988 Amendment restricted amendments to exceptional circumstances and the reasons therefore had to be recorded. It did not draw a distinction between an application made before the first date of trial and subsequent to the first date.

The 1991 Amendment drew a distinction between applications made before the first day of trial and applications made after the first day of trial. With respect to the former situation, the Court was given full discretion. In the latter situation, the Court had to be satisfied that irremediable injustice will be caused if not permitted. In addition the party applying should not be guilty of laches. In **Gunasekara. Adbul and Another vs. Abdul Latiff (1995 (2)SLR 529)** where His Lordship, Ranaraja J discussing the present section 93 (amended by Act, No 9. of 1991) stated that, at page 231,

“If the application was made before the first date of trial, the Court once again enjoyed the full power of amendment as its discretion. However, if the application for amendment of pleading was made on or after the first date of trial, the Court’s Powers were severely curtailed.”

In terms of section 93(1) of the Civil Procedure Code, the Court has full power to amend in its discretion all pleadings before the first date of trial.

(Copyright is dispensed with. Readers are free to use)

**M.U.M.Ali Sabry,
Attorney-at-Law**

1ST YEAR STUDENT'S

L-R : Miss. Suganya Kaneshalingam, Miss. Jasintha, Miss. Kamalajini Ketharanathan, Miss. Thaimaretham Subarajini, Miss. Konesamoorthy Keerthana, Miss. Sinthubashini Navarettrasa, Miss. Manokaran sutharshini, Miss. Jeyani Kanakasabai, Miss. Jasotha Rasalah, Miss. Kosalai roopini, Miss. Aruniya, Ananthagopalpillai, Miss. Sivaranjani
L-R : Miss. Hamsha, Miss. Luxshini Thevathas, Miss. Sunderalingam Kajalini, Miss. Synthja Ellingasamy, Miss. Roshene sathiyavani soosalthasan, Miss. Krishnapriya Rajaratnam, Miss. Nirosha Rajaratnam, Mr. sivanesan pradinath
L-R : Mr. Ariyaratnam Wilfred Arjun, Miss. Shalini Sivapalachanran, Miss. Thulasika Uruthirasingam, Miss. Yaline Sooriyamoorthy, Miss. Ariyaratnam Vigitha, Mr. Nithiyannathan Kesharath.

LEGAL REGIME RELATING TO ANTI DUMPING PRACTICES IN INTERNATIONAL TRADE

- G.Sathyatharsini

Introduction

Trade and economic liberalization aided competition in the market, by increasing the basket of goods and services with better quality and lower prices. The healthy trade competition practice makes the international trade more effective and dynamic. However the international anti competition practices undertaken by economic players be harmful for the world trade in several ways and different angles. Dumping practices are one of the most significant and harmful anti competitive practice, which has been providing tremendous negative impacts not only to the developing countries but also to the developed countries.

An Introduction to Anti Dumping Regulations in International trade

Dumping can be described as selling at a lower price in one national market than in other.¹ In other words Dumping is, in general, a situation of international price discrimination, where the price of a product when sold in the importing country is less than the price of that product in the market of the exporting country.²

Antidumping and countervailing duty actions became a preferred means to impose restrictions on international trade, replacing existing limitations and creating additional obstacles, therefore increasingly many countries adopt anti dumping law into their laws in order to protect their national industries. Though the issues related to anti dumping, most of the time addressed with countervailing measures and subsidies, the main thrust of the paper looks at anti-dumping alone. Also it is important to know that though dumping is traditionally defined as 'selling at a lower price in one national market than in another', theoretically the definition of dumping includes "reverse dumping", that is selling at a lower price in the home market than abroad, however this practice typically does not create international tensions.³ So this paper only focused on prototype dumping in which a country sells goods abroad at a price lower than that price prevailing in its home market.⁴

According to the WTO anti dumping agreement which implement article IV of the General Agreement on Tariffs and Trade (GATT) 1994 Agreement 'a product is to be considered as being dumped, when the goods introduced into the commerce of another country at less than its normal value, if the export price of the product exported from one country to another is less than the comparable price, in the ordinary course of trade, for the like product when destined for consumption in the exporting country'.⁵ The margin of dumping shall be determined by comparison with a comparable price of the like product in the exporting country,⁶ but if there is no such local price in the country of export then there are two methods adopted to determine the dumping. First method is by comparing with a price of the product when exported to any third⁷ country and the second method is the cost of production in the country of origin plus a reasonable amount for administrative, selling and any other costs and for profits.⁸

Contrary to the anti dumping design as temporary means to offset unfair competition, these trade defense measures are in practice used as a long-term remedy for various economic difficulties.⁹ Also anti dumping actions are utilized to deal with structural problems applied, as an instrument for tackling the negative consequences of trade liberalization however some of the recent studies of anti dumping laws confirms that the anti dumping regulations adversely affects the countries which adopts anti dumping laws. The new tough users have their aggregate imports depressed by 21 billion US\$ a year (approx) as a result of the anti dumping measures they imposed.¹⁰ For some developing countries like India and Taiwan the effects of anti dumping laws on trade flows is found to largely offset the gains from trade liberalization.¹¹ Though these statistics shows the negative effects of the anti dumping measures, which is contradictory to what has mentioned in the early part of the essay the developing countries are affected by the dumping practices of other major exporting countries and there is a huge need to protect the developing countries from dumping.

The motivation for dumping (economical perspective)

When we talk about the economic motivation for dumping, the exporting firm can maximize its profits by charging different prices in different importing country for identical products. So the dumping firm will be able to charge more prices to the customers who are willing to pay more in exporting country and in importing country by dumping large quantity of goods for less price the importing country can make more profit. Here the question will arise since the customers of the importing country will be able to consume the goods without sacrificing the benefits to be obtained from the high price customers. Here, there is a serious question can rise whether dumping is good or bad to the importing country. When we consider this from the consumer's viewpoint for time being it is good for the above mentioned reasons, but the industries, which engaged in the production of the goods, which is identical to the dumped goods, will lose its market because of the low price of those dumped goods.

Effects of Dumped Country (importing country)

When we consider effects of dumped country the most important and obvious problem would be the harm inflicted upon competing producers of the dumped goods. Quantity of dumping and the margin of dumping involved will decide the degree of harm to the competing producer in the importing country.¹² So most of the countries which has the large quantity of production of exporting goods are involved in dumping specially the most selected countries are none other than developing countries since much of the developing countries are depend on imported goods and their national productivity is vulnerable and decreasing because of various situation, i.e., war, ethnic crisis, political instability etc. According to the WTO Anti dumping agreement, Members can impose anti-dumping measures, if, after investigation in accordance with the Agreement, a determination is made (a) that dumping is occurring, (b) that the domestic industry producing the like product in the importing country is suffering material injury, and (c) that there is a causal link between the two.¹³ In addition to substantive rules governing the determination of dumping, injury, and causal link, the anti dumping agreement sets forth detailed procedural rules for the initiation and conduct of investigations, the imposition of measures, and the duration and review of measures. So if a country wants to take action against dumping basically it has to satisfy the three elements given above which is not always possible to the country that affected by dumping.

Anti dumping actions applied as an instrument for tackling the negative consequences of trade liberalization and it became a common tool to protect domestic producers from foreign competition. Especially considering the developing countries, trade liberalization might negatively affect the domestic industries in several ways. To address the negative impacts it is essential to have proper trade competition laws and this duty is basically is on government to assure the domestic trade competition is 'fair', and is not going to drive firms out of business based on predatory pricing, by foreign firms. In 1992, more than 40 countries had antidumping laws. But between 1980 and 2003, the number of countries that had antidumping laws increased from 36 to 97¹⁴ showing the need to protect the domestic industries from dumping.

Adoption of Anti Dumping Regulations in Developing Countries

Developing countries should increase their use of anti-dumping measures as their legislative and administrative capabilities increase.¹⁵ 61 developing and newly industrialized countries have notified antidumping legislation to WTO in 2000 and some have asked the World Bank for technical assistance to establish such regulations. Costa Rica, Colombia, Chile, Morocco and Indonesia are among them.¹⁶ However this may induce domestic producers to lobby harder for increased protection. Some scholars says that taking increased trade as a necessary (but not sufficient) condition for developing countries to grow, the increasing use of anti-dumping measures may undermine the considerable progress that has been made in liberalizing world trade.¹⁷ But the countries which regulate such laws are much more responsible to study the existing trade competition policies and the trend of the modern trade before introducing new legal framework in competition.

On the other hand when the exporter is from a developing country, the EC and other developed countries are committed under the WTO Agreement, to explore the possibility of a price undertaking. This is preferable for the exporter as they benefit from the increased price, rather than the importing country enjoying higher revenues. So it is obvious the WTO has some especial mechanism and procedures to protect developing country under the anti dumping agreement.

Anti dumping investigations are often described as costly form of protection since the threat of antidumping action provides leverage to the importing country to force exporters into settled agreements which raise export prices. Because exporters can typically increase their profits with a price undertaking or a voluntary export restraint, they frequently prefer a settled agreement to the imposition of an antidumping duty.¹⁸ However it is said that this mechanism will impose large costs on consumers and importing industries since they do not provide any tariff revenue to the government.¹⁹ So the price undertaking feature of the anti dumping laws might get some profitless effects as well, but it is submitted that compared to the harm that can cause in intermittent dumping which is focused on future monopolized position the above mentioned loss is not harmful for a long run.

However developing countries are predominantly the target for anti dumping investigations. Actually 61 percent of all investigations in 2000 were against developing countries.²⁰ The country that was most frequently targeted in 2000 was China, which was subject to 33 investigations.²¹ Antidumping laws set up special procedures, which discriminate against foreign firms and easily allow the authorities to find dumping against foreign firms. Simply this feature provides space for the importing country to take action against the exporting

foreign firm. The developing countries, which have no such protection mechanism, face huge economic and even health problems due to the dumping activities of developed countries.

An overview of Sri Lankan Anti Dumping Bill and the Need for a Legal Framework.

During the last three decades Sri Lanka's trade policies and practices, reforms have gradually shifted towards broader-based economic liberalization. During that period market opening to manufactured imports has been accompanied by internal deregulation and privatization, affecting a large number of state-owned companies. Foreign direct investment is welcomed and has played an important role in developing the clothing and tourism industries.²²In this context there are much more rooms for the foreign exporters to dump their goods in Sri Lanka that will obviously affect not only the infant industries in Sri Lanka but also the well established industries since the international market and its marketing strategies are much stronger. The Sri Lankan Anti Dumping and Countervailing Duties Bill (2005) still did not get its legal stand though the need for a proper legal framework has been strongly felt by the national industries.

All WTO Members are required to bring anti-dumping legislation into conformity with the Anti-Dumping Agreement, and to notify that legislation to the Committee on Anti-Dumping Practices.²³ While the Committee does not approve or disapprove any Members' legislation, the legislations are reviewed in the Committee, with questions posed by members, and discussions about the consistency of a particular Member's implementation in national legislation of the requirements of the Agreement. In addition, Members are required to notify the Committee twice a year about all anti-dumping investigations, measures, and actions taken.²⁴ So Sri Lanka as a member country of WTO has its obligation to formulate legislation on anti dumping though the obligation is not legally binding.

It is appropriate to note that almost all WTO member countries have adopted or amended their antidumping legislation largely in accordance with the GATT provisions to deal with dumped imports. Some of that countries that are not members of WTO have also acquired their antidumping legislation.²⁵Almost 90% of total world imports are now entering countries in which antidumping laws are in place.²⁶ However though Sri Lanka was one of the original contracting parties to the GATT of 1947 and has become a member of WTO, it has not enforced the Antidumping Law and it is still in bill form from 2005 whilst the need of the law to protect Sri Lanka's national industry is highly experienced. Developing countries need a competition policy to meet the adverse effects of privatization and deregulation, and the huge international merger movement.²⁷

The notification of laws and regulations submitted by Sri Lanka to the Committee on Anti-Dumping Practices on 11th of April 1995 notifies that Sri Lanka has no laws or regulations within the meaning of Article 18.5 of the Agreement on the implementation of Article VI of the GATT 1994, nor Article 32.6 relevant to the Agreement on Subsidies and Countervailing Measures at present. Further it confirmed that Sri Lanka intends to formulate legislation in this regard as early as possible.²⁸

Consequently Sri Lanka drafted its Anti Dumping and Countervailing Duties Bill in 2005 almost more than ten years after the notification. The preamble of the bill itself says that it is an act to give effect to the agreement on implementation of article VI of the GATT 1994 and the agreement on subsidies and countervailing measures; for the investigation and imposition of anti-dumping duties and countervailing duties with regard to products imported to Sri Lanka and for matters connected therewith.²⁹

Not only the enforcement of anti dumping laws are important to protect our domestic industries from dumping but also to protect our exports from being labeled as dumped in foreign countries. Because having such law will familiarize the country on the minute aspects of anti dumping measures, which will enlighten the export pricing and other minute, export subjects as well. As textile industries are one of the most important types of exports for developing countries, specially for Sri Lanka since continuously for several years that is the high income producing industry.

There is a threat of anti-dumping measures being used by developed countries to protect their domestic textile producers. Though developed countries use textiles from developing countries as inputs, as well as compete with them on final products, there may be pressure not to impose antidumping duties on products that are used in the manufacture of garments in developed countries.³⁰ Sri Lanka might have threat on this but however the threat is depend upon the export price and the quantity of products.

Some comments on Sri Lankan Anti Dumping and Countervailing Duties Bill – 2005

Sri Lankan anti dumping bill actually reflecting the provisions of WTO anti dumping agreement as the most of the new adopting states does. Actually in other words it keeps the language of its regulations close to the WTO antidumping rules. The Director-General of Commerce has been given power to determine whether goods have been dumped , whether to initiate investigation ³¹and many other aspects under the bill. He has given wide discretionary power in this regard. The Minister of Trade, Commerce, Consumer Affairs is given major decision making power and directing power in the bill.

The determination of injury, causation of injury, threat of material injury and material retardation to the establishment of the Sri Lankan industry producing the like product³² is calculated according to section 74,75,76 and 79 of the draft bill. Accordingly the determination of injury will based on positive evidence of the volume of the dumped imports and the effects of dumped imports on prices in the domestic market and the consequential impacts of these imports on domestic producers of such like products.³³Causation, threat determination of material injury, determination of material retardation to the establishment of Sri Lankan industry, are much explained and clarified in the bill.³⁴ Here it can be considered that the WTO anti dumping agreement defines injury as that caused to certain sectors of the domestic industry, without consideration of national or consumer welfare aspects. The exclusive focus on profit-loss to some domestic producers neglects the economy-wide impact of anti dumping action. By adopting the same measures in domestic legislation in ‘injury’ determination, sometimes the anti dumping measures might adversely affect the country. So as a developing country we have to consider the overall economical effects. This will help to avoid the adverse effects of anti dumping actions.

The section 3(2) of the draft bill incorporates the cumulative assessment in the bill. This practice permits investigating administrative authorities to aggregate all like imports from every country under investigation and to assess their combined impact on the domestic industry. This leads to a significantly higher probability of affirmative injury (and following dumping) findings. Furthermore, experience has shown that cumulation leads to more multiple petition filings with smaller enterprises being named most often.³⁵To avoid this the restriction procedures could be incorporated in the bill.

The determination of 'normal value', determination of 'like products' ³⁶ are detailed in the bill and the Director General holding wide discretion on it. All over the act the Director General as given broad discretionary power this leaves a large degree of discretion to him in implementation of the Legislation. In practice Insufficient disciplines, and ambiguous or inaccurate formulations might give rise to controversial interpretations which will result fault implementation at national level. This was experienced in China. So the checking mechanism within the ministerial level should be incorporated. However the investigation procedures³⁷ are included in the approval mechanism where the Inter-Ministerial Committee shall thereupon examine the application and decide whether it is appropriate to initiate an investigation³⁸ is somehow mitigate this effect.

It can be said that though the bill contains some defects, it has formulated in a comprehensive manner but still it needs some developments other than the things mentioned above, in modern trade perspective. The government authorities should take steps to pass this bill with appropriate modifications in order to protect domestic industries. Specially while doing the modification developed country's well established legislations can be considered in mere guidance form, other than that we have to formulate the legislation to meet the needs of our country since the current competition policies in the US and the European Union are unsuitable for developing countries. ³⁹ So it is important to remember countries at different levels of development and governance capacities require different types of competition policies.

When we consider the obstacles do adopt the legislation, Sri Lanka as a developing country, the insufficient legal and financial resources restrict its capacity to contest the legitimacy and legality of an anti dumping action. As we mentioned earlier this is one of the reasons why so many developing countries do not actively engage in anti dumping procedures and do not even adopt their own national legislation.⁴⁰

However it is important to note the welfare analysis nonetheless suggests that Anti-Dumping tariffs is the least convenient trade policy for the Dumping recipient country. First best policy still is free trade and a coordinated competition policy between countries. When this policy is no feasible, second best policies are a production subsidy to national firms who compete with imports in the domestic market or a joint production subsidy with an import tariff.⁴¹ So still Sri Lanka can also analyze these type of reforms while having a fresh act on anti dumping.

Recommendations

Some writers say there is no way to structure an antidumping law because such laws benefit domestic producers at the expense of consumers by limiting foreign competition. Further it is stated discussions and debates about how antidumping laws should be changed, amended or reformed are therefore senseless.^{42,42}

www.econ.kuleuven.be/public/NDBAD40/publications/working%20papers/JIE%20FEB2007.pdf and see

But it is submitted that the countries that utilize anti dumping laws to protect the domestic industries from unfair competition have produced some successful results even though there are some disabilities of anti dumping laws.⁴³

The Anti dumping agreement should provide for different dumping margins for developing and developed countries. Such as setting the minimize margin for developing countries twice as high as for industrialized countries. This will help the developing countries to protect themselves from being the victims of unnecessary dumping duties. Further loopholes and ambiguities contained in the Agreement creating additional problems by opening the door for abuse. So the country, which adopts the agreement, should give comprehensive clarifications for the effective use of the legislation.

No duty should be imposed without the finding that this measure would be in the public interest. Such a clause can already be found in Canada and the European Union, which was effective.

Conclusion

The legal regime relating to anti dumping practices have been developed and elaborated from time to time in international trade though some lacunas and cumbersome regulations still exist. The anti dumping regulations in developed countries sometimes show a bias against developing and newly industrialized countries. This legal standing affects the developing countries tremendously as the countries are not only affected by dumping but also are falsely alleged to be involved in dumping. This is because some of the developing countries do not have a proper legal policy and mechanism to address this problem and the countries, which have such mechanisms, lacks the detailed and comprehensive legal provisions to address the minute aspects of the adverse affects of dumping.

However it is important to be clear that imposing anti dumping duties by having legislations may not always reflect positively on domestic industries. Also implementing such legislation itself will not protect the interest of the domestic industries from unfair competition in developing countries. The new users of anti dumping laws, such as Brazil, India, Mexico, Taiwan and Turkey have registered significant negative impacts of anti dumping, with the relatively largest effects reported in Mexico.⁴This is due to the new adopters of anti dumping laws concern about keeping their legislation close to the WTO anti dumping agreement and not considering the national trade requirements as analyzed in the research. This is a high time for Sri Lanka to think about implementing the existing anti dumping bill with relevant changes as suggested above.

(Footnotes)

- ¹ John H.Barton and Bart.S.Fisher, *International Trade and Investment Regulating International Business*,(1986),Little brown and company, p.275.
- ² http://www.wto.org/english/tratop_e/adp_e/adp_info_e.htm
- ³ http://books.google.lk/books?id=wTsfwxMvz_MC&pg=RA8-PA483&lpg=RA8-PA483&dq=Should+competition+principles+be+introduced+into+anti-dumping+law&source=web&ots=sf2GCdluY&sig=fkL_5D0Y0QnO7TxJv_8bRzXfw0U&hl=en&sa=X&oi=book_result&resnum=2&ct=result#PRA9-PA34,M1-book
- ⁴ When goods are imported at a price below the domestic producers price, that is called 'unfair competition' and 'dumping'. Then pressure on the government to impose duties against the imports will come in to place. Under WTO rules such a importing country may impose duties under three agreements. Namely The Anti-

dumping Agreement, The Agreement on Subsidies and Countervailing Measures, The Safeguard Agreement. The first two are measures against what are considered to be 'unfair' import prices, the latter is where the price is fair but the imports are seriously damaging domestic production. All are intended to be short term.

5 Article 2.1 of the Agreement on implementation of article vi of the General Agreement on Tariffs and Trade 1994

6 Ibid Article 2.2

7 It may be the highest such export price but should be the representative price.

8 Van Bael and Bellis, *Anti Dumping and other Trade Laws of the EC*, 4th Ed(2004), Kluwer Law International, p.519.

9 www.unctad.org/en/docs/itcdab10_en.pdf.

10 Research done by Hylke Vandenbussche Maurizio Zanardi, Université Catholique de Louvain, CORE, ilburg University & CentER CEPR & LICOS (KU Leuven) on the topic of The Chilling Effects of Antidumping Law Proliferation. (February, 2007). See www.econ.kuleuven.be/public/NDBAD40/publications/working%20papers/JIE%20FEB2007.pdf

11 *ibid*

12 *ibid*

13 Article 3(1) of the Agreement on implementation of article vi of the General Agreement on Tariffs, and Trade 1994

14 Vandenbussche and Zanardi, 2008.

15 Although China, Japan, South Korea and Taiwan have been the target of antidumping investigations, they have also launched antidumping investigations of their own

16 http://siteresources.worldbank.org/INTRANETTRADE/Resources/WBI-Training/MFinger_antidumping_eng.DOC

17 www.dfid.gov.uk/pubs/files/tradebrief-dohadevagenda.pdf. Clare Short (Secretary of State for International Development), *Anti-Dumping and Developing Countries*, Speech to UNCTAD, Geneva March 1999.

18 Between 1980-1988, 348 of 774 United States antidumping cases were superseded by VERs (Finger and Murray, 1993). From July 1980 through June 1989, of 384 antidumping cases taken by the European Community, 184 were price undertakings (Stegemann, 1992). http://siteresources.worldbank.org/INTRANETTRADE/Resources/WBI-Training/MFinger_antidumping_eng.DOC

19 http://siteresources.worldbank.org/INTRANETTRADE/Resources/WBI-Training/MFinger_antidumping_eng.DOC

20 http://people.brandeis.edu/~cbohn/global_ad/

21 www.dfid.gov.uk/pubs/files/tradebrief-dohadevagenda.pdf. Clare Short (Secretary of State for International Development), *Anti-Dumping and Developing Countries*, Speech to UNCTAD, Geneva March 1999. It is interesting to note that approximately two-thirds of anti-dumping cases in 2000 related to steel and chemical products. Steel and metals accounted for nearly 40 percent of all investigations

22 www.commercenic.in/wto_sub/Gc/Sub/Sub_ge-wtgow_355.htm

23 Article 18.5 of the AD Agreement requires Members to notify their domestic laws and/or regulations relating to anti-dumping to the ADP Committee.

24 Article 16.4 requires Members to submit a report of all anti-dumping actions they have taken, as well as a list of all anti-dumping measures in force, twice a year.

25 www.trade.ec.europa.eu/doclib/html/138972.htm

26 *id*

27 Also see www.g24.org/singh.pdf.

28 [http://docsonline.wto.org/ GEN_highlightParent.asp?qu=+%40meta%5FSymbol+G%FCADP%FCN%FC%2A+and+LKA&doc= D%3A%2FDDFDDOCUMENTS%2FT%2 FG%2FADP%2FN1LKA1%2EWPF%2EHTM&curdoc=3&popTit le=G%2FADP%2FN%2F1%2FLKA%2F1%3Cbr %3EG%2FSCM%2FN%2F1%2FLKA%2F1](http://docsonline.wto.org/GEN_highlightParent.asp?qu=+%40meta%5FSymbol+G%FCADP%FCN%FC%2A+and+LKA&doc=D%3A%2FDDFDDOCUMENTS%2FT%2FG%2FADP%2FN1LKA1%2EWPF%2EHTM&curdoc=3&popTitle=G%2FADP%2FN%2F1%2FLKA%2F1%3Cbr%3EG%2FSCM%2FN%2F1%2FLKA%2F1)

29 Anti-dumping and countervailing duties Bill (2005),Published in the Gazette on November 21, 2005. Furthe the preamble says that sri lanka was one of the original contracting parties to the general agreement on tariffs and trade of 1947 (gatt 1947): and whereas the general agreement on tariffs and trade 1994 (gatt 1994) which is based upon the text of gatt 1947 and was signed in april 1994, includes among others the agreement on implementation of article vi of the general agreement on tariffs and trade 1994 and the agreement on subsidies and countervailing measurers.

30
31 Section 2 of the draft Anti Dumping and Countervailing Duties Bill (2005)

32 Section 3(1) of the draft Anti Dumping and Countervailing Duties Bill (2005)

33 ibid Section 74 (1)(a) and (b).(provisions on subsidies has been excluded)

34 ibid Sections 75,76 and 77 accordingly.

35 www.g24.org/singh.pdf.

36 Section 4(1) and (2) of the draft Anti Dumping and Countervailing Duties Bill (2005) also see sections 5,6,7, and 9 of the bill.

37 ibid Section 14.

38 Ibid Section 18 (3).

39 www.g24.org/singh.pdf

40 www.unctad.org/en/docs/itcdtab10_en.pdf. Among the 137 WTO members, only 31 ever initiated a AD, and only 13 a CV investigation.About one half of all members are without domestic AD/ CV legislation. Source: WTO Rules Division Database and the reports of the committees on antidumping and on subsidies and countervailing measures WTO (1999d, 1999e).

41 Mario D. Tello (Pontificia Universidad Catolica del Peru), *Do Developing Countries Benefit From Anti-Dumping Laws?: An Assessment Based Upon A Theoretical Dumping Model* . Actually These results claim for a reexamination of Anti-Dumping law of the GATT wds.worldbank.org/external/default/WDSContentServer/1W3P/IB/1988/06/01/000009265_3960927004905/Rendered/INDEX/multi0page.txt

43 The use of antidumping by the industrial countries has declined notably since the mid 1990s. Behind this decline is an increasing realization in the industrial countries that their use of antidumping has not served their national interests.Australia was perhaps the first country to realize that its attempt to deregulate industry and to liberalize trade was being compromised by its own antidumping actions

44 Annual imports in that country are depressed by 9.72 billion USS, or 10.8% of Mexico's annual imports, compared to what they would have been in the absence of AD actions. ibid

G.Sathyatharsini
LL.B (Hons) (Col),
LL.M(Col), Attorey At Law

நிறைவேற்று அதிகார சனாதிபதியும் சிறுபான்மையினத்தவரும்

- குமாரவடிவேல் குருபரன்

அறிமுகம்

1978 அரசியலமைப்பின் நிறைவேற்று அதிகார சனாதிபதி தொடர்பில் சொல்லப்பட்டு வந்த ஒரு முக்கியமான செய்தி அந்நிறுவனமானது சிறுபான்மையினருக்கு இந்நாட்டின் அரசியலில் இருக்கும் தாக்கத்தை அதிகரிக்க வல்லது என்பதாகும். இவ்வாதமானது கற்றறிந்த அரசியல், சட்ட அறிஞர்களாலும் சிறுபான்மை அரசியல் தலைவர்களாலும் பெருமளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுப் பரவலாக அவர்களால் விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையாளரைப் பொறுத்தவரையில் இந்த வாதமானது எண்ணக்கரு சார்ந்தும் (conceptually) நடைமுறை சார்ந்தும் (empirically) நிறுவ முயற்சிக்கப்படவில்லை அல்லது இது போதுமான அளவில் விஞ்ஞானபூர்வமாக ஆராயப்படவில்லை. தேர்தல்கள் பற்றிய அரசியல் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் (Psephology) - புள்ளிவிபரவியலோடு மேற்கொள்ளப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் இந்நாட்டில் மிகக்குறைவானது. இக்கட்டுரை இவ்விடைவெளியைப்போக்கும் வண்ணம் எழுதப்படவில்லை.

இக்கட்டுரையாளரிடம் அதற்கான விஞ்ஞானப் பயிற்சியும் இல்லை. இக்கட்டுரை வெறுமனே இலங்கையில் நிறைவேற்று அதிகார சனாதிபதி என்ற நிறுவனத்தினால் சிறுபான்மையினரது பிரச்சனைகளினது தீர்வுக்கு எவ்வகையான பங்களிப்பை ஏற்படுத்த முடியும் / முடியாது முடிந்துள்ளது என்பதனைப் பற்றிய ஒரு விரிவான ஆராய்ச்சிக்கான முற்குறிப்பாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

நிறைவேற்று அதிகார சனாதிபதி முறையினை நிறுவியவர்களது கருத்தியல்

அரசியல் அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்தலும் அதற்கு அரசியலமைப்பை ஓர் உபகரணமாகப் பயன்படுத்தலும் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான அரசியலமைப்புக்களின் அரசியல் சித்தாந்தமாக அமைந்துள்ளமை விவாதத்திற்கப்பாற்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம். ¹ ஆனால் இவ்வாறு புதிய அரசியலமைப்பாக்க முயற்சிகளின் போது பொது உரையாடலுக்காக முன்வைக்கப்படும் காரணங்களை நாம் உதாசீனம் செய்து விட முடியாது.

1978 அரசியலமைப்பு வரையப்படும் செயன்முறையில் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனவிற்கு ஆலோசகராக செயற்பட்ட பேராசியர் ஏ.ஜே.வில்சன் பின்வரும் இரண்டு காரணங்களுக்காக ஜே.ஆர்.ஜெ நிறைவேற்று அதிகார சனாதிபதி முறையினை அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கூறுகிறார்.

1. நிறைவேற்றுத் துறையை ஸ்திரப்படுத்தல்
2. கருத்தொருமிப்பு அரசியலுக்கான விருப்பு²

நாட்டின் இனப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கும் விரைவான பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதற்கும் இது தேவைப்படுவதாக அணி செய் காரணங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன.

நிறைவேற்றுத் துறையை முன்வைத்து - ஒன்றைத் தலைவர்களைச் சுற்றி - அதிகாரக் குவிப்பு சனநாயக அரசியல் மாதிரிகளின் முக்கிய பண்பாகி வருதல் மிக நீண்டகாலமாகவே அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் அவதானிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. தேர்தல் செயன்முறையின் தனிநபராக்கம்

(Personalisation of Electoral Process) ஒரு வித சனாதிபதிமயமாக்கப்பட்ட அரசியலை (Presidentialisation of Politics) - எவ்வித அரசாங்க மாதிரி என்ற கேள்விக்கப்பால் - ஏற்படுத்தியுள்ளதாக அண்மைய ஆராய்ச்சிகள் சில சுட்டிக்காட்டுகின்றன.³

அதிகாரம் என்பது எதிர்ப்பிற்கு மத்தியில் செயலாற்ற விரும்பியதை செய்து முடிந்தல் எனக் கொள்ளப்பட்டால் அதற்கு கூடுதலான அளவு சுயமாக இயங்கும் தன்மை (Autonomy) தேவைப்படுகின்றது. பாராளுமன்றத்திலிருந்து விடுபட்ட ஓர் சனாதிபதி ஜனரஞ்சகமற்றவற்றைச் சாதிக்கக் கூடியவராக இருப்பார் என்ற நம்பிக்கையில் இந்த “விடுவிப்பு” நியாயப்படுத்தப்பட்டது.

நிறுவனரின் கருத்தியல் 18வது திருத்த வாதத்தில் வெளிப்பட்ட விதம்

18வது திருத்தத்தின் ⁴ போதான பாராளுமன்ற விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய கௌரவ ரவூப் ஹக்கீமின் உரை இக்கருத்தியலின் தொடர்ச்சியை இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் தெளிவாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. தாம் 18ஆவது திருத்தத்திற்கு ஆதரவாக வாக்களிப்பதற்கான காரணத்தைப் பின்வருமாறு விளக்கினார்.

“We vote for this amendemnt 13) with the sincere belief that the passage of this bill will enable his excellency the President to have a trouble - free second term and if possible with a larger mandate have get another term to bring an end to the polarisation in this country, bring an end to the protracted political struggles which had destroyed the economy in this country and put the country in the path of prosperity”⁵

“மேன்மை தங்கிய சனாதிபதி அவர்களுக்கு தடங்கல்களற்ற ஒரு இரண்டாவது பதவித் தவணை மூலமாக முடியுமானால் இதிலும் அகலமான மற்றுமொரு மக்கள் ஆணை மூலமாகவும் இந்நாட்டின் (சமூகங்களுக்கிடையிலான) துருவப்படத்தலை முடிவுக்குக் கொண்டு வரவும் இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தை அழித்துள்ள நீண்ட அரசியல் போராட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து இந்நாட்டை சுபீட்சமான பாதைக்கு இட்டுச் செல்ல முடியும் என்ற நேர்மையான நம்பிக்கையில் இத்திருத்த மசோதாவிற்கு ஆதரவாக வாக்களிக்கின்றோம்.

கௌரவ ரவூப் ஹக்கீம் அவர்கள் “தடங்கல்களற்ற” ஓர் இரண்டாம் தவணையை சனாதிபதி பெறுவதற்காக இம்மசோதாவிற்கு வாக்களித்ததாகக் கூறுவதனை நாம் ஊன்றி அவதானிக்க வேண்டும். கௌரவ பசில் ராஜபக்ஷவை மேற்கோள்காட்டி கௌரவ ஹக்கீம் குறிப்பிடுவது இதனை மேலும் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“The Hon Basil Rajapaksha this morning very graciously admitted that this Amnendment is not simply to get a third term or go beyond that but more than that, to have a second term without unnecessary conuulsion and a very stable government during the second term”

“கௌரவ பசில் ராஜபக்ஷ, இன்று காலை மிகுந்த கனிவோடு, இந்த திருத்தமானது வெறுமனே சனாதிபதிக்கு மூன்றாவது தவணை ஒன்றைப் பெற்றுக்கொடுப்பது பற்றியதற்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் ஸ்திரமான ஓர் அரசாங்கத்தையும் தேவைகளற்ற, அழுத்தங்களற்ற ஒரு இரண்டாவது தவணைக்காகவுமே இத்திருத்தம் கொண்டு வரப்படுவதாக அவர் தெரிவித்திருந்தார்”.

இத்திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான உண்மையான காரணங்கள் (உள்நோக்கங்கள்) அல்லது அதனை ஆதரித்த சிறிலங்கா முஸ்லீம் காங்கிரஸிற்கு இருந்த அழுத்தங்கள் எவையாக இருந்தாலும்

பொது மக்களின் உள்வாங்குதலுக்காக / பொது உரையாடலுக்காக முன்வைக்கப்பட்ட காரணங்களை அதனது கர்த்தாக்கள் முற்றுமுழுதாக நம்பவில்லை என்று கூறுவதற்கில்லை. பாராளுமன்றில் 2/3 பெரும்பான்மை, மிகவும் நலிந்த நிலையில் உள்ள ஓர் எதிர்க்கட்சி என்பவற்றிற்கு மத்தியிலும் என்ன அழுத்தங்களைத் தடங்கல்களை ஒரு சனாதிபதி எதிர்நோக்கலாம் என்பது விளங்கிக் கொள்ள மிகவும் கடினமானது. ஆனால் தனது பதவிக்காலம் இன்னும் ஏழு வருடங்களில் முடிவடையக் கூடும் என்ற அழுத்தமோ அல்லது தனக்குப் பின்னர் தனது கட்சியின் சனாதிபதி வேட்பாளர் யார் என்ற கேள்விக்கு விடை காணுவதில் உள்ள பிரச்சனைகளோ கூட ஓர் சனாதிபதிக்குத் தடங்கலாக இருந்துவிடக் கூடாது என நினைப்பது ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனவினது கருத்தியலினது ஒரு நீட்சிதான். சனாதிபதிக்குத் “தடங்கலாக” இருந்தது உண்மையில் இந்த தவணை மட்டுப்படுத்தல் மட்டுமே. 18ஆவது திருத்தம் 1978 அரசியலமைப்பின் கர்த்தாக்களினது பார்வையில் இருந்த நிறைவேற்று அதிகார சனாதிபதியை மேலும் பூதாகரமாக்கியுள்ளது அவ்வளவே. ஆகவே 1978 அரசியலமைப்பின் அரசியல் சித்தாந்தத்தோடு முரண்படாத ஓர் அரசியலமைப்புத் திருத்தம் இது எனலாம்.

1978 அரசியலமைப்பின் சனாதிபதித்துவ சிந்தனைக்கு சவால் விடுத்த 13ஆம், 17ஆம் திருத்தங்கள்

1978 அரசியலமைப்பின் சனாதிபதித்துவ (Presidentialism) அரசியல் சித்தாந்தத்திற்கு முரணாக அமைந்த இரண்டு அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் மாகாண சபை முறைமையை உருவாக்கிய 13 ஆவது திருத்தம் பொது நிறுவனங்களுக்கும் முக்கிய பதவிகளுக்கும் நியமனங்களை மேற்கொள்வதற்கான சனாதிபதியின் அதிகாரங்களை அவரிடமிருந்து பிரித்தெடுத்த 17ஆவது திருத்தமும் ஆகும். இவ்விரண்டு திருத்தங்களும் சனாதிபதி எனும் நிறுவனம் நலிவடைந்திருந்த காலப்பகுதியில் கொண்டு வரப்பட்டவை என்பது அவதானிக்கப்பட வேண்டியது.

13ஆவது திருத்தம் வெளியக அழுத்தம் ஒன்றினால் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதில் எவருக்கும் ஐயமில்லை. வெளி அழுத்தமின்றி சுயமாக இலங்கையின் பெரும்பான்மை அரசியலால் இத்திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்க முடியாது.⁶ வேண்டுமென்றே மத்திய அரசுக்குப் பயன்படும் வகையில் / சாதகமான வகையில் குழப்பகரமாக இத்திருத்தம் எழுதப்பட்டதாயினும் எந்த வகையிலும் ‘அதிகாரப் பகிர்வு’ என்ற அறிமுறைக்குள் பொருந்தாத வகையில் மாகாணசபை முறைமை உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் - சிறிய அளவிலேனும் 1978 அரசியல் சித்தாந்தத்திற்கு 13ஆவது திருத்தம் சவால் விடுத்தது. சனாதிபதி என்ற நிறுவனத்திற்கு வெளி அழுத்தத்தினால் விடுவிக்கப்பட்ட சவாலினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நலிவு நிலையிலேயே இத்திருத்தம் சாத்தியப்பட்டது என்பதனை நாம் உணரவேண்டும்.

17ஆவது திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்ட சூழலையும் நாம் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும். சனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவினது கட்சியால் தனித்து ஆட்சியமைக்க முடியாது என்ற சூழ்நிலையில் 04 செப்டெம்பர் பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணிக்குமிடையே செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு திருத்தமே இந்த 17ஆவது திருத்தமாகும்.⁷ இத்திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான வாதம் ஒப்பந்தத்திற்கு முந்தையதாயினும் JVPயின் அழுத்தமில்லாமல் இத்திருத்தம் சாத்தியமாகியிருக்க முடியாது. ஆகவே 17ஆவது திருத்தமும் சனாதிபதி என்ற நிறுவனம் நலிவடைந்திருந்த போதே சாத்தியப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது.

அதிகாரத்தை ஒருமைத் தனிநபர்ப்படுத்தியும் (Uni - personalisation of Executive power) 1978 அரசியல் சித்தாந்தத்தை 13ஆவது திருத்தம் சிறியளவிலும் 17ஆவது திருத்தம் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலும் சவால் விடுத்தது என்ற வாதம் ஒரு மிகைப்படுத்தலாக இருக்க முடியாது. எமது அரசியலமைப்பில் அதிகம் நடைமுறையில் மதிக்கப்படாத இரு திருத்தங்களும் இவையாகவே இருக்க

முடியும். 1978 அரசியலமைப்பின் உயிர்நாடியோடு (Spirit of the constitution) ஒத்துப்போகாத தன்மையால் அவை பயனற்றுப் போயின. 13ஆவது திருத்தத்தை நடைமுறையில் செயலற்றதாகவும் 17ஆவது திருத்தத்தை முதலில் செயலற்றதாக்கியும் பின்னர் 18ஆவது திருத்தத்தினூடாக முற்றாக நீக்கவும் செய்தனர். அரசியலமைப்பின் பிரிவுகள் சிலவற்றை விரும்பாவிடின் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தாத ஒரு வகை Extra - constitutionalism கலாசாரத்தை முடுக்கி விட்டது 13ஆவது மற்றும் 17ஆவது திருத்தங்கள். அவற்றை நீக்குவதற்கான காரணமாகவும் இந்த செயலற்ற நிலையைச் சுட்டிக் காட்டும் விநோதம் 18ஆவது திருத்தத்தின் போதான விவாதத்தில் வெளிப்பட்டது. நிற்க;

13ஆவது திருத்தமும் 17ஆவது திருத்தமும் சிறுபான்மையினத்தவர்க்கு ஓரளவேனும் பயனுள்ளவையாக இருந்தன/ இருந்திருக்கலாம் என்ற வாதம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் இவை சாத்தியமானது சனாதிபதி என்ற நிறுவனம் உள்ளாக அல்லது வெளியகக் காரணங்களுக்காக நலிவடைந்திருந்த போதே என்பதனை நாம் கவனிக்க வேண்டும். சனாதிபதி என்ற நிறுவனம் வலிமையாக இருக்கும்போது சிறுபான்மையினருக்குச் சாதகமான அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்த நகர்வுகள் இடம்பெற்றதாயின் அது சனாதிபதி சந்திரிக்கா குமாரசுவாமின் முதல் தவணையின் ஆரம்ப ஆண்டுகளின் போது மட்டுமேயாகும். இதிலும் பல பிரச்சனைகள் இருந்தன. ஆனால் அதனைத் தவிர்த்து பார்க்கும் போது நாம் எடுக்கக் கூடிய செய்தி யாதெனின் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் சாத்தியப்படுவது முற்றுமுடிவதுமாக பதவியிலிருக்கும் சனாதிபதியின் “நல்லெண்ணத்திலேயே” (Benevolency) ஆகும். எவ்வாறு “நல்லெண்ணத்துடன்” செயற்படும்போதும் நீதிமன்றங்கள் போன்ற சக்திகள் அவற்றுக்குத் தடைபோடலாம் என்பது PTOMs ஒப்பந்தத்திற்கு எற்பட்ட கதியிலிருந்து நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது. சனநாயகமானது நல்லபெறுபேறுகளைத் தருவதற்கு நிறுவனச் செயன்முறைகளை (Institutional Processes) நம்பியிராமல் தலைவர்களது நல்லெண்ணத்திலேயே தங்கியிருக்க வேண்டுமாயின் அவற்றுக்குப் பெயர் சர்வாதிகாரம் (Benevolent dictatorship) என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமாக இருக்க முடியாது. மேற்சொன்ன கௌரவ ரஷ்ய ஹக்கீமினது பேச்சில் வெளிப்படுவது கூடுதலான அதிகாரங்களை அளிப்பதன் ஊடாக ஒரு நிறுவனத்திடமிருந்து சாதகமான பெறுபேறுகளை அந்த நிறுவனத்தின் தலைவரின் நல்லெண்ணத்தினை நம்புவதனுடாகப் பெற்றுக் கொள்ளல். இது நாம் முன்னர் காட்டியவாறு எமது அனுபவத்திற்கு முரணான எதிர்பார்ப்பு என்பதோடு சனநாயக நிறுவனங்களிலும் செயன்முறைகளிலும் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை இழப்பைக் காட்டுகின்றது (பின்னையதற்காக கௌரவ ஹக்கீமை நிச்சயமாகக் குறை கூறமுடியாது)

சனாதிபதித் தெரிவில் / தேர்தலில் சிறுபான்மையினர் ஏற்படுத்தக் கூடிய தாக்கம்

(Juan Linz)

Yale பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஜூஆன் லின்ஸ் (Juan Linz) 1990ஆம் ஆண்டு Journal of Democracy என்ற புலமைத்துவப் பத்திரிகைக்கு “The Perils of Presidentialism” என்று தலையங்கமிட்ட ஒரு கட்டுரையை வரைந்தார்.⁸ இக்கட்டுரை சனாதிபதித்துவ சனநாயக அரசாங்க மாதிரிகளுக்கான ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு முன்னோடியாக விளங்கியது. இக்கட்டுரையில் பேராசிரியர் லின்ஸ் சனாதிபதித்துவ அரசாங்கங்கள் சனநாயக விரோதமாக இருப்பதற்கு நான்கு காரணங்களை வழங்கினார். குறிப்பாக அரசியல் வேறுபாடுகள் கூர்மையாக உள்ள நாடுகளில் இக்காரணங்கள் மிகைப்பட்டு வெளிப்படத்தக்கவை என வாதிட்டார். இதற்குப் பதிலளிக்கும் முகமாக Donald Horowitz அதே புலமைத்துவப் பத்திரிகையின் பின்னைய இதழ் ஒன்றிற்கு எழுதிய கட்டுரையில் சனநாயக விரோதப் போக்கு என்பது தனியே பாராளுமன்ற எதிர் சனாதிபதித்துவ அரசாங்க மாதிரிகள் மூலமாக விளங்கிக் கொள்ள முடியாது எனவும் அவற்றிற்கு வேறு பல காரணிகளும் செல்வாக்குச் செலுத்தவல்லன என்று வாதிட்டிருந்தார்.⁹ இதற்கு மறுமொழியாக லின்ஸ் பின்னர் எழுதிய கட்டுரையில் பாராளுமன்ற முறை அமைந்த

அரசாங்கங்களும் ஏதேச்சாதிகாரப் போக்கினைக் கொண்டவையாக இருக்கலாம் என்பதனை ஒப்புக் கொண்ட பொழுதிலும் இவை குறிப்பாக சனாதிபதித்துவ அரசாங்க மாதிரிகளில் மேம்பட்ட வடிவத்தில் தோன்றலாம் என வாதிட்டிருந்தார்.¹⁰

இவ்விடத்தில் குறிப்பாக எனது கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டியது Donald Horowitz இலங்கையின் சனாதிபதி தெரிவு முறை பற்றியும் சிறுபான்மையினருக்குச் சாதகமாக அது அமைவது பற்றியும் அவர் முன் வைக்கும் வாதமுமாகும். சனாதிபதித் தெரிவின் போதான இரண்டாம் விருப்பு வாக்குகள் (எந்தவொரு வேட்பாளரும் அறுதிப் பெரும்பான்மையைப் பெறாதவிடத்து) மூலமாக சிறுபான்மையினர் யார் சனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார் என்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்த முடியும் என்கிறார். இது ஒரு பாரிய எடுகோளாகும். Donald Horowitz ன் எடுகோள் தொழிற்படுவதற்கு,

- 1) தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலானோர் பிரதான வேட்பாளர் எவருக்கும் முதல் விருப்பு வாக்கு அளித்திருத்தல் கூடாது.
- 2) பிரதான வேட்பாளர்களில் எவரும் அறுதிப் பெரும்பான்மை (50% 71) பெற்றிருக்கக்கூடாது. கடந்த 28 வருடகால சனாதிபதித்தேர்தல் வரலாற்றில் இது நிகழவில்லை.

சிறுபான்மையினர் செல்வாக்குச் செலுத்தக் கூடியவர்களாக வருவதற்கு சொல்லப்படும் மற்றுமொரு காரணம் பின்வருமாறு: இரு பிரதான கட்சிகளும் ஏறத்தாழ ஒரே அளவினதான - மாறாத வாக்குத் தளத்தைக் கொண்டவை (38%). ஆகவே சிறுபான்மையினர் எந்த வேட்பாளர்களுக்கு ஆதரவாக வாக்களிக்கின்றனரோ அவ்வேட்பாளர் சனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கான வாய்ப்பு உருவாகின்றது. இவ்வாதமும் பல எடுகோள்களுடன் வருகின்றது. நடைமுறையிலும் இவ்வாதம் தொழிற்படுவதை உணர முடியாமல் உள்ளது. காரணங்கள் பின்வருமாறு:-

1982, 1994, 1999, 2010 களில் நடைபெற்ற சனாதிபதித் தேர்தல்களில் சிறுபான்மையினரது வாக்குகள் வெற்றி பெற்ற சனாதிபதி வேட்பாளருக்கு வெற்றிபெறுவதற்கு அவசியமாக இருக்கவில்லை.¹¹ இச்சந்தர்ப்பங்களில் பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் தெளிவாகத் தமது சனாதிபதி வேட்பாளரைத் தெரிவு செய்திருந்தனர். 1982 மற்றும் 1992ல் சிறுபான்மையினத்தவரது வாக்குகள் இரண்டாம் வாக்கு எண்ணிக்கைக்கு போவதனை தடுத்திருக்க முடியும். இதுவும் 1988 இல் சனாதிபதி பிரேமதாஸா 300,000க்கும் குறைவான வாக்கு வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றார். இத்தேர்தலில் சிறுபான்மையினரது வாக்குகள் அவரது வெற்றிக்கு வழி வகுத்திருக்கலாம். 2005இல் சனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ ஏறத்தாழ 180,000 வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றிருந்தார். ரணில் விக்கிரமசிங்க வெற்றிபெறுவதற்கு யாழ்ப்பாணத் தேர்தல் மாவட்டத்திலிருந்து 180,000 க்கு மேற்பட்ட வாக்குகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதற்கு ஆகக்குறைந்தது 250,000 க்கு மேற்பட்டோராவது தேர்தலில் பங்குபற்றியிருக்க வேண்டும். கடந்த 28 வருட காலத்தில் நடைபெற்ற சனாதிபதித் தேர்தலில் அதிக பட்சம் யாழ் தேர்தல் மாவட்டம் வாக்களித்திருந்தது. 2010இல் - 185,132. ஏனையவை வடக்கு கிழக்கு தேர்தல் மாவட்டங்கள் வழமையான வாக்களிப்பு வீதங்களை 2005இல் காட்டியிருந்தன. யாழ். தேர்தல் மாவட்ட மக்கள் வாக்களித்திருந்தால் ரணில் விக்கிரமசிங்க வெற்றி பெற்றிருப்பார் என உறுதியாகக் கூற முடியாது. இல்லை என்றும் கூற முடியாது.

2010 தேர்தல் பெரும்பான்மையினரது விருப்பும் சிறுபான்மையினரது விருப்பும் முற்றுமுழுதாக இரண்டு வேறு வேட்பாளர்களுக்கு இருந்த நிலையைக் காட்டுகின்றது. 70% மேலதிகமான சிறுபான்மையினர் ஒருவருக்கும் 65% மேலதிகமான பெரும்பான்மையினர் மற்றொருவருக்கும் வாக்களித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சனாதிபதித் தேர்தல் ஒன்றில் 'சிறுபான்மைச் சார்பாக' பிரதான கட்சி வேட்பாளர் ஒருவரின் பிம்பம் இருப்பது அவருக்குப் பாதகமாக அமையலாம் என்பதனை 2005, 2010 சனாதிபதித் தேர்தல்கள் காட்டுகின்றன. (உதாரணமாக 2005 ஆம் ஆண்டு சனாதிபதித் தேர்தலில் ரணில் விக்கிரமசிங்க வெறுமனே 35% வாக்குகளையே பெற்றிருந்தார். மாத்தறையில் 36% காலியில் 40% களுத்தறையில் 43% கம்பஹாவில் 44% அநுராதபுரத்தில் 43%) பெரும்பான்மையினர் கூடுதலாக வாழும் மாவட்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் திரு. விக்கிரமசிங்க தோல்வியுற்றிருந்தார்) ஆகவே சிங்கள அதிதீவிர தேசிய வாத்தால் வாக்குகளை அதிகரித்துக் கொள்வது (50% H) சுலபமாக அமையலாம் - அமைந்திருக்கின்றது. சிறுபான்மை சார்பாக இருத்தல் என்ற பிம்பம் ஒரு பக்கத்தில் (சிறுபான்மையினரிடமிருந்து) வாக்குகளை அதிகரித்தாலும் விகிதாசாரமாக பெரும்பான்மையினரிடமிருந்து வாக்குகளை குறைத்து விடலாம். ஆகவே இதிலிருந்து நாம் பெறக் கூடிய முடிவு யாதெனில் மிகவும் கூர்மையான வேறுபாடுகளைக் கொண்ட பல்லின சமுதாயங்களில் பெரும்பான்மை வாத்ததை (Majoritarianism) முறியடிக்கக் கூடிய வகையில் நிறுவனங்களைக் கட்டியெழுப்புவது மிகவும் கடினம் என்பதாகும்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையின் முடிவுகளாகப் பின்வரும் இரண்டினையும் குறிப்பிடலாம்.

1. கடந்த 32 வருட கால 1978 அரசியலமைப்பிற்குப் பின்னரான அரசியலமைப்பு வரலாற்றில் சிறுபான்மையினருக்கு (ஓரளவேனும்) சாதகமாக அரசியலமைப்புத் திருத்தப்பட்ட இரண்டு சந்தர்ப்பங்களுமே (13ஆம் மற்றும் 17ஆம் திருத்தங்கள்) சனாதிபதி எனும் நிறுவனம் அரசியல் வலிமை குறைந்திருந்த போதே ஆகும். அதிகாரத்தை மையப்படுத்தும் சனாதிபதித்துவ முறையின் அரசியல் சித்தாந்தமும் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை வேண்டி நிற்கும் சிறுபான்மையினரது அரசியல் அபிலாஷைகளும் பொருந்தமாட்டா.
2. ஆழமான அரசியல் வேறுபாடுகளைக் கொண்ட இலங்கையில் ஓர் பல்லின சமுதாயத்தில் எல்லோராலும் தெரிவு செய்யப்படும் சனாதிபதித்துவ தேர்தல் முறை ஒன்று இருப்பதாகக் கூறமுடியாது. பெரும்பான்மைத்துவத்தின் பலமான அரசியல் சக்தியை முறியடிக்கக் கூடிய சனாதிபதித் தேர்தல் முறையொன்றை இலங்கையின் 1978 அரசியலமைப்பு கொண்டிருக்கவில்லை.
1. பல்லின சமுதாயங்களில் எக்காரணங்களுக்காக நிறுவனத் தெரிவுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்பதனைப் பற்றி அறிவதற்குப் பார்க்க:

Sunil Bastian Robn Luckham "Can Democracy be designed the politics of institutional choice in conflict torn societies", (New York Zed books, 2003). இப்புத்தகத்தின் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் சுனில் பஸ்ரியன், ஜெ.ஆர்.ஜெயவர்த்தன (first Pass the Post) சாதாரண பெரும்பான்மைத் தேர்தல் முறையை மாற்றியமைத்ததற்கான காரணம் அது கிராமிய மக்களுக்குச் சார்பானதாக இருந்ததால் என வாதிடுகின்றார்.

2. A. Jeyaratnam Wilson, "the gaullist System in Asia" (London, Macmillan, 1980), P.1
3. உதாரணத்திற்குப் பார்க்க: Thomas Pogunthe and Paul Webb"< The Presidentialisation of politics. A Comparative study of Modern Democracips (Oxford: Oxford University Press, 2005)

கட்சிகளிடையே கொள்கைப் பேதங்கள் அர்த்தமற்றுப் போயுள்ள நிலையில் கட்சித் தலைவர்கள் மீதான தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பு தேர்தல் செயன்முறையில் கூடுதலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாக வாதிடப்படுகின்றது. (பக் 15)

4. 1978ஆவது அரசியலமைப்பிற்கான 18ஆவது திருத்தம் சனாதிபதியாக ஒருவர் எத்தனை தடவைகள் பதவி வகிக்கலாம் என்பதற்கு செய்யப்பட்ட வரையறையை இல்லாமல் செய்தது. மேலும் 17ஆவது திருத்தத்தினூடாக சனாதிபதியிடமிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட தற்றுணிவு நியமன அதிகாரங்கள் மீண்டும் இத்திருத்தத்தினூடாக சனாதிபதியின் வசம் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.
5. Official Hansard of the Parliament of the Democratic Socialist Republic Of Sri Lanka, Debate during the second reading Eighteenth Amenment to the constitution Bill, 08 August 2010, Column 279, Speech by the Hon.Rauf Hakeem.
- 5a. இது தொடர்பில் பார்க்க, H.L.De.Silva”A Natwn at conflict. Threats to Sovereignty, Territorial Integrity, Democratic Governance and Peace (Colombo: Lake House, 2008)
6. ஒப்பந்தத்தின் சரத்து 5ஐப் பார்க்க. 24 செப்டெம்பர் 2001 இற்கு முன்னர் இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என JVP நிபந்தனை விதித்திருந்தது. மேலதிக விபரங்களுக்குப் பார்க்க: Prof. A.D.V.De.S. Indraratne”PA vs JVP: who is fooling whom?”, The Island, 12 September 2001.
8. Juan J. Linz “The Peris of Presidentialism”, 1990 Journal of Democracy pp 51 -59
9. Donald Horowitz, “Comparing Democratic Systems” 1990 (C4) Journal of Democracy pp 73 -79
10. Juan J Linz “The Virtues of Parliamentarism” 1990 1(4) Journal of Democracy. pp 84 -91
11. இப்பகுதியில் உபயோகப்படுத்தப்படும் புள்ளி விபரங்கள் யாவும் பின்வரும் இணைய முகவரியில் பார்வையிடலாம்.

www.slelections.gov.lk/pastElection3.html

குமாரவடிவேல் குருபரன்
முதுசட்டமாணி மாணவன்,
Oxford பல்கலைக்கழகம், ஐக்கிய இராச்சியம்.
- உதவி விரிவுரையாளர், சட்டத்துறை, யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
Feb -Sept 2010

தைப்பொங்கல்
விழாவின் போது

2009 ஆம் ஆண்டு மனித உரிமை
களுக்கான அமைச்சினால் நடாத்தப்
பட்ட விவாதப் போட்டியில் முதலாமிடம்

ஒளி விழா - 2009

முதியோர் பாதுகாப்பு :- சட்டவேற்பாடுகளும், பிறசெயற்பாடுகளும்

- கோசலை மனோகரன்

இவ்வருடத்திற்கான முதியோர் தினத்தை ஒக்ரோபர் மாதம் முதலாம் திகதி அனுஷ்டித்ததை உடனடுத்து முதியோர் பாதுகாப்பு தொடர்பிலான சட்டவாக்க முயற்சிகளையும், பிற முயற்சிகளையும் கருத்திற்கொண்டு அவை தொடர்பில் கட்டுரை ஒன்றை வரைதல் ஒரு சிறுவகையிலேனும் பயன் நல்கவல்ல முயற்சியாகக் கருதுகிறேன்.

சமூகம் ஒன்று அதன் அங்கத்தவர்களது செயற்பாடுகளின் மூலமே விளைவு பெறுகிறது. அங்கத்தவர்களது செயற்பாடுகள் ஒரே சீரான வகையிலும், சுய ஒழுக்கம், சமூக ஒழுக்கம் ஆகிய விதிக்கப்பட்ட பாதையில் முறையான வகையிலும் அமையப் பெறுகிற போது அச்சமூகத்தை நெறிமுறையுடன் கூடிய சமூகம் என அடையாளப்படுத்துவதில் சிக்கல்கள் இல்லை. சமூகத்தில் அதன் உறுப்பினர்களின் சுய செயற்பாடுகள் மற்றும் கூட்டுச் செயற்பாடுகள் ஏற்கனவே அறியப்பட்டதான சமூக ∴ ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை மீறுகின்றனவாக அமைகிற போது சட்டம் என்கிற நவீன கருவியைக் கையாண்டு இத்தகையோரையும் இவர்களின் சமூகத்தையும் நெறிப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

பல்வேறு சமூகங்களிலும் ஏற்படக்கூடிய இத்தகைய பிறழ்வுகள் காரணமாக அவற்றைச் சீர்ப்படுத்தும் வகையில் ஆக்கப்படுகின்ற சட்டங்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகரித்து வருவதோடு சட்டவாக்கத்திற்கான அடிப்படை விடயப்பரப்பு என்பதுவும் விஸ்தீரணம் கண்டு வருகிறது. அந்த வகையில் தான் முத்தோர் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் என்கின்ற (Protection of the Rights of Elders (No 9 of 2000) என்கிற இலங்கைப் பாராளுமன்றச் சட்டவாக்கத்தினை நாம் கண்ணுற வேண்டியிருக்கிறது. இச்சட்டத்தின் பாயிரத்தில் முதியவர்களின் உரிமைகளையும் நல்வாழ்வையும் மேம்படுத்திப் பாதுகாக்கவென இச்சட்டம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கூறப்பட்டு உள்ளது.

என்னுடைய பார்வையில் இத்தகையதொரு சட்டம் ஆக்கப்பட்டமையானது மிகத் துரதிஷ்டவசமான, மோசமான சமூகப் பின்னடைவின் விளைவிற்கான படம் பிடிப்பாகவே தென்படுகின்றது. முதியோர் பாதுகாப்பு என்கிற விடயம் ஏலவே ஏராளமான நன்னெறி வழிகாட்டிகளாலும், நூல்கள் மூலமாகவும் அடிப்படை ஒழுக்கம் ஒன்றாக காலங்காலமாகப் போதிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முதியோர் தொடர்பான பராமரிப்பின்மை முதலிய பிரச்சினைகள் அங்கொன்று இங்கொன்றாக ஆரம்பித்து தற்போது அது பாரிய சமூகப் பிரச்சினை ஒன்றாக உருவெடுத்திருக்கிறது.

உண்மையில் சட்டம் ஆக்கப்படுவதற்கான விடயப்பரப்பிலே சில இறுக்கங்கள் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும். எந்த விடயத்திலேனும் சட்டம் ஆக்கலாம் என்கிற மட்டுப்பாடுகள் அற்ற நெகிழ்வான போக்கு சமூகத்தின் ஆரோக்கியமற்ற தன்மையை காட்டும். சமூக ஒழுக்கமும், இறையியல் விழுமியங்களும் சரிவர பின்பற்றப்படாத போதே சட்டங்கள் சமூகத்தில் இடையூறு வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்துகிறது. சட்டவியல் சார்ந்து இப்பிரச்சினையை ஆராய்கிற போது இயற்கைச் சட்டத்தின் பிரகாரம் சட்டத்தினால் கைக்கொள்ள / தொடர்பட முடியாதவையாக சில விடயப் பரப்புக்கள் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை உள்ளது. அத்தகைய விடயங்கள் முழுமையாக இறைசர் விழுமியங்களாலும் ஒழுக்கம் சார் விடயங்களாலும் ஆளுகை செய்யப்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனை

உண்டு. சட்டங்களைக் கொண்டு அதன் மூலம் தண்டனைகளை விதித்து இத்தண்டனைகளுக்குப் பயந்து சமூகத்தை செயலாற்ற வைக்கின்ற புலனறிவாதப் போக்கு தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது இயற்கை சட்ட சித்தாந்தம் மனிதனோடு இயற்கையாக இருக்கக்கூடிய உள்ளார்ந்த உரிமைகளை (இவற்றை இன்று அடிப்படை உரிமைகள் என்போம் பாதுகாப்பது ஒவ்வொரு மனிதனதும் அடிப்படைக் கடப்பாடொன்றாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

எனவே தான் முதியோரின் பாதுகாப்பு தொடர்பிலான நன்கு வடிவமைக்கப்பட்டிருந்த பண்டைய ஒழுக்கம் சார் மரபுகளை எம் சமூகம் இறுக்கமாகச் செயற்படுத்தாத காரணத்தால் முற்றிலும் எதிர்பாராத ஒரு விடயப்பரப்பில் சட்டமாக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது. குழந்தைக்கு தாய்ப்பாலூட்டுங்கள் என சட்டம் ஆக்கித் தாய்மாரைப் பணியவைக்கும் சூழ்நிலை உருவாகி வரும் இன்றைய சூழ்நிலை உண்மையில் கவலை தருவதே. இருப்பினும் ஆபத்தான பாதையை நோக்கி விரைந்தோடும் இந்தச் சமூகம் எனும் குதிரையை அடக்குவதற்கான கடிவளமாக இத்தகைய சட்டங்களேனும் அமையட்டும் எனும் நோக்கில் முதியோர் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் தொடர்பிலான இச்சட்டம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

இனி இச்சட்டம் தொடர்பிலான ஏற்பாடுகளை நோக்கலாம். இச்சட்டத்தின் பிரகாரம் (பிரிவு 44, பொருள் கோடல் வாசகம்) முதியோர் என்பவர் 60 வயதைத் தாண்டியவர் என விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது. இலங்கையில் ஏறத்தாழ 2½ மில்லியன் அளவான சிரேஷ்ட பிரஜைகள் காணப்படுகின்றனர். இலங்கையின் மொத்த வாக்காளர் தொகையில் ஏறத்தாழ 1/5 வீதம் முதியோராகவே காணப்படுகிறது. பரந்த அறிவையும், ஆழமான அனுபவங்களையும் கொண்ட இவர்களை நாட்டின் அபிவிருத்திக்காக சிறப்பாகப் பயன்படுத்துவதை விடுத்து இம்முதியோர்கள் ஏன் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது எம்முன்னுள்ள கேள்வி. எங்ஙனம் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது மற்றைய விடயம்.

முதியோர் புறக்கணிப்புக்களை அடையாளப்படுத்தவென பொதுவாகப் பாவிக்கப்படுகின்ற வார்த்தை முதியோர் துஷ்பிரயோகம் என்பதாகும். (Elder abuse) அது தவிர elder mistreatment”, “Senior abuse”, “abuse in later life”, “abuse of older adult’s” முதலிய வார்த்தைகளும் பாவிக்கப்படுகின்றன.

பராமரிப்புத் தொடர்பில் முதியவர் ஒருவர் யாரைத் தங்கியுள்ளாரோ அந்நபருடன் முதியவருக்குள்ள உறவுமுறை சார்ந்து பல புறக்கணிப்புக்கள், துஷ்பிரயோகங்கள் நிகழ்கின்றன. கணவன் - மனைவி, தாய் / தகப்பன் - பிள்ளை, மாமா / மாமி - மருமகள், தாத்தா / பாட்டி - பேரன் / பேத்தி இங்ஙனம் எத்தகைய உறவு நிலையாயும் இருக்கலாம். பராமரிப்பு புரியப்படவென எதிர்பார்க்கப்படுகிற நபர்களால் இழைக்கப்பட்ட தனித்த, மீள் செய்யப்படுகின்ற அல்லது கவனிப்புக் குறைவுடனான செயல்களே அதிகம் நிகழ்கின்றன. இங்கிலாந்தில் முதியோர் துஷ்பிரயோகத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு எடுக்கப்பட்ட முயற்சியின் போது (Action on Elders Abuse) உலக சுகாதார மையத்தால் முன்வைக்கப்பட்ட விளக்கமே இதுவாகும்.

இத்தகைய துஷ்பிரயோகங்களைத் தவிர்ப்பதற்காகவே International Network for prevention of Elder Abuse (INPEA) என்னும் அமைப்பானது யூன் 15ம் திகதியை World Elder Abuse Awareness Day எனப் பிரகடனப்படுத்தி முதியோர் துஷ்பிரயோகம் தொடர்பான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதோடு அத்தகைய துஷ்பிரயோகத்தைத் தவிர்ப்பதற்கான வழிகளையும் பரிந்துரை செய்கிறது.

முதியோரிற்கு எதிராக இழைக்கப்படுகிற செயற்பாடுகளில் பெளதிகம் சார்ந்த துஷ்பிரயோகங்கள் என்பது முதலாவது வகையாகும். இது அடித்தல், தாக்குதல், காயப்படுத்தல் முதலியவற்றை உள்ளடக்கும் அடுத்து உணர்வு சார்ந்த துஷ்பிரயோகம் என்பதாகப் பார்க்கிற போது முதியோரை நோக்கிச்

சத்தமிடல், அவர்களைக் குறை கூறுதல் முதலியன காணப்படும் முதியவரின் ஆதனம் ஒன்றை சட்ட முரணாகக் கையாடல் செய்தல், ஒய்வுதியப் பணம் முதலியவற்றை முறையற்றுப் பயன்படுத்தல் ஆகியன நிதிசார் துஷ்பிரயோகங்களாகக் கொள்ளப்படும். முதியோரின் சம்மதம் இல்லாமல் அவரை பாலியல் உறவொன்றிற்கு கட்டாயப்படுத்தல் முதலியவற்றை பாலியல் துஷ்பிரயோகம் என்போம். உணவு, உடை, அவசியமான மருத்துப் பொருட்களை உரிய பொழுதுகளில் வழங்காமல் விடுதல் முதலியவை கூட மோசமான கவனக்குறைவைக் காட்டும். இத்தகைய வகைப்படுத்தல்கள் ஐக்கிய அமெரிக்காவினால் செய்யப்பட்டுள்ளதோடு அமெரிக்க சட்டங்கள் சில உரிமைத்துஷ்பிரயோகம், சுய கவனக்குறைவு, தடுத்து வைத்தல் / மறைத்து வைத்தல் முதலியவற்றையும் முதியோர் தொடர்பிலான துஷ்பிரயோகங்களாக இனங்கண்டுள்ளது. முதியோர் பராமரிப்புக்கென உள்ள நிறுவனங்கள் மற்றும் நிலையங்களில் கூட முதியவர்கள் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாகின்றார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் முதியவர்களான கணவனும், மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பராமரிக்கத் தயாராக உள்ள போதும் பிற புற உதவிகள் இல்லாமையால் துன்பப்படுகிறார்கள். முதியோருள்ளும் வயது முதிர்ந்த ஆணைக் காட்டிலும் மூதாட்டிகள் மீதே அதிகம் துஷ்பிரயோகம் நிகழ்வதாகக் கூறப்படுகிறது. அத்துடன் 70 வயதிற்கு மேற்பட்ட முதியவர்களே அதிகம் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. Action on Elder Abuse என்கிற இங்கிலாந்து அமைப்பானது 64% மான துஷ்பிரயோகங்கள் வீட்டுச் சூழலிலேயே நடைபெறுவதாகக் கூறுகிறது. Age concern Newzeland என்ற அமைப்பானது கூடுதலான துஷ்பிரயோகங்கள் (70%) குடும்ப அங்கத்தவர்களாலேயே நிகழ்த்தப்படுகிறது என்கிறது.

இவ்வாறு இனங்கண்டு கொள்ளப்பட்ட முதியோர் துஷ்பிரயோகங்கள் தொடர்பில் இலங்கையின் முதியோர் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் தொடர்பிலான சட்டம் எத்தகைய பாதுகாப்பைச் செய்கிறது எனப் பார்ப்போம். முதியோர் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் நோக்கத்திற்கென இச்சட்டத்தின் 2ம் பிரிவின் பிரகாரம் முதியோரிற்கான தேசிய சபை (National council for Elder) ஒன்று உருவாக்கப்படுகிறது. சமூக சேவைகள் அமைச்சின் செயலாளரே இச்சபையின் தலைவராக இருப்பார். இச்சட்டம் அனைத்துக் கட்சிகளின் சம்மதத்துடன் ஆக்கப்பட்ட முதியோர் பாதுகாப்பு தொடர்பான முதலாவது முயற்சியாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இச்சபையின் முதன்மைப் பணிகள் தொடர்பில் இச்சட்டத்தின் பிரிவு 12ல் கூறப்பட்டிருப்பதாவது முதியவர்கள் சுயமரியாதை, சுதந்திரம், கௌரவம் என்பவற்றுடன் வாழ்வதற்கு உதவும் வகையில் அவர்களது உரிமைகளையும், நல்வாழ்வையும் மேம்படுத்தலும், பாதுகாத்தலும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஏனைய பணிகளானவை பிரிவு 13ல் உபபிரிவு (a) முதல் (p) வரையில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முதியோர் உரிமை மற்றும் நல்வாழ்வு தொடர்பில் அரசிற்கு ஆலோசனை வழங்கல் 13(a) தொடர்பான அமைச்சுக்களுடனும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் மற்றும் மாகாண சபைகளுடன் தொடர்பு கொண்டு முதியோர் நல்வாழ்விற்கான முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொள்ளல் [13(c)] வளர்ந்து வரும் சமூகத்தினர்க்கு முதியோர் உரிமைகள் தொடர்பில் விழிப்புணர்வு / அறிவூட்டற் கருத்தரங்குகளை நடாத்துதல் 13(d), முதியோர் தொடர்பான சர்வதேச சட்டங்களுக்கு விளைவு கொடுக்கும் வகையில் உள்நாட்டில் சட்டவாக்கங்களை மேற்கொள்ளல் [13(e)] முதியோர் தொடர்பிலான புள்ளி விபரங்களைக் கணிப்பிடல் [13(f)], முதியோர் பிரச்சினைக்கான முதன்மைக்காரணிகளை கண்டறியும் வகையிலான ஆய்வுகளை ஊக்குவித்தல் [13(g)], முதியோர் நல்வாழ்வு நிலையங்கள் பராமரிப்பு நிலையங்கள் உருவாக்கப்படுதலை ஊக்குவித்தல் ஆகியவை முக்கியமானவையாகும்.

இதனடிப்படையில் முதியோரிற்கான தேசிய சபையானது 6500 இற்கும் மேற்பட்ட கிராமங்களில் மூத்தோர் சமூகங்களை அமைத்ததோடு, சுயவேலைத் திட்டங்களையும் அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளது. இக்கிராம மட்டத்திலான முதியோர் அமைப்புக்கள் யாவும் சுயமான நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை முன்னெடுக்கும் அளவிற்கு வெற்றிகரமாக இயங்கி வருகின்றன.

இச்சட்டத்தின் பிரிவு 15 ஆனது பிள்ளைகள் தங்களது பெற்றோரை வேண்டுமென்றே புறக்கணிக்கக் கூடாது எனவும் பெற்றோரின் தேவைகளை அறிந்து அவர்களிற்கு உதவி செய்தலும், பராமரித்தலும் பிள்ளைகளின் கடமை எனவும் வலியுறுத்துகிறது. ஏலவே கூறியது போல பெற்றோரைப் பராமரிக்குமாறு பிள்ளைகளை சட்டம் கண்டிப்பாக அறிவுறுத்துகிற நிலைமையே இதுவாகும். அத்துடன் பிரிவு 15(2) ஆனது பிள்ளைகள் இல்லாத அல்லது பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட பெற்றோருக்கு வதிவிட வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டியது அரசின் கடமை என விதந்துரைக்கின்றது.

இச்சட்டத்தின் பகுதி III ஆனது முதியோர் பராமரிப்பு செயற்பாட்டில் ஈடுபடுகின்ற நபர் or அமைப்பொன்று தன்னை இச்சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்து கொள்வதற்கான ஏற்படுகளைக் கூறுவதோடு “அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனம்” எனப்படுகின்றது. அங்ஙனம் பதிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனம் ஒன்று [gphT 18(2)] முதியோரின் நல்வாழ்விற்கான தேசிய நிதியம் (National Fund for the welfare of Elders) என்பது பிரிவு 19ன் கீழ் தாபிக்கப்படுவதோடு பாராளுமன்றத்தால் காலத்துக்குக் காலம் அளிக்கப்படுகின்ற நிதி உட்பட கிடைக்கக் கூடிய ஏனைய வழிவகைகள் அனைத்தினாலுமான நிதியை இது கொண்டிருக்கும் என்கிறது. சபையின் நோக்கமாகிய முதியோர் பாதுகாப்பு தொடர்பிலும், அல்லது முதியோர் பராமரிப்பில் ஈடுபட்ட ஏதேனும் நிறுவனம் ஒன்றினால் உறப்பட்ட செலவுகளுக்கென தேசிய நிதியத்திலிருந்து பணம் கொடுப்பனவு செய்யப்படும் என பிரிவு 19(3) கூறுகிறது.

இச்சட்டத்தின் பகுதி VI முக்கியமானதொரு ஏற்பாட்டைச் செய்கிறது. முதியோரிடமிருந்து வரக்கூடிய பராமரிப்பு விண்ணப்பங்களை விசாரித்து தீர்மானிப்பதற்கென ஒன்று or ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட சபைகளை (Board) அமைப்பதற்கு பிரிவு 24ன் கீழ் ஏற்பாடு செய்கிறது. இதன்படி தன்னுடைய அடிப்படையான பௌதீகம் சார்ந்த (தங்குமிடம், உணவு, உடை உள்ளிட்ட) தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாத ஒரு முதியவர் அவருக்குப் பிள்ளைகள் இருக்கும் பட்சத்தில் அவருடைய பிள்ளை / பிள்ளைகளிடம் இருந்து போதுமான பணத்தொகையை பராமரிப்புத் தொகையாகப் பெற்றுத் தருமாறு இச்சபைக்கு விண்ணப்பம் செய்யலாம் [பிரிவு 25(1)]. அவ்வாறே தன்னைத் தானே பராமரிக்க முடியாத முதியவரைப் பொறுப்பேற்றிருக்கும் நபர் ஒருவர் அல்லது நிறுவனம் ஒன்று அம்முதியவரின் பிள்ளைகளிடமிருந்து பராமரிப்புத் தொகையை அறவிடும் நோக்கில் முதியவர் சார்பில் பராமரிப்பு விண்ணப்பம் ஒன்றைச் சபைக்குச் செய்ய முடியும் [பிரிவு 25(2)]. இச்சட்டத்தின் விளக்கத்திற்கு அமைய 60 “வயதைத் தாண்டியிராத நபர் ஒருவர் கூட அவர் தன்னைத் தானே பராமரித்துக் கொள்ள முடியாதபடி உடல் மற்றும் மனநிலை பாதிப்புக்களுக்கு உட்பட்டு இருந்தால் பராமரிப்பு விண்ணப்பம் ஒன்றை இச்சபைக்கு செய்வதற்கு இச்சட்டம் அனுமதித்துள்ளது. [பிரிவு 25(4)].

இத்தகைய அடிப்படையில் பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட முதியவர்கள் பிள்ளைகளிடமிருந்து பராமரிப்புத் தொகையை இச்சபையினூடாகப் கோரிப்பெறும் வாய்ப்பு உள்ளமை பாராட்டத்தக்கதே. இங்ஙனம் செய்யப்படுகிற பராமரிப்பு விண்ணப்பத்தை பரிசீலனை செய்து சபையானது தோதான பராமரிப்புக் கட்டளையை வழங்கும். பராமரிப்பு விண்ணப்பத்தில் எதிராளியாக (யாரிடமிருந்து முதியவர் பராமரிப்பு பணம் கோருகிறாரோ அந்நபரே எதிராளியாக அமைவார்) குறிப்பிடப்பட்ட நபர் விண்ணப்பதாரியை (முதியவர் or அவர் சார்பில் விண்ணப்பம் செய்த நபர் or அமைப்பு) பராமரிக்க வேண்டிய கடப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளார் என சபை நீதியாகவும் ஒப்புரவு அடிப்படையிலும் திருப்திகண்டால் பிரதிவாதிக்கு எதிராக பராமரிப்புக் கட்டளையை வழங்கும். பராமரிப்புக் கட்டளையை வழங்குவதற்கு முன்னர் விண்ணப்பதாரியின் நிதித் தேவைகள், விண்ணப்பதாரியின் வருமானநிலைமை, எதிராளியின் செலவினங்கள் (எதிராளியின் மனைவி, பிள்ளைகளிற்கானது) விண்ணப்பதாரி தொடர்பில் பிரதிவாதி ஏற்கனவே செய்த நிதி மற்றும் வேறு வழியிலான உதவிகள் ஆகியவற்றை நுணுக்கமாகக் கருத்திற் கொண்ட பின்னரே பிரிவு 27ன் கீழான தோதான பராமரிப்புக் கட்டளையை சபையானது பிறப்பிக்கும்.

இங்ஙனம் சபையால் பிறப்பிக்கப்பட்ட பராமரிப்புக் கட்டளையானது பொதுவான தாபரிப்பு வழக்குகளில் (பராமரிப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழான) நீதவான் வழங்கிய கட்டளைக்குச் சமமான தன்மையில் பார்க்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு நிறைவேற்றப்படவும் வேண்டும் என சட்டத்தின் பிரிவு 32 கூறுகிறது. எனவே சபையால் வழங்கப்படுகிற பராமரிப்புக் கட்டளை இறுக்கமாகப் பின்பற்றப்படும் என்பது தெளிவாவதோடு நீதிமன்றின் படிகளில் ஏறி இறங்குவதால் ஏற்படக்கூடிய காலதாமதம், வீண்செலவு மற்றும் உடல், உள அலைச்சல் என்பவை தணிக்கப்படுகின்றன. மற்றுமொரு சிறப்பு விடயமாக சபைக்கு செய்யப்படுகின்ற பராமரிப்பு விண்ணப்பம் ஒன்று சபையால் தீர்மானிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் சபையானது குறித்த விண்ணப்பத்தை இணைக்க சபைக்கோ அல்லது மத்தியஸ்த சபைக்கோ ஆற்றுப்படுத்த வேண்டும் என இச்சட்டத்தின் அட்டவணையிலுள்ள உபபிரிவு 9(a) கூறுகிறது. இணைக்க சபையானது முரண்படும் தரப்பினர்க்கிடையே இணைக்கத் தீர்வொன்றை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் எனவும் [9(b)] அங்ஙனம் எட்டப்படுகிற இணைக்கத் தீர்வு சபையால் எடுக்கப்படுகின்ற இறுதித் தீர்மானத்திற்கு சமமான தன்மையில் பார்க்கப்படும் என பிரிவு 9(c)ம் கூறுகிறது. இத்தகைய ஏற்பாடுகள் விரைவான முறையில் காத்திரமான தீர்மானத்தை முதியோர் தொடர்பில் பெற்றுக் கொள்வதற்கான அரிய சந்தர்ப்பமாக அமைகிறது.

அத்துடன் இச்சபையின் முன் காட்சிகளாக நிறுத்தப்பட்டவர்களால் அளிக்கப்பட்ட சாட்சியங்கள் மற்றும் கூற்றுக்கள் தொடர்பில் பொதுவான சான்றியல் கட்டளைச் சட்ட பாதுகாப்பிற்கு ஆட்டுபவர்கள் என்பதோடு அவர்களது சாட்சியம் தொடர்பில் எந்தவிதமான பின்னிலைப்பட்ட வழக்குத்தாக்கல் நிகழ்வு எதுவும் இடம்பெறாது எனவும் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ளமை சிறப்பான விடயமாகும் (அட்டவணை பிரிவு 13) அத்துடன் சபையின் தீர்மானத்தால் திருப்தி அடையாத விண்ணப்பதாரி ஒருவர் அட்டவணை பிரிவு 14(b)ல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட விதமாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றிற்கு மேன்முறையீட்டு விண்ணப்பம் ஒன்றைச் செய்ய முடியும். ஆனால் அத்தகைய முறையீடு சபையால் தீர்மானம் வழங்கப்பட்டு 21 நாட்களுக்குச் செய்யப்பட்ட வேண்டும் என அட்டவணைப் பிரிவு 14(c) கூறுகிறது. இவ்வடிப்படையில் நீதிமன்ற முறையிலான விசாரணை ஒன்று நீதிமன்றிற்கு புறம்பாக இடம்பெறுவது பல வழிகளில் கட்சிக்காரரை பாதுகாப்பதாக அமையும். நீதிமன்றம் தொடர்பிலான பயம், உளைச்சல், அலைச்சல் என்பவை நாகரிகமான முறையில் அகற்றப்படுவதோடு இறுதியில் நீதிமன்ற முறையிலான நிவாரணமும் கிடைக்கப் பெறுகிறது.

இத்தகையதொரு பணியை சட்ட உதவி ஆணைக்குழு Elders' Desk எனும் பொறிமுறையூடாக நிறைவேற்றி வருகிறது. பராமரிப்பு, விபத்துக்கோரிக்கை, ஆதன இழப்பு, ஒய்வுதியம், மீறப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பில் இலவச சட்ட ஆலோசனைகளை வழங்குகின்றது. கிராம சேவகர்கள், சமூக சேவை உத்தியோகத்தர்கள், மற்றும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுட்டும் வகையில் முதியோர் இல்லங்களை மையப்படுத்திய ஆலோசனை நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்கிறது. முதியோர் செயலகத்துடன் (National Secretariat) ஒருங்கிணைத்து முதியோர் தொடர்பான கூட்டு நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை ஒழுங்கு செய்கிறது. முக்கியமாக முதியோர் உரிமைகள் தொடர்பான சட்டத்தின் கீழ் முதியோருக்கு உத்தரவாதப் படுத்தப்பட்டுள்ள உரிமைகளை வென்றடைவதில் துணைநிற்கிறது.

முதியோர் செயலகமும், Elders' Desk உம் இணைந்து செயற்படுத்துகின்ற விழிப்புணர்வுக் கூட்டங்கள், பயன் தருவதாக அமைகிறது. Elders' Desk ன் தலைவரானவர் முதுமை காரணமாக புறக்கணிக்கப்பட்டு, துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகின்ற முதியவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு கடமைப்பட்டுள்ளார்.

இலங்கையானது முதியோர் சனத்தொகை விடயத்தில் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளின் சனத்தொகைக்கு இணையான சனத்தொகை வீதத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஆசிய பிராந்தியத்தில் முதியோர் பெருக்க வீதம் அதிகமான நாடுகளுள் இலங்கை முக்கியமானதாகும். இப்பெருக்கமானது

இலங்கையில் 2020.18.1 2040ல் 20% லும் அதிகரிக்கும் எனக் கணிக்கப்படுகிறது. முதியவர்களை அதிகமாகக் கொண்டுள்ள இலங்கை நாட்டில் முதியவர்கள் தங்கள் உரிமைகளையும் / உரித்துக்களையும் அறியாதவர்களாக இருப்பதையும் முதியவர்கள் இளைய சமூகத்தவரால் ஒரு சமையாகப் பார்க்கப்படுவதையும் கண்ணுற்ற HelpAge Sri Lanka என்ற அமைப்பானது முதியோர் பராமரிப்பு தொடர்பான பல ஆக்க பூர்வமான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகிறது. இத்தகைய தனது செயற்பாடுகளின் மூலமாக தனிநபர் அபிவிருத்தி, நிலைத்தகு அபிவிருத்தி மற்றும் முதியோர் தொடர்பான தந்திரோபாய மற்றும் யதார்த்த பூர்வமான கொள்கை ஒன்றின வடிவமைப்பு மற்றும் அமுலாக்கல் ஆகியவற்றிற்கு உதவி செய்து வருகிறது.

HelpAge Sri Lanka ஆனது இத்தகைய அதன் செயற்பாடுகளுக்கான நிதியினை ஐரொப்பிய ஒன்றிய ஆணைக்குழுவிடம் இருந்து பெற்றுக் கொள்கிறது. இலங்கையின் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, அம்பாந்தோட்டை, மாத்தறை, காலி, புத்தளம் ஆகிய ஆறு மாவட்டங்களில் தனது செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து வரும் இவ்வமைப்பு முதியோர் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் என்னும் சட்டத்தின் (No 9 of 2000) பாலுள்ள உரிமைகளை முதியவர்கள் பெற்றுக் கொள்வதற்கு பாரிய ஒத்தாசையை வழங்குதோடு ஓரங்கட்டப்பட்ட, நலிவுற்ற முதியவர்களை வலுவூட்டுகிறது.

Help Age Sri Lanka பணிகளைச் சுருங்கக்கூறின் கிராம மற்றும் பிரதேச மட்டங்களில் சிரேஷ்ட பிரஜைகள் குழுக்களை (Senior citizen's committees) அமைத்தல், அணுகக் கூடியதான விதத்தில் முதியவர்கள் தமது உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் விதத்தில் அவர்களை அறிவூட்டல், தோதான உத்தியோகத்தர்களுக்கு கருத்தரங்குகள் மூலம் வழிகாட்டல், நடமாடும் கண் மற்றும் சுகாதார முகாம்களை ஒழுங்கு செய்தல், முதியோர் உரிமைகள் தொடர்பான பிரசுரங்களை வெளியிடல் கடன் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தி ஜீவனோபாய உதவிகளை வழங்கல் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய பணிகள் கைவிடப்பட்ட முதியவர்கள் தம்மைத் தாமே வலுவூட்டிக் கொண்டு வாழ எத்தனிக்கக்கூடிய ஆரோக்கியமான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. குறிப்பாக கடன் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தி சுயதொழில் ஊக்குவிப்பு வழங்குதல் என்பது வியந்து பாராட்டத்தக்க சீரிய முயற்சி ஒன்றாகும். தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்த முதியவர்கள் சிரேஷ்ட பிரஜைக் குழுக்களில் இணைவதன் மூலம் தன்னைப் போல பாதிக்கப்பட்ட மற்றைய பிரஜைகளை மூலமாகச் சந்திக்கிற போது தங்களது துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். இது அவர்களை ஆற்றுப்படுத்தி ஆறுதல்படுத்தும் செயற்பாடொன்றே அவ்வாறே ஜீவனோபாயத்திட்டங்களில் இணைவதன் மூலம் நியாயமான வருமானத்தைப் பெற முடிவதால் சந்தோஷமான முதுமைக்காலம் என்பது ஓரளவு சாத்தியமாகும்.

இங்ஙனம் நோக்குகையில் சட்டம் மற்றும் பிற செயற்பாடுகளால் முதியோரைப் பாதுகாத்தல் எனும் விடயம் ஓரளவு சிறப்பாக முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. National charter policy for senior Citizens திட்டமும் கூட முத்தோரின் சுதந்திரம், கவனிப்பு, சுயதிருப்தி, பங்களிப்பு, கௌரவம் ஆகியவற்றை உறுதி செய்கிறது சிரேஷ்ட பிரஜைகள் அடையாள அட்டைகளை (Senior citizens Identity card) பிரதேச மட்டங்களினூடாக வழங்குவதன் மூலம் கடைத்தெருக்கள், வைத்தியாசலைகள், திணைக்களங்கள் ஆகியவற்றில் முத்தோர் முன்னுரிமையுடன் நடாத்தப்படுவதற்கான வழி பிறந்துள்ளது.

ஆயினும் இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 12(4)ல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளமையைக் கருத்திற் கொண்டு மேலும் பல சட்ட மற்றும் சீர்திருத்த முயற்சிகளை முன்னெடுப்பதன் மூலமாக எமது சமூகத்தில் வேரோடத்துடிக்கின்ற முதியோர் துஷ்பிரயோகம் என்கிற விடயத்தின் வேரினை அறுத்து எறிய வேண்டும். உறுப்புரை 12(4) முதியோர் சிறுவர்கள், மற்றும் பலவீனமான ஏனைய ஆட்கள் தொடர்பிலான விசேட சட்டவாக்கங்களிற்கு அனுமதி அளிக்கிறது. சமத்துவமின்றி

நடாத்தப்படுகின்ற இத்தன்மையால் ஏற்பட்ட சமநிலையற்ற சமகாலச் சூழ்நிலையை இல்லாதொழித்தலே இதன் நோக்கமாகும். இத்தகைய விசேட சட்டங்களின் மூலம் பலவீனமானவர்களினை சமத்துவமான நிலைக்கு விரைவாக இட்டுச் சென்று சமநிலைச் சமூகத்தை விரைவில் அடையப் பெறுதல் என்பதே அரசியலமைப்பின் இவ் ஏற்பாட்டின் பின்னணியாகும். எனவே முதியவர்கள் சிறுவர்கள் மற்றும் பெண்களின் பாதுகாப்பிற்கென விசேட சட்டங்களை ஆக்கும் முயற்சி அரசியலமைப்பின் சமத்துவ கோட்பாட்டிற்கு எதிரானதென்ற கோஷத்திற்கு ஒரு போதும் இடமில்லை.

தூரநோக்கு மற்றும் விழிப்புணர்வுடன் கூடிய இத்தகைய செயற்பாடுகள் முதியவர்கள் தங்களின் இயலுமையை அறிந்து கொள்ளவும், தங்களின் உரிமைகள் தொடர்பில் விழிப்புணர்வு பெறவும் உதவவேண்டும் என்பதோடு அவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டிய கடப்பாட்டை கொண்ட இளைஞர்கள் மத்தியல் முதியோர்களிற்கான சிறந்த பராமரிப்பு மற்றும் அதன் சமூகத் தேவை தொடர்பில் விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். இவை இருதரப்பு சார் புரிந்துணர்வுக்கு வழிவகுக்கும் என்பதோடு இறுதியில் எதிர்பார்த்த விளைவு எட்டப்படுவதையும் உறுதிசெய்யும். இறுதியில் மூத்தோர் - இளைஞர் கூட்டு முயற்சியின் விளைவால் காத்திரமான அபிவிருத்தியை நாம் எட்ட முடியும் என்பதனை சமகால இளைஞர்கள் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளல் அவசியம். அத்தகையதொரு விழிப்புணர்வை இக்கட்டுரை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே இதன் வரைவிற்கான உந்துதலாக இருந்தது. பெற்றோரை வயோதிப இல்லங்களிலும், முகாம்களிலும் நியாயமற்றுத் தஞ்சம் புக வைத்துவிட்டு அசமந்தமான வாழ்க்கைப் போக்கைக் கடைப்பிடித்து வருகின்ற சமகாலப் பிள்ளைகள் பெற்றோரின் நலன் நோக்கித் தங்கள் பார்வைப் புலத்தை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இக்கட்டுரையினூடான தாழ்மையான கோரிக்கை ஆகும்.

கோசலை மனோகரன் LL.B(Hons)
விரிவுரையாளர்,
சட்டத்துறை
யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்

குடும்ப வன்முறை - ஒரு சட்ட பூர்வமான நோக்கு

- ஷர்மினி ஸ்ரீபிரகாசன்

எமது தமிழர் வாழ்வியலில் குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பு தனித்துவமானது. ஏனைய கலாசார விழுமியங்களுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது எமது கலாசாரமும் பண்பாடும் இன்றுவரை உயிர் பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றது என்றால் இந்தக் குடும்பக் கட்டமைப்புத் தான் அதற்கு காரணம் என்பது யாவரும் அறிந்தது.

குடும்பம் என்கின்ற பொழுது ஒரு வீட்டுச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணவன் மனைவி அவர்களது பிள்ளைகள் மூத்தோர்கள் வாழுகின்ற ஒரு சீரான வாழ்க்கையைக் குறிக்கின்றது. இக் குடும்பம் தான் ஒரு சமூகத்தையும் ஒரு நாட்டையும் உருவாக்குகின்றது. இத்தகைய இக் குடும்ப கட்டமைப்புக்குள் ஏன் வன்முறை என்ற விடயம் புகுத்தப்படுகின்றது என்பதனையும் இக் குடும்ப வன்முறையினால் யார் பாரியளவு பாதிக்கப்படுகின்றார்கள் என்பதனையும் இக் குடும்ப வன்முறை என்னென்ன விடயங்களில் தங்கியுள்ளது என்பதனையும் இக் குடும்ப வன்முறையில் இருந்து விடுபட என்னென்ன வழிமுறைகள் கையாளப்படலாம் என்பதனையும் விளக்கிக் காட்டுவதே இச் சிறு கட்டுரையாகும்.

வன்முறை என்னும் பொழுது ஒரு உயிர் மீது இன்னொரு உயிர் பலாத்காரமான முறையில் தனது செயற்பாடுகளைத் திணித்தல் மட்டுமின்றி, அடித்தல், தீய சொற்களால் பேசுதல், மனதைப் புண்படுத்துதல், பாலியல்ரீதியான துன்புறுத்தல் என்ற உடல்ரீதியான இ உளரீதியான பாதிப்புக்களை உள்ளடக்குகின்றது.

இவ் வன்முறையானது வீட்டுச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு குடும்பத்தில் பெண் மீது அவள் தங்கி வாழ்கின்ற தந்தை, தமயன், தம்பி, கணவன், மகன் போன்ற உறவுகளால் மட்டுமின்றி ஏனைய தூரத்து ஆண் உறவுகளாலும் ஏற்படுகின்றது. ஒரு பெண்ணானவள் இத்தகைய உறவுகளால் ஏன் வன்முறைக்குத் தள்ளப்படுகின்றாள்?

பெண்ணானவள் குடும்பத்தில் மென்மையானவளாகவும், குடும்பத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பவளாகவும், ஆண் உறவுகளைத் தங்கி வாழ்பவளாகவும் சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்றாள். அவள் எவ்வளவு கல்வி கற்றிருந்தாலும், நல்ல தொழிலில் இருந்து கை நிறைய சம்பாதித்தாலும் குடும்பம் என்ற கட்டமைப்புக்குள் அவளது விருப்பு வெறுப்புக்கள் இரண்டாம் பட்சமாகவே காணப்படுகின்றன. என்றைக்கு அவள் திருமண பந்தத்தினுள் காலடி எடுத்து வைக்கின்றாளோ அன்றைய நாளில் இருந்து அவள் தனது தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு தனது கணவன், பிள்ளைகளுக்காகவே வாழ்கின்ற ஒரு 'குடும்ப விலங்காகவே' கருதப்படுகின்றாள். இது ஒரு சமுதாய வடிவமைப்பு. இந்நிலையை மாற்றுவதற்குச் சமுதாயத்தில் உள்ள அனைவரினதும் மனோபாவம் மாற்றப்பட வேண்டும்.

குடும்ப அலகில் கணவன் மனைவி மீது, தந்தை தனது பெண்பிள்ளை மீது, தமயன் அல்லது தம்பி தங்களது பெண் சகோதரர் மீது, ஏனைய தூரத்து ஆண் உறவுகள் தங்களது பெண் உறவுகள் மீது வீட்டிலும், வீட்டைச் சூழ்ந்த சூழலிலும் அசாதாரண நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்ற பொழுது வன்முறை வெடிக்கின்றது. இந்த வன்முறையானது ஒவ்வொரு உறவுக்கும் ஒவ்வொரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.

அந்தவகையில் குடும்ப வன்முறை என்பதனை

- 1) வீட்டுச் சூழலில் துஷ்பிரயோகம் (Domestic Abuse)
- 2) கணவன் மனைவிக்கிடையில் துஷ்பிரயோகம் (Spousal Abuse)
- 3) சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் (Child Abuse)

என்ற மூன்று கட்டமைப்பினுள் உள்ளடக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறான வன்முறை ஏன் வெடிக்கின்றது என்பதனை பொதுவாக நோக்குவோம்.

- 1) கணவன் குடிபோதையில் ஈடுபடல்
- 2) கணவன் மனைவிக்கிடையே பரஸ்பர புரிந்துணர்வு இல்லாமை
- 3) சந்தேகம்
- 4) கணவனுக்கோ அல்லது மனைவிக்கோ வேறு நபருடன் அல்லது வேறுநபர்களுடன் தொடர்பு காணப்படல்
- 5) சீதனம், ஈனாம் தொடர்பான பிரச்சினை
- 6) பெற்றோரினது விருப்பம் இன்றி திருமணம் செய்தல்
- 7) மனைவியோ அல்லது கணவனோ முழுச்சோம்பேறியாக இருத்தல்
- 8) பொருளாதார நெருக்கடி
- 9) பிள்ளைகளால் பிரச்சினை
- 10) மனைவி வேலைக்கு போதல்
- 11) அறியாமை
- 12) கணவன் மனைவிக்கிடையில் தாம்பத்தியஉறவு தொடர்பில் புரிந்துணர்வின்மை.
- 13) போதிய கல்வியறிவு இன்மை
- 14) நெருக்கடியான இடங்களிலோ அல்லது மனஅழுத்தத்திலோ குடும்பம் நடாத்தல்.

போன்ற காரணிகள் ஒரு குடும்பத்தில் வன்முறை தோன்றுவதற்கான அடிப்படையான அம்சங்களாக உள்ளன.

இக் காரணிகளால் வன்முறை உருவாகும் பொழுது குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பு நிலை தடுமாறுகின்ற சூழ்நிலை ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. கணவன் மனைவிக்கிடையில் நல்ல அந்நியோன்னிய உறவு தடைப்பட இருவருக்குமிடையில் கருத்து மோதல்கள் ஏற்பட்டு இறுதியில் கைகலப்பு ஏற்படுகின்றது. இதனால் இவர்களது பிள்ளைகளின் மனநிலை பாதிப்படையக் கூடிய சாத்தியம் உள்ளன. இன்றைய பிள்ளைகள் தான் நாளை தலைவர்கள். இவர்களின் வழிநடத்தல் சரியான முறையில் இல்லாத போது ஒரு சீர்குலைந்த சமுதாயமே உருவாகக் கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது. மேலும் சிறார்களை அவர்களது குடும்ப உறவினர்களோ அல்லது அவர்களது தூரத்து உறவினர்களோ துஷ்பிரயோகம் செய்வதனால் அவர்களது எதிர்கால வாழ்க்கையையே இழக்கக்கூடிய பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளன. எனவே குடும்ப வன்முறை என்று நோக்குகின்ற பொழுது தனியாக கணவன் மனைவி பிரச்சினை மட்டுமின்றி, சிறார்களினதும், இளம் பெண்களினதும் பிரச்சினையும் கருத்திலெடுக்கப்படவேண்டும். இவ் வன்முறையினைக் கூடுதலாகப் பெண்களே எதிர்நோக்குகின்றனர் என்பது வெள்ளிடமலை. இதைவிட இக் குடும்ப வன்முறையானது மனநிலையை

எந்தளவிற்குப் பாதிக்க முடியுமோ அந்தளவிற்கு பாதிக்கின்ற சாத்தியக் கூறுகள் நிறையவே உள்ளன என்பது தான் கவலைக்குரிய விடயம்.

எனவே இப்படிப்பட்ட பாரிய விளைவுகளைத் தடுக்க நாம் மூன்று வழிமுறைகளைக் கையாளலாம்

- 1) தேவையான பொருள்களை அளித்தல் (Provision)
- 2) தடுத்தல் (Prevention)
- 3) பாதுகாத்தல் (Protection)

முதலில் தேவையான பொருள்களை வழங்கல் என்பதனை நோக்கலாம்.

இன்று குறிப்பாக வடக்கு – கிழக்குப் போராட்டத்தினால் பெரும்பான்மையான மக்கள் தங்குமிட வசதி இன்றித் தவிக்கின்றனர். எனவே அவர்களுக்குத் தேவையான வீடமைப்புத் திட்டங்களைச் செய்ய வேண்டும். வேலை வாய்ப்புக்களை அதிகரிக்க வேண்டும். சிறுவர்களுக்கு கட்டாயக் கல்வி மட்டுமன்றி தொடர்ந்தும் அவர்களைப் படிக்க வைக்க வேண்டும். பொருளாதார வசதி இல்லாதவர்களுக்குப் பொருளாதார வசதியினை ஏற்படுத்தக் கூடிய வழிமுறைகளை நெறிப்படுத்த வேண்டும். உள வள ஆலோசனைகளை வழங்க வேண்டும். குடும்ப வன்முறையினைத் தடுப்பதற்கான சேவைகளில் ஈடுபட வேண்டும். நல்ல குடும்ப சூழல் இல்லாத சிறார்களை தத்தெடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை வழிப்படுத்துவதன் மூலம் அல்லது அவர்களை இல்லங்களில் சேர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கையாள வேண்டும். பெண்களுக்கான காப்பகங்களை உருவாக்க வேண்டும்.

அடுத்து தடுத்தலை நோக்குவோம். இது வருமுன் பாதுகாத்தலை குறிக்கின்றது. இளைய சமுதாயத்துடன் இணைந்து வேலை செய்ய வேண்டும். இலவச கல்வி அறிவு வழங்க வேண்டும். இலவச சட்ட ஆலோசனை வழங்க வேண்டும். குடும்ப வன்முறை ஏற்படக்கூடிய காரணிகளை நன்கு ஆராய்ந்து அக்காரணிகளைத் தடுப்பதற்கான வழிமுறைகளை நாடவேண்டும். பத்திரிகைகளிலும், பதாகைகளிலும், தொலைக்காட்சிகளிலும், வானொலிகளிலும் இவை தொடர்பான அறிவுறுத்தல்களை மக்களுக்குப் புகுத்த வேண்டும்.

இறுதியாகப் பாதுகாத்தலை சட்டத்தின் அடிப்படையில் நோக்கலாம். எங்களது அடிப்படைச் சட்டமான அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 11 கூறுகிறது எந்தவொரு நபரும் கீழ்த்தரமான நடவடிக்கைகளுக்கோ, துன்புறுத்தலுக்கோ, மனிதாபிமானமற்ற செயல்களுக்கோ, கடுந் தண்டனைக்கோ உட்படுத்தப்பட முடியாது. உறுப்புரை 12(1) சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமன் என்றும் சமமான பாதுகாப்பைப் பெற வேண்டும் என்றும் உறுப்புரை 12(2) பாலீதியாக எந்தவிதப் பாகுபாடும் காட்டப்படக் கூடாது என்றும் கூறுகின்றது.

இவற்றினைவிட குடும்ப வன்முறையினைத் தடுப்பதற்கென்று “குடும்ப வன்முறைத் தடுப்புச் சட்டம்” என்ற ஒரு தனிச் சட்டமே (No 34 of Domestic Violence Act) 2005ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 9ம் திகதி அமுலாக்கப்பட்டு அதே ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 3ம் திகதி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

இதன் பிரிவு 2 கூறுவதாவது வீட்டுச் சூழலில் துஷ்பிரயோகத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்ட நபர் “துன்புறுத்தப்பட்டவர்” (aggrieved person) என அழைக்கப்படுவார் என்றும் அப்படித் துன்புறுத்தப்பட்டவர் நீதவான் நீதிமன்றத்தினால் பாதுகாப்புக் கட்டளையினைப் பெறலாம் எனவும் கூறுகின்றது மேலும்

பிரிவு 2

- (a) பாதிக்கப்பட்டவர்
- (b) சிறுவர்-அவர்கள் சார்பில் யார் யார் நீதிமன்றத்தினை நாடலாம்
- (c) பாதிக்கப்பட்டவர் சார்பில் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் அல்லது அவர் சார்பில் வேறு நபர் நீதிமன்றத்தினை நாடலாம் எனக் கூறுகின்றது

மேலும் குறிப்பாக பிரிவு 16 ஆனது கணவனுக்கு எதிராக மனைவியோ, மனைவிக்கு எதிராக கணவனோ சாட்சியம் அளிக்கலாம் எனக் கூறுகின்றது.

எமது சமூகக் கட்டமைப்பைப் பொறுத்த வரையில் இச் சட்டத்தின் மூலம் ஒரு வீட்டுச் சூழலில் பெண்ணுக்கு அல்லது சிறுவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற துஷ்பிரயோகத்தை நாம் நீதிமன்றம் சென்று உரிய நடவடிக்கையை எடுக்கலாம். அப்படி இருந்தும் இன்னமும் சட்டத்தை நாடுபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே உள்ளது.

ஆனால் கணவன் மனைவிக்கிடையில் துஷ்பிரயோகம் உருவாகும் பொழுது அதில் சட்டம் எந்தளவிற்குப் பங்களிப்புச் செய்யப் போகின்றது என்பது இன்னமும் கேள்விக் குறியாகவே உள்ளது.

குடும்ப வன்முறைச் சட்டமானது இலங்கை மக்கள் அனைவருக்கும் உரித்தானது மட்டுமன்றிப் பொதுவானதும். மேலும் இச் சட்டமானது குடும்ப வன்முறையினை ஒரு குற்றவியல் குற்றமாகக் கருதாமல் குடியியல் குற்றமாகவே கருதுகின்றது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் குடும்ப வன்முறையானது ஒரு தனிப்பட்ட பிரச்சினையா அல்லது ஒரு பொதுப்பட்ட பிரச்சினையா என்ற கேள்வி எழும்புகின்றது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் குடும்பப் பிரச்சினை என்ற படியால் ஒரு தனிப்பட்ட பிரச்சினையே. ஆனால் குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பு ஆனது சமுதாயத்தின் ஒரு அலகாகவே கருதப்படுவதனால் ஒரு பொதுப்பட்ட பிரச்சினையாகவும் கணிக்கலாம். ஆனால் இப் பொதுவான சட்டத்தில் குறிப்பாகத் தமிழ் பெண்களின் குடும்ப வன்முறை எந்தளவிற்குக் குறைக்கப் பட்டுள்ளது என்பதுதான் கேள்விக் குறியாகவுள்ளது.

குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பை உடைத்தெறிய விரும்பாதது தான் எமது தமிழ்ச் சமுதாயம். அப்படி ஒரு விதிவிலக்குடன் வாழுகின்ற பொழுது ஒரு பெண் தனது கணவன் தன்னைத் துன்புறுத்துகின்றார் என எவ்வாறு சட்டத்திடம் அடைக்கலம் புகலாம்? அவள் அவ்வாறு சட்டத்தை நாடிச் செல்வாளானால் மீண்டும் எப்படி அவள் கணவனுடன் இணைந்து வாழ முடியும்? கணவன் அவளை ஏற்றுக் கொள்வானா? “கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன்” என்ற பழமொழி அன்றைய காலம் தொட்டுப் பேணி வரப்படுகின்றது. அவ்வாறு வாழ்ந்து வருகின்ற சமுதாயத்தில் குடும்ப வன்முறை தொடர்பில் தன்னால் இனிமேலும் தனது கணவனை சகித்துக் கொள்ள முடியாது என்று நினைத்துச் சட்டத்தைக் கையில் எடுத்து குடும்ப வன்முறைத் தடுப்புச் சட்டத்தின் மூலம் பாதுகாப்புக் கட்டளையினைப் பெற்று கணவனை விலத்தி வைத்தவளை அல்லது இச் சட்டத்தின் மூலம் கணவனுக்கு ஒரு வருடச் சிறைத்தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தவளை சமுதாயம் அங்கீகரிக்குமா? தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் சமுதாயத்திற்கு ஒரு முகம், வீட்டிற்கு ஒரு முகம் என்று வாழுகின்ற நபர்களே ஏராளம். சமுதாயத்தில் உள்ளவர்கள் தாங்கள் செய்கின்ற பிழையை மறைத்துக் கொண்டு தான் ஏனையவர்களினது பிழையை சுட்டிக் காட்டுபவர்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு குறுகிய மனப்பான்மையுடைய சமுதாயம் சட்டத்தை கையில் எடுக்கும் பெண்ணை வாழ விடுமா?

இக் குடும்ப வன்முறைத் தடுப்புச் சட்டத்தில் உள்ள சிறப்போ அல்லது குறைபாடோ என்று கூறமுடியவில்லை. ஆனால் கணவன் மனைவியை தாம்பத்திய உறவில் துன்புறுத்துவதன் மூலமோ அல்லது அவளை ஒரு மனநிலை பாதிக்கக்கூடிய அளவில் சொற்களாலோ, செயல்களாலோ, தாக்கினாலும் அவள் இந்த குடும்ப வன்முறைச் சட்டத்தினை நாடலாம். இலங்கையில் திருமணத்தின் போதான பாலியல் வன்புணர்ச்சி என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதும் அதேநேரம் கணவனும் மனைவியும் இரண்டு வருட சட்டரீதியான பிரிவில் இருக்கும் போது திருமணத்தின் போதான பாலியல் வன்புணர்ச்சி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பெண் தனது மனத்தை உருக்குமளவிற்கு துன்பப்படுத்தப்பட்டாலும் அவள் இச் சட்டத்தின் மூலம் நிவாரணம் பெறலாம். ஆனால் நடைமுறையில் இது எந்தளவிற்குச் சாத்தியம் ஆகும் என்பது தான் கேள்விக்குறி. குடும்பம் என்கின்ற பொழுது பெண்ணின் விருப்பு என்பது மறைந்து பலரது விருப்பாகிவிடுகின்றது. ஆனால் எவ்வளவு காலம் தான் ஒரு பெண் தனக்கு ஏற்படுகின்ற கொடுமைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்? இதற்குத் தான் ஒவ்வொரு பெண்ணும் கட்டாயம் கல்வி அறிவைப் பெற வேண்டும். தனது எதிர்காலத்தை யாரிலும் தங்காமல் தனித்து வாழக்கூடிய அளவு மனோபலத்தையும் பண பலத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தனது பிள்ளையை தன்னால் வளர்க்க முடியும், சமுதாயத்தை எதிர்கொள்ள முடியும் என்ற தைரியத்தை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட பெண்களால் தான் சட்டத்தைக் கையில் எடுக்க முடியும் என்று நினைக்கும் பொழுது செயற்பாட்டில் ஐயம் தோன்றுகின்றது.

UnPappporteur இல் இலங்கையில் 60% இற்கு உள்ளான பெண்கள் குடும்ப வன்முறையினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் இது ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையாகவே கருதப்படுகின்றது எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் குடும்ப வன்முறை தொடர்பான தனிச்சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டும் இன்னமும் குடும்ப வன்முறை குறையாமல் கூடிக் கொண்டே செல்கின்றது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எமது வாழ்விற்கான உரிமை பறிக்கப்படுகின்றது.

உரிமைகளை நாமே விட்டுக் கொடுத்துவிட்டு எமது உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டுவிட்டன நாம் பராதீனப் படுத்தப்படுகின்றோம் என முழங்குவதிலோ, மேடைகளில் பெண்ணியம் பேசுவதிலோ, மகளிர் தினம் கொண்டாடுவதிலோ எந்தப் பயனும் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்துச் சமுதாயத்தில் “செத்தவன் பெண்டிலைத் தொட்டாலும் விட்டவன் பெண்டிலைத் தொடக்கூடாது” என்ற பழமொழி இன்னமும் வாழ்ந்து வருகின்றது என்பது மறக்க முடியாத விடயம்.

எனவே என்றைக்கு எமது தமிழ்ச் சமுதாயத்தினது மனநிலை பரந்த தன்மையை அடைகின்றதோ அன்றைக்குத் தான் தமிழ்ப் பெண்கள் இக் குடும்ப வன்முறைத் தடுப்புச் சட்டத்தின் முழுப் பயனையும் பெறலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஷர்மினி ஸ்ரீபிரந்திரன்
உதவி விரிவுரையாளர்,
சட்டத்துறை,
யாழ்.பல்கலைக்கழகம்

சரஸ்வதி பூஜை - 2010

யாழ்ப்பாடசாலைகளுக்கிடையிலான விவாதப் போட்டி 2010

மத்தியஸ்தம் இலங்கையின் சட்ட ஏற்பாடுகளும் பிரயோகமும்

- எம். திருநாவுக்கரசு

பின்னணி :

பிணக்கு அல்லது முரண்பாடு என்பது மனிதனின் வாழ்க்கையோடு ஒன்றிப்போன ஒன்றாகும். தனிநபர்களுக்கிடையில், நண்பர்களுக்கிடையில், ஒன்றாகத் தொழில் புரிபவர்களுக்கிடையில், கணவன் மனைவிக்கிடையில், பிள்ளைகளுக்கிடையில், அயலவர்களுக்கிடையில், சமூகங்களுக்கிடையில், நாடுகளுக்கிடையில் முரண்பாட்டை நாம் காண்கின்றோம். இப்படி மிகவும் நெருங்கியவர்களுக்கிடையே அர்த்தமுள்ள தொடர்புகளுக்கு நீண்ட காலத் தீங்கு விளைவிக்கும் ஒன்றாக முரண்பாடு காணப்படுகின்றது. சமூக ஸ்தாபனங்களும் மனக்கிளர்ச்சியை உண்டாக்கும் வாக்குவாதங்கள் எழும் அமைப்புகளாக இருக்கின்றன. உயர் தொழிலாளர் சங்கங்கள், சமூக சங்கங்கள், தேவஸ்தானங்கள், சனசமூக அணிகள், அரசியல் அணிகள் ஆகியனவெல்லாம் தனிநபர்களுக்கிடையிலோ அல்லது குழுக்கிடையிலோ போட்டியை உண்டாக்கும் நிலைகளைக் காணலாம்.

பிணக்கு அல்லது முரண்பாடு ஒன்று ஏற்படுகின்ற போது மனிதன் எவ்வாறு நடந்து கொள்கின்றான் என்பதும் அவன் அப்பிணக்கு அல்லது முரண்பாட்டினை தீர்த்துக்கொள்ள எவ்வாறான பொறிமுறைகளை பயன்படுத்துகின்றான் என்பதும் அவ்வவ் பிணக்கு அல்லது முரண்பாட்டின் தன்மையையும் சுபாவத்தையும் மற்றும் அதன் தீவிரத்தையும் பொறுத்ததாகும். சாதாரணமாக பிணக்கு அல்லது முரண்பாடு ஒன்று தோன்றும் போது நீதிமன்ற தீர்வுப் பொறிமுறையை நோக்கியே மக்கள் செல்வது என்பது பொதுவான நிகழ்வாக உள்ளதைக் காணலாம். மாறாக நீதிமன்ற பொறிமுறைக்கு அப்பால் பல்வேறுபட்ட மாற்றுத் தீர்வுப்பொறிமுறைகள் காணப்படுகின்றன என்பதும் அதன் தார்ப்பரியங்கள் பிணக்கு அல்லது முரண்பாட்டு தீர்வியலில் உன்னதமானவை என்பதும் நம்மில் பலருக்கு தெரியாத விடயமாகும்.

இலங்கையில் மத்தியஸ்தம் பல துறைகளிலும் பொது மற்றும் விசேட சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் பாவிக்கப்படுகின்றது. சட்டப் பிணக்குகள் மற்றும் அரசியல் சார்ந்த முரண்பாடுகள் தொடர்பில் மத்தியஸ்தம் பிரதான இடத்தினை வகிப்பதோடு திருமண மற்றும் தொழிற் பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதிலும் குறித்தளவு பங்கினை வகிக்கின்றது. மத்தியஸ்தம் என்பது சிறிய பிணக்குகள் தொடக்கம் சர்வதேச சமாதான பேச்சுவார்த்தைகள் வரை பல மட்டங்களிலும் பயன்படுத்தப்படல் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமொன்றாகும். மத்தியஸ்தம் சட்ட ரீதியான பிணிக்கும் தன்மையை கொண்டிராத போதிலும் எழுத்திலான வலிதான உடன்படிக்கைகளை செய்வதன் வாயிலாக பிணிக்கும் தன்மையை வழங்க முடியும் என்பது சிலரது வாதமாகும். இது பயன்படுத்தப்படும் மத்தியஸ்த செயல்வழி (Mediation Process) சார்ந்த விடயமாகும்.

மாற்றுத்தீர்வுப் பொறிமுறையொன்றாக மத்தியஸ்தத்தின் சிறப்பு:

பொதுவாக “மத்தியஸ்தம்” என்பது ஏதாவது ஒரு பிணக்குத் தொடர்பாக பொது நலனை கருத்தில் கொண்டு இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட திறத்தவர்கள் தங்களது பிணக்கினை அல்லது முரண்பாட்டினை சுமுகமாக பேசித் தீர்வுகாண நடுநிலையான மூன்றாம் திறத்தவர் உதவி செய்தல் என்று பொருள்படும். மத்தியஸ்தம் தொடர்பான தத்துவங்கள் மற்றும் நடபடிகள் நடைமுறையில்

மத்தியஸ்தம் சார்ந்த பல நுணுக்கங்களை வழங்கி நிற்பதனை காணலாம். மேலும் மனிதனின் வாழ்வியல் வரலாற்றில் பல விதமான முரண்பாடுகளையும் தீர்க்கவல்ல செயல்வழியாக மத்தியஸ்தம் இருந்து வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். மேலும் மத்தியஸ்தம், ஒருவரின் பிணக்கு அல்லது முரண்பாடு தொடர்பாக தாமே ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரும் சாதகத்தினை வழங்குவதன் காரணமாக இதன் முக்கியத்துவம் சுயநிர்ணயம் மற்றும் நிலைபேறான தீர்வு என்பன தொடர்பாக மிகவும் முக்கிய நிலையில் வைத்து நோக்கப்படுகின்றது.

மத்தியஸ்தத்தில் கட்சிக்காரர்கள் சுயவிருப்புடன் பங்குபற்றல் வேண்டும் இதுவே மத்தியஸ்தத்தின் வெற்றிக்கு அடிப்படையாக அமைய முடியும். முரண்பாடொன்றில் சம்பந்தப்பட்டவர்களை கட்டாயப்படுத்தி தீர்வுக்கு இட்டுச்செல்லல் கூடாது. திறத்தவரிடையே தொடர்பாடல் பரிமாற்றம் இடம்பெற மூன்றாம் தரப்பினரின் உதவி முக்கியமானது. பொதுவாக முரண்பாடொன்றுக்கான அடிப்படை காரணிகளில் பலவீனமான அல்லது தொடர்புகள் அற்ற நிலையும் முக்கியமாகும். இங்கு மத்தியஸ்தர்கள் பக்கச்சார்பற்ற, நடுநிலையான, தீர்மானமெடுக்கும் அதிகார சக்தி இல்லாததுமான மூன்றாம் தரப்பினராக இருத்தல் முக்கியமாக கவனிக்கப்படல் வேண்டும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மத்தியஸ்தத்தின் நோக்கம் குறித்த பிணக்குக்கு தீர்வுகாண்பது மட்டுமல்ல மாறாக அப்பிணக்கின் மூல காரணியை அறிந்து அகற்றல், சாத்தியமாகும் போது உறவுகளை மீளமைத்தல் மற்றும் குறிப்பிட்ட அப்பிணக்கு மீளொழாத வண்ணம் முரண்பாட்டுக்கான மூலகாரணியை அகற்றுவதாகும். இது ஏனைய தீர்வுப்பொறிமுறைகளில் இல்லாத சிறப்பம்சம் என்பது நோக்கத்தக்கது.

மத்தியஸ்தமானது சுயநிர்ணயம் (Self Determination), ஒத்துழைப்பு (Cooperation), மதிப்பளித்தல்; (Respect), நீதி (Justice), சமத்துவம் (Equality), அங்கீகாரம் (Recognition), வலுப்படுத்தல் (Empowerment), மற்றும் இசைந்து கொடுத்தல் (Flexibility) ஆகிய மேலான கோட்பாடுகளின்² மேல் கட்டியெழுப்பப்படுவதாகும். இதன் காரணமாக பிணக்குத் தீர்வியலில் இது முக்கியத்துவம் வாழ்ந்ததாக கருதப்படுகின்றது. பொதுவாக முரண்பாட்டுத் தீர்வியலின் வெற்றியானது இக்கோட்பாடுகள் எத்துணையளவு வெற்றிகரமாக முன்னெடுக்கப்பட்டன என்பதில் தான் தங்கி நிற்கின்றது. அத்துடன் மத்தியஸ்தமானது செலவு குறைந்த செயல்வழி, விரைவான தீர்வு, வெற்றி வெற்றி என்கின்ற இலக்கு நோக்கிய தீர்வு, நன்மைகளை நோக்கிய செயல்வழி விருத்தி, ஆக்கபூர்வமான தீர்வுகளை நோக்கிய தேடல், தனிமனித ஆளுமை விருத்தி, தொடர்புகள் மற்றும் உறவுகள் விருத்தி செய்யப்படலும் இறுக்கப்படுத்தப்படலும், செயற்படுத்தக்கூடிய தீர்வுகள், நிலைத்து நிற்கக்கூடிய தீர்வுகள், இரகசிய தன்மை பேணப்படல் போன்ற விடயதானங்களையும் கொண்டு செயற்படுவதன் காரணமாக அதன் முக்கியத்துவம் மேலும் வலுவடைவதை காணலாம்.

இலங்கையில் மத்தியஸ்தம்:

இலங்கையை பொறுத்தமட்டில் கிராம சபைகளினால் பிணக்குகளை தீர்ப்பதற்கான பிரதான பொறிமுறையொன்றாக மத்தியஸ்தமானது இருந்து வந்துள்ளதுடன் இந் நடபடிமுறை 1833ம் ஆண்டு எதிரிடை வழக்கு விசாரணை முறைமை மூலம் ஆங்கிலேயர்களால் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இலங்கையில் நவீன மத்தியஸ்தமானது 1958ம் ஆண்டின் 10ம் இலக்க இணக்க சபைகள் சட்டத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பின்னர் 1988ம் ஆண்டின் 72ம் மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டத்தினால்³ மாற்றீடு செய்யப்பட்டு பின்பு 2003ம் ஆண்டின் 21ம் இலக்க மத்தியஸ்த (விசேட வகுதிகளைச் சார்ந்த பிணக்குகள்) சட்டத்தினால் மேலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1958ம் ஆண்டின் 10ம் இலக்க இணக்க சபைகள் சட்டம்

1833ம் ஆண்டின் எதிரிடை வழக்கு நடபடிமுறைமையின் அறிமுகம் மற்றும் கிராம சபைகளின் செயலிழப்பு போன்றன சிறுசிறு பிணக்குகள் அல்லது தவறுகள் என்பன தீர்வுகாணும் நோக்கில் நீதிமன்றத்துக்கு செல்லவேண்டிய கட்டாயத்தை மக்களுக்கு உருவாக்கியது. இதன் காரணமாக நீதிமன்றங்களின் பளு அதிகரிக்கத்தமை மாத்திரம் அல்லாமல் மக்கள் பல சிரமங்களுக்கு தேவையற்ற பிணக்குகள் தொடர்பில் அல்லல்பட நேர்ந்தது. இதற்கு பரிகாரமாகவே 1958ம் ஆண்டு இணக்க சபைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. எனினும் இச்சட்டத்தில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகள் குறிப்பாக அரசியல் சார்ந்த நியமன ஏற்பாடுகள் மற்றும் தெரிவு செய்யப்பட்ட இணக்கவாளர்களின் அதிகார துஸ்பிரயோகம் காரணமாக 1978ம் ஆண்டு இணக்க சபைகள் நீதி நியாயாதிக்கச் சட்டத்தினால் இல்லாதொழிக்கப்பட்டது.

1988 ஆம் ஆண்டின் 72ம் இலக்க மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம்

1978ம் ஆண்டு இணக்க சபைகள் இல்லாதொழிக்கப்பட்டதன் காரணமாக மறுபடியும் எல்லாப் பிணக்குகள் மற்றும் தவறுகள் நீதிமன்றத்துக்கு செல்லவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இதற்குப் பரிகாரமாகவே 1988 ஆம் ஆண்டின் 72ம் இலக்க மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம் மூலம் இலங்கையில் சனசமூக மத்தியஸ்த சபைகள் (Community Mediation Boards) ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. மேலும் இச்சட்டம் 1997ம் ஆண்டு 15ம் இலக்கச் சட்டத்தினால் திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன்படி ஒவ்வொரு பிரதேச செயலகத்துக்கும் ஒன்று என்கின்ற வகையில் மத்தியஸ்த சபைகள் தாபிக்கப்படல் வேண்டும் என்று தேவைப்படுத்தப்படுகின்றது. 1990ம் ஆண்டு முதலாவது மத்தியஸ்த சபை மொரட்டுவையில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. இன்று இலங்கையில் 300 மத்தியஸ்த சபைகள் இயங்கிவருவதோடு அதில் அண்ணளவாக 7000 இற்கும் அதிகமான மத்தியஸ்தர்கள் சுயவிருப்பின் பேரில் பணியாற்றுவது விசேட அம்சமாகும்.

மத்தியஸ்த சபைகள் ஆணைக்குழு⁴:

இச்சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் மத்தியஸ்த சபைள் ஆணைக்குழுவும் ஒன்றாகும். ஏலவே இணக்க சபைகள் சட்டத்தில் காணப்பட்ட சுயாதீனத் தன்மை தொடர்பான குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்யுமுகமாவே இது உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. மத்தியஸ்தர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை போன்ற பலவேறுப்பட்ட விடயங்கள் சுயாதீன மத்தியஸ்த சபை ஆணைக்குழுவினால் நடைமுறைப்படுத்தப்படுல் சிறப்பம்சமாகும். இது ஒரு சுதந்திர ஆணைக்குழு என்பதுடன் இதில் ஐந்து ஆணையாளர்கள்⁵ (தலைவர் உள்ளடங்கலாக தலைவர் கட்டாயமாக ஓய்வுபெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாக அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருத்தல் வேண்டும்) இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாணையாளர்களின் பதவி காலம் 03 ஆண்டுகள்⁶ என்பதோடு இவர்களின் நியமனம் மற்றும் பதவி விலக்கல் ஜனாதிபதியினால் செய்யப்படல் வேண்டும். மத்தியஸ்தர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவியகற்றல் மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை, மத்தியஸ்தர்களின் கடமைகள் மற்றும் பணிகள் தொடர்பான மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாடு மற்றும் பணிப்புரைகள் வழங்குவது இவ்வாணைக்குழுவின் பணியாதல்⁷ வேண்டும்.

மத்தியஸ்தர்கள் தெரிவு⁸ :

மத்தியஸ்தர்கள் தெரிவானது பிரதேச செயலக மட்டத்திலே இடம்பெறுதோடு தெரிவு செய்யப்படும் மத்தியஸ்தர்கள் மத்தியஸ்த சபை இடப்பரப்பினுள் வதிகின்ற அல்லது ஏதேனும் வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள

ஆள் ஒருவாராக, மத்தியஸ்த சபை அமைந்துள்ள அந்நிருவாக மாவட்டத்தின் மாவட்ட செயலாளரால் நியமிக்கப்படும் பகிரங்க அலுவலர் ஒருவாராக அல்லது விதிவிலக்கான சந்தர்ப்பங்களில் மத்தியஸ்த சபை இடப்பரப்பிற்கு வெளியே வதிகின்ற அல்லது ஏதேனும் வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள ஆள் ஒருவாராக இருக்கலாம். இவர்கள் அரசியல் சம்பந்தப்பட்டவர்களாக இருத்தல் ஆகாது என்பது தெரிவின் போது முக்கியமாக கவனத்தில் கொள்ளப்படும். மேலும் இது ஒரு தொண்டர் அடிப்படையிலான சேவையாதல். சிறப்பம்சமாகும். இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்படும் மத்தியஸ்தர்கள் 03 ஆண்டுகளுக்கு நியமிக்கப்படுவர்.

சனசமூக மத்தியஸ்த சபைகளின் நியாயாதிக்கம்⁹ :

மத்தியஸ்த சபைக்கு முறைப்பாடுகள் எவ்வாறு கிடைக்கப்பெறுகின்றன அல்லது எவ்வாறு முறைப்பாடுகளை கொண்டு செல்வது என்று பார்க்கும் போது அவை பின்வரும் முறையில் அமைகின்றன.

நேரடியாக சபையின் தவிசாளருக்கு செய்யப்படும் விண்ணப்பங்கள்

மத்தியஸ்த சபையின் நியாதிக்கத்துக்குட்பட்ட பிணக்குகள் மற்றும் தவறுகள் தொடர்பில் சபையின் தவிசாளருக்கு தனிப்பட்ட முறையில் விண்ணப்பம் ஒன்றினை செய்யமுடியும். இதன் போது ரூபா. 5 முத்திரை ஒட்டப்படல் வேண்டும். இவ்விண்ணப்பம் எழுதப்பட்ட கடிதம் மூலமான முறைப்பாடாக அல்லது விசேடமாக காணப்படும் விண்ணப்ப படிவம் வாயிலாக செய்யப்படும் முறைப்பாடாக இருக்கலாம்.

பொலிஸாரால் ஆற்றுப்படுத்தப்படும் முறைப்பாடுகள்

பொலிஸாருக்கு கிடைக்கப்பெறும் மத்தியஸ்தப்படுத்தப்படக்கூடிய பிணக்கு அல்லது 1988ம் ஆண்டு சட்டத்தின் இரண்டாது அட்டவணையில் காணப்படும் தவறுகள் தொடர்பில் மத்தியஸ்த சபைக்கு அவற்றை ஆற்றுப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

நீதிமன்ற ஆற்றுப்படுத்துகை¹⁰

குடியியல் நீதிமன்றமொன்றுக்கு கிடைக்கப்பெறும் பிணக்குகள் அல்லது விசாரிக்கப்படும் பிணக்குகள் தொடர்பாக அவை மத்தியஸ்த சபையூடாக தீர்வுக்காணப்படல் சிறந்தது என நீதிபதி கருதும் பட்சத்தில் கட்சிக்கார்களின் எழுத்திலான சம்மதத்தோடு அப்பிணக்குகள் மத்தியஸ்த சபைக்கு ஆற்றுப்படுத்தப்பட முடியும்.

மத்தியஸ்த சபைக்கு பிணக்கு¹¹ அல்லது தவறு¹² ஆற்றுப்படுத்தப்படலாம். பிணக்கு எனின் மத்தியஸ்த சபை இடப்பரப்பினுள் முழுமையாக அல்லது பகுதியளவில் எழும் பிணக்குகள் அவை அசைவுள்ள அல்லது அசைவற்ற ஆதனம் தொடர்பானதாக இருக்குமிடத்து அவ்வாதனம் வைத்திருக்கப்படும் அல்லது அமைந்துள்ள இடப்பரப்புக்கான மத்தியஸ்த சபைக்கு விண்ணப்பம் செய்யப்படல் வேண்டும். ஒப்பந்தம் தொடர்பானதாக இருக்குமிடத்து அவ்வொப்பந்தம் எங்கு செய்யப்பட்டதோ அந்த இடப்பரப்புக்கான மத்தியஸ்த சபைக்கு விண்ணப்பம் செய்யப்படல் வேண்டும்.

குறிப்பாக பிணக்குகளானவை ரூபா 25000.00¹³ பெறுமதியை விஞ்சாத அசைவுள்ள அல்லது அசைவற்ற ஆதனம், அல்லது ஒரு கடன், சேதஈடு, அல்லது கோரிக்கை தொடர்பானதாயின் கட்டாயமாக மத்தியஸ்தசபைக்கு ஆற்றுப்படல் வேண்டும். இவை தொடர்பில் தீர்க்கப்படாமைக்கான சான்றிதழ்

இன்றி நீதிமன்றில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்படமுடியாது. எனினும் ரூபா 25000.00 பெறுமதியை விஞ்சியதாயினும் சம்பந்தப்பட்ட திறத்தவர் விரும்பும் பட்சத்தில் அவற்றை மத்தியஸ்த சபைக்கு முறையிடுவதற்கு தடைகள் விதிக்கப்படவில்லை.

தவறுகள் எனின் 1988ம் ஆண்டு சட்டத்தில் இரண்டாவது அட்டவணையில் காட்டப்பட்டுள்ள விடயங்கள் கட்டாயமாக மத்தியஸ்த சபைக்கு ஆற்றுப்படல் வேண்டும். இவை தொடர்பிலும் தீர்க்கப்படாமைக்கான சான்றிதழ் இன்றி நீதிமன்றில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்படமுடியாது.

இச்சட்டத்தின் மூன்றாவது அட்டவணையானது எவ்வெவ் விடயதானங்கள் மத்தியஸ்த சபைக்கு ஆற்றுப்படுத்தப்படலாகாது¹⁴ என எடுத்துக்காட்டுகின்றது. திருமணப் பிணக்குகள் தொடர்பான வழக்குகள், சித்தகவாதீனமற்ற ஆட்கள், பராயமடையாதோர், இனங்கணர் ஆகியோர் தொடர்பான வழக்குகளும் மரணச்சொத்துக்கள் தொடர்பாக வழக்குகளும், பாதுகாவலர்கள், காப்பாளர்கள், பெறுநர்கள் என்போர் தொடர்பான வழக்குகள், நம்பிக்கை பொறுப்புக்கள் தொடர்பான வழக்குகள், பிள்ளைகள் மகவேற்புக் கட்டளைச்சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட மகவேற்புக்கான விண்ணப்பங்கள் தொடர்பான வழக்குகள், பிறப்புகள், இறப்புகள் பதிவுசெய்தல் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்படும் விண்ணப்பங்கள் தொடர்பான வழக்குகள், பிரிவிடுதல் தொடர்பான வழக்குகள், மரணசாதனம் தொடர்பான வழக்குகள், கடனிறு வகையறவுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழான வழக்குகள், கடலாண்மை தொடர்பான வழக்குகள், தேர்தல் மனுக்கள் தொடர்பான வழக்குகள், அரசியலமைப்பின் 126ம் உறுப்புரையுடன் தொடர்பான வழக்குகள், இச்சட்டம் தொடங்கும் தேதியன்று கடன் இணக்கச்சபையின் முன்னர் முடிவுராதிருந்த விண்ணப்பங்கள் தொடர்பான அல்லது கடன் இணக்கச்சபையினால் தீர்வை மூலம் அல்லது இவ்விண்ணப்பத்தை நிராகரித்ததன் மூலம் இறுதியாக கையாளப்பட்ட வழக்குகள், ஈட்டுச் சட்டத்தின் கீழான வழக்குகள், பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள், மீறுகைகள் தொடர்பான வழக்குகள் போன்றன.

மத்தியஸ்த சபைகளும் சில விசேட ஏற்பாடுகளும்

மத்தியஸ்த சபைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் மக்கள் தங்கள் பிணக்குகளை இலகுவாகவும் சுமுகமாகவும் விரைவாகவும் தங்களுக்கு இசைவான முறையில் தீர்த்துக்கொள்ள வழிவகை செய்வதாகும். எனவே மத்தியஸ்த சபை சட்டம் அதற்கென சில விசேட நடைமுறைகளையும் ஏற்பாடு செய்துள்ளது. எனவே வழக்குரைஞர்கள், முகவர் அல்லது வேறு ஆள் எவரும் கட்சிக்காரர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த¹⁵ அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆயினும் வாழ்க்கைத்துணை, பராயம் அடையாதவர் அல்லது இயலாமை தொடர்பில் விசேட ஏற்பாடுகள் ஏற்புடையதாகும்.

மேலும் மத்தியஸ்த சபைக்கு செய்யப்பட்ட முறைப்பாடு தொடர்பில் காலவரையறைகள்¹⁶ முக்கியமானவை. மத்தியஸ்த சபைக்கு முறைப்பாடு செய்யப்படுகின்ற முறைப்பாடுகள் குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் தீர்வுகாணப்படல் அவசியமாகின்றது அதன்படி ஒரு விடயம் கலந்தாலேசிக்க தொடங்கி பிணக்கு எனின் 60 நாட்களுக்குள்ளும் தவறு எனின் 30 நாட்களுக்குள்ளும் தீர்வுகாணப்படல் வேண்டும் என சட்டம் ஏற்பாடு செய்கின்றது. ஒரு பிணக்கு அல்லது தவறு தீர்வு காணப்படாதவிடத்து தீர்வு காணப்படாமை தொடர்பில் தீர்க்கப்படாமைக்கான சான்றிதழ் வழங்கப்படும். அதன் பிறகு கட்சிக்காரர்கள் வேறு தீர்வுகளை நாட முடியும்.

மத்தியஸ்த சபையின் முன் சாட்சியளிக்கும் சாட்சிகளுக்கு சில சிறப்புரிமைகள்¹⁷ வழங்கப்பட்டுள்ளன. மத்தியஸ்த சபையின் முன் சாட்சியளிக்கும் ஆட்களுக்கு நீதிமன்றில் சாட்சியாக வரும் நபருக்கு

இருக்கும் சகல சிறப்புரிமைகளும் உண்டு. மேலும் மத்தியஸ்த சபையின் முன் வழங்கப்பட்ட சாட்சிகள் தொடர்பில் குடியியல் அல்லது குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் சான்றாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாது.

காலவிதிப்புத்தடை¹⁸ (Prescription) கோட்பாட்டின் தன்மை இங்கு முக்கியமாகும் அதாவது மத்தியஸ்த சபைக்கு விண்ணப்பம் ஒன்று செய்யப்பட்டு தீர்வு அல்லது தீர்க்கப்படாமை சான்றிதழ் வழங்கப்படும் வரையிலான காலப்பகுதி கணக்கிடப்படலாகாது. இது ஒரு முக்கியமான நன்மையாகும். மேலும் தற்காலிக பரிகாரம்¹⁹ (Interim Relief) விடயதானங்கள் நீதிமன்றக்கு நேரடியாக விண்ணப்பம் செய்யமுடியும். பரிகாரம் பெற்றுக்கொண்டதன் மேல் பிணக்கு மத்தியஸ்த சபைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படல் வேண்டும்.

மத்தியஸ்த நடைமுறைகள்²⁰ :

முறைப்பாட்டாளர் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட மற்ற திறத்தவர் தொடர்பில் கடிதம் மூலமாக அல்லது குறிப்பிட்ட கிராம அலுவலர் ஊடாக அறிவித்தல் வழங்கப்படல் வேண்டும். அசைவுள்ள அல்லது அசைவற்ற ஆதனம் தொடர்பானதாக இருக்குமிடத்து அவ்வாதனம் வைத்திருக்கப்படும் அல்லது அமைந்துள்ள இடப்பரப்புக்கான மத்தியஸ்த சபைக்கு விண்ணப்பம் செய்யப்படல் வேண்டும். ஒப்பந்தம் தொடர்பானதாக இருக்குமிடத்து அவ்வொப்பந்தம் செய்யப்பட்டதோ அந்த இடப்பரப்புக்கான மத்தியஸ்த சபைக்கு விண்ணப்பம் செய்யப்படல் வேண்டும். நீதிமன்ற நடவடிக்கை எனின் நீதிமன்ற நியாயாதிக்க எல்லை.

மத்தியஸ்த சபையின் தவிசாளர் விண்ணப்பம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டதன் மேல் சபை ஒன்றை தாபித்தல் மற்றும் பிரதான மத்தியஸ்தர் தெரிவு செய்து பிணக்கு அல்லது தவறு அமைக்கப்பட்ட சபைக்கு தவிசாளரால் ஆற்றுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். தவிசாளர் திறத்தவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தல் வேண்டும். சரியான அறிவுறுத்தல்களை வழங்கல், சாட்சிகள் மற்றும் ஆவணங்கள் தொடர்பாக சரியான அறிவுறுத்தல்களை வழங்கல் மற்றும் அவற்றை சரிவர செயற்படுத்த ஆவண செய்தல், தேவையான மத்தியஸ்த செயல்வழியைக் கொண்டு நடாத்துதல், பிணக்காளர்களை சுமுகமான தீர்வொன்றுக்கு இட்டுச்செல்லல், பிணக்கு அல்லது தவறு தொடர்பில் இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்தல் என்பன முக்கிய மத்தியஸ்த நடைமுறைகள் ஆகும்.

பிணக்குத் தொடர்பில் கட்சிக்காரர்களின் கடப்பாடுகள் இங்கு முக்கியமாகும். கட்சிக்காரர்களின் உதவியின்றி வெற்றிகாரமான மத்தியஸ்தம் அடையப்படமுடியாது. எனவே அவசியமான சகல தகவல்களையும் வழங்குதல், அவற்றின் சரியான தன்மை தொடர்பில் பொறுப்புடன் நடந்து கொள்ளல் மற்றும் மத்தியஸ்தத்தில் கலந்துரையாடப்படும் விடயங்கள் தொடர்பாக இரகசிய தன்மையை பேணல் என்பன கருத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

இறுதியாக இணக்கம் காணப்படும்²¹ பட்சத்தில் சரியான முறையில் உடன்படிக்கை எட்டுதல் அல்லது வரைதல் மற்றும் கையொப்பத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளல், சம்பந்தப்பட்ட திறத்தவர்களுக்கு பிரதிகளை உடனடியாக வழங்கல், முறைப்பாடானது பொலிஸாரால் அல்லது நீதிமன்றத்தால் ஆற்றுப்படுத்தப் பட்டிருக்குமாயின் பிரதிகளை முறையாக அனுப்புதல் என்பன சீராக நடைமுறைப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

பிணக்கானது தீர்வுக்காணப்படாவிட்டால்²² அதற்கான காரணத்தை சரியாக இணக்கப்படாமைக்கான சான்றிதழில் எழுதி இணக்கப்படாமைக்கான சான்றிதழை முறைப்பாட்டாளருக்கு வழங்கல். முறைப்பாடானது பொலிஸாரால் அல்லது நீதிமன்றத்தால் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டிருக்குமாயின் பிரதிகளை முறையாக அனுப்புதல் வேண்டும்.

2003 ஆம் ஆண்டின் 21ம் இலக்க மத்தியஸ்த (விசேட வகுதிகளைச் சார்ந்த பிணக்குகள்) சட்டம்

மத்தியஸ்த சபை வரலாற்றில் இன்னொரு முக்கிய மைல் கல்லாக இச்சட்டத்தை நோக்கமுடியும். இதன் கீழ் பொருளாதார மற்றும் சமூக ரீதியான பிணக்குகளை தீர்வுகாண விசேட மத்தியஸ்த சபைகளை ஆக்க நீதி அமைச்சருக்கு²³ அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. வர்த்தமாணி அறிவித்தலூடாக விசேட வகுதிகளை சார்ந்த பிணக்குகள் வரையறுக்கப்படலாம். பிணக்குகளை வகைப்படுத்தலில் பாதிக்கப்பட்ட ஆதனங்கள், ஆட்கள் மற்றும் தொழில்கள் உள்ளடக்கப்படுதல் மற்றும் மீள்கட்டுமானம் போன்றவற்றின் போதெழும் விடயங்கள் உள்ளடக்கப்படல். மேலும் இயற்கை பேரழிவு மற்றும் ஏனைய விடயதானங்கள் தொடர்பில் துறைசார்ந்த வல்லுனர்களின் உதவிகளை பெற்றக்கொள்ள முடியும்.

இதன் அடிப்படையில்தான் 2004ம் ஆண்டு சுனாமி காரணமாக ஏற்பட்ட பிணக்குகளைத் தீர்க்க விசேட சுனாமி மத்தியஸ்த சபைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. சுனாமியினால் ஏற்பட்ட பிணக்குகள் மிகவும் சிக்கலானதாகவும் பணப்பெறுமதி தொடர்பில் மிகவும் அதிகமாகவும் இருந்தமையினால் அவை விசேட வகுதிகளைச் சார்ந்த பிணக்குகளாக நீதி அமைச்சரினால் வர்த்தமாணி²⁴ அறிவித்தலூடாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

இச்சுனாமி மத்தியஸ்த சபைகள் சுனாமியினால் பாதிக்கப்பட்ட மாவட்டங்களில் மாவட்டத்துக்கு ஒன்று என்ற அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டது. தற்போது இலங்கையில் 09 சுனாமி விசேட மத்தியஸ்த சபைகள் அம்பாறை, மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, கொழும்பு, கம்பஹா, களுத்துறை, காலி, மாத்தறை மற்றும் அம்பாந்தோட்டை ஆகிய மாவட்டங்களில் இயங்கிவருகின்றது.

சவால்கள் :

மத்தியஸ்த சபைகள் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் என்று பார்க்கும்போது சில சவால்கள் முக்கியமாக கருத்தில் கொள்ளத்தக்கவை. மத்தியஸ்த சபைகள் மற்றும் அவற்றின் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக மக்களிடம் காணப்படும் அறிவு மிகவும் குறைவாக இருப்பது முக்கிய சவாலாகும். எந்தெந்த விடயங்களுக்கு மத்தியஸ்த சபைக்கு செல்லலாம் என்பது தொடர்பில் தெளிவின்மை காணப்படுகின்றது.

மத்தியஸ்தர்களை தெரிவுசெய்வதில் காணப்படும் சாவால்களும் கருத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும். மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம் ஆக்கப்படும்போது கருதப்பட்ட விடயங்களில் சிவில் சமூகத்தின் பங்கு வெகுவாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அதாவது மத்தியஸ்த சபை ஒன்றுக்கு மத்தியஸ்தர்களை தெரிவு செய்வதற்கான வர்த்தமாணி அறிவித்தலானது வெளியிடப்பட்டவுடன் அதற்கு ஆட்களை பரிந்துரை செய்வதில் சிவில் சமூகம் செல்வாக்கு செலுத்த முடியும். சமூக அமைப்புகள், சமய ஸ்தாபனங்கள், அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள், இளைஞர் அமைப்புகள், பெண்கள் அமைப்புகள் மற்றும் இதர அமைப்புகள் பரிந்துரைகளை செய்யமுடியும். ஆனால் எமது சிவில் சமூகத்தின் இயலாமை காரணமாக இந்நிகழ்வு பொதுவாக நடைபெறுவதில்லை. இதன் காரணமாக சில சந்தர்ப்பங்களில் சில பொருத்தமான ஆட்கள் விடுபடும் நிலைமை காணப்படுகின்றது.

மத்தியஸ்தர்களாக பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் மிக மிக குறைவாக காணப்படல் இன்னுமொரு முக்கிய சவாலாகும். இதன் காரணமாக சில சமூக முரண்பாடுகள் வெற்றிகரமாக கலந்தாலோசிக்கப்படுவதில் சிரமங்கள் காணப்படுகின்றன. எம்முடைய கலாசார பாரம்பரியங்களின்

அடிப்படையில் குறிப்பாக சில குடும்ப பிணக்குகளை மூன்றாம் நபரிடம் பகிர்ந்துகொள்ள நாம் விரும்புவதில்லை அதுவும் பெண்களுக்கே உரித்தான பிணக்குகளாயின் மத்தியஸ்தர்கள் ஆண்களாக காணப்படும் பட்சத்தில் அவற்றைக் பகிர்ந்துகொள்வதில் சிரமங்கள் இருக்கும் அதேவேளை வெற்றிகரமான மத்தியஸ்தம் ஒன்றினை நடாத்துவதில் சிக்கல்கள் காணப்படுகின்றன.

நாம் ஏற்கனவே கலந்தரையாடியது போல மத்தியஸ்தத்தில் கட்சிக்காரர்கள் சுயவிருப்புடன் பங்குபற்ற வேண்டும். பொதுவாக இலங்கையை பொறுத்தவரையில் இரண்டாம் கட்சிக்காரர்கள் அதாவது பிணக்கிலே சம்பந்தப்பட்ட மற்றத்தரப்பினர்களை கலந்தாலோசனை மேசைக்கு கொண்டுவருவதில் சில சிக்கல்கள் காணப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக பல சந்தர்ப்பங்களில் இணக்கப்படாமைக்கான சான்றிதழ் வழங்க நேரிடுகின்றமை இன்னுமொரு சவாலாகும். இது எமது சமூக மற்றும் கலாசார கட்டமைப்போடு தொடர்புபட்டது.

மேலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் தெரிவு செய்யப்பட்ட மத்தியஸ்தர்கள் துறைசார் நிபுணத்துவம் பெற்ற மத்தியஸ்தர்களாக பரிணமிப்பதில் சவால்கள் காணப்படுகின்றன. மத்தியஸ்தர்களுக்கே உரித்தான அறிவு, திறன் மற்றும் மனப்பாங்கு விருத்திக்கான சந்தர்ப்பங்கள் மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. மத்தியஸ்தம் செய்வது என்பது வெறுமனே அறிவு சார்ந்த விடயமல்ல மத்தியஸ்தத்திற்கே உரித்தான திறன்கள் இன்றியமையாததாகும்.

முடிவுரை:

இலங்கையில் மத்தியஸ்தத்தின் வரலாற்றை உற்று நோக்கும் பொழுது சமூக முரண்பாடுகளுக்கு தீர்வுகாண்பதில் மத்தியஸ்தம் வெற்றியடைந்துள்ளது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. சுமார் 150000 வரையான பிணக்குகள் மற்றும் தவறுகள் வருடந்தோறும் மத்தியஸ்த சபைகளுக்கு ஆற்றுப்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றில் சுமார் 60% தொடக்கம் 65% இற்கும் மேலான முறைப்பாடுகள் வெற்றிகரமாக தீர்வு காணப்படுகின்றன. இது இலங்கையின் சமூக முரண்பாட்டுத் தீர்விலில் முக்கியமான வெற்றி. மத்தியஸ்தம் என்பது ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாத ஒரு எண்ணக்கரு. மத்தியஸ்தம் சார் திறன்களை ஒருவர் விருத்தி செய்து கொள்கின்றபோது எமது வாழ்க்கையிலே நாம் முகம் கொடுக்கும் பல முரண்பாடுகளை தீர்த்துக்கொள்ள முடியும். இதன் காரணமாகவே இன்று உலகலாவிய ரீதியில் மத்தியஸ்தம் என்பது பல துறைகளில் ஊக்குவிக்கப்படுவதை காணலாம். எனவே, நாம் மேலே இனங்கண்ட சவால்களை வெற்றிகொள்வதன் வாயிவாக மத்தியஸ்தத்தின் பயனை பல துறைகளுக்கும் விரிவுபடுத்த முடியும் என்பதோடு முரண்பாடுகளுக்கு சமூகமாகவும் சமாதானமாகவும் தீர்வு காண்பதன் வாயிலாக சமூக அமைதிக்கு பாரிய பங்களிப்பை செய்ய முடியும்.

உசாத்துணை நூல்கள், சட்டங்கள் மற்றும் ஆவணங்கள்

- சனசமூக மத்தியஸ்தப் பயிற்சிக் கைநூல், நீதி அமைச்சு
- மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம்
- மத்தியஸ்த சபைகள் (திருத்தச்) சட்டம், 1997ம் ஆண்டு 15ம் இலக்கம்
- முத்தியஸ்த (விசேட வகுதிகளைச் சார்ந்த பிணக்குகள்) சட்டம், 2003ம் ஆண்டு 15ம் இலக்கம்
- Dr Christopher W Moore, The Mediation Process
- Fisher & Ury, Getting to Yes

- ¹ Dr Christopher W Moore, The Mediation Process
- ² சனசமூக மத்தியஸ்தம், பயிற்சிக் கைநூல்
- ³ Judicature Act, No 02 of 1978
- ⁴ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 2
- ⁵ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 2(1)
- ⁶ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 2(2)
- ⁷ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 3
- ⁸ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், முதலாம் அட்டவணை
- ⁹ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 6
- ¹⁰ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 8
- ¹¹ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 6(1)
- ¹² மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 7(1)(இ)
- ¹³ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 7(1)(அ)
- ¹⁴ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், மூன்றாம் அட்டவணை
- ¹⁵ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 15
- ¹⁶ மத்தியஸ்த சபைகள் (திருத்தச்) சட்டம், 1997ம் ஆண்டு 15ம் இலக்கம், பிரிவு 13
- ¹⁷ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 16
- ¹⁸ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 17
- ¹⁹ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 7 (காப்பு வாசகம்)
- ²⁰ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 10
- ²¹ மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 11
- ²² மத்தியஸ்த சபைகள் சட்டம், 1988ம் ஆண்டு 72ம் இலக்கம், பிரிவு 12
- ²³ மத்தியஸ்த (விசேட வகுதிகளைச் சார்ந்த பிணக்குகள்) சட்டம், 2003ம் ஆண்டு 21ம் இலக்கம், பிரிவு 2
- ²⁴ வர்த்தமானி அறிவித்தல் இலக்கம் 1397/12 - 15.06.2005 மற்றும் 1413/2005 - 05.10.2005

சட்டத்தரணி எம்.திருநாவுக்கரசு
LL.B, PGDLS

LETTERS OF CREDIT OPERATIONS AND RISKS INVOLVED

- *T. Jesuthasan A. I. B.*

International Trade transactions carry high and more risk than domestic trade transactions. It is because of the difference in Laws and regulations, culture, business process and banking procedures among countries and nationals. Therefore it is very important for the traders to make sure that the payment is received in time for the goods supplied, and that the goods received and paid are complying with the contract of sale. One effective way of managing these risks has been for traders to depend on the Letter of Credit as a payment method.

In the International Trade there are different methods available for the settlement of payments. Letters of Credit is one of the most secured instruments available for the International Traders.

The “Letter of Credit” is not defined, but in simple terms a Letter of Credit is a irrevocable undertaking given by a bank on behalf of the buyer/ applicant that the payment will be made to the exporter/ beneficiary provided that the terms and conditions of the contract have been, met, as verified through the presentation of all required documents.

A Letter of Credit is very useful when there is difficult situation to obtain a reliable credit information about a foreign buyer, but the exporter or the seller is satisfied with the credit worthiness about their foreign buyers bank. This method of payment (Letter of Credit) also protects the buyer since no payment obligation arises until the required documents proving that goods have been shipped or delivered as promised and presented to the bank.

However since Letter of Credit have many opportunities for discrepancies in documents, the documents should be prepared by well experience and trained staff. Discrepant documents may cause a negative payments.

In a Letter of Credit the correct terms used for the parties are as follows:

- The bank which issues the Letter of Credit – Issuing bank or Opening Bank
- The buyer or the Importer – Applicant
- The seller or the Exporter – Beneficiary
- The bank which receive the L/C from issuing bank and advise same to the beneficiary – Advising Bank
- The bank authorized by the issuing bank to pay the Letter of Credit value to the beneficiary – nominated bank.

A Letter of Credit (also sometimes referred as Documentary Credit) is a contractual agreement whereby a bank in the buyer's country known as Issuing Bank acting on behalf of its customer (applicant) authorizes a bank in the beneficiaries' country known as Nominated bank to make payment to the beneficiary against the presentation of required documents.

A Letter of Credit is an independent contract from the sales or purchase contract made between the buyer and the seller, but it is based on that contract. Therefore the Issuing bank is not concerned whether each party fulfils the underlying terms of sale or purchase contract.

The bank's obligation is to pay, is solely conditional upon the beneficiary's compliance with the terms and conditions mentioned in the Letter of Credit. In the Letter of Credit transactions banks deal only with documents and not with goods or services.

The Following are the typical contracts arising from a Letter of Credit transaction

Sales/ Purchase

Applicant

Beneficiary

Contact between applicant and issuing bank

Contract between Issuing bank and Beneficiary

Contract between beneficiary and Nominated bank

Issuing Bank

Contract between Issuing Bank and Nominated bank

Nominated Bank

The sales or purchase Contract is the legally binding agreement wherein the exporter and the Importer will agree to select the Letter of Credit as a payment method for their trade transactions.

Illustrative Letter of Credit Transactions (Sight L/C)

1. Exporter (Beneficiary) and the Importer (Applicant) execute the contract of sale and method of payment chosen as under Letter of Credit.
2. The applicant arranges for the issuing bank to open a Letter of Credit in favour of the beneficiary. Applicant needs to apply to his bank to have Letter of Credit issued. This is subject to that bank's usual commercial risk analysis. Therefore it may be refused if the bank is not satisfied with the credit worthiness of the applicant. If the bank satisfies and decides to issue the Letter of Credit, then the under taking to pay subject to certain terms and conditions is created.
3. As the Letters of Credit are operated through banking channels. The issuing bank transmit the Letter of Credit to their correspondent bank in the beneficiaries country to advise the Letter of

Credit to the beneficiary. The advising bank's duty is to check the authenticity of the Letter of Credit and advice to the beneficiary. Usually advising bank's charges have to be paid by the beneficiary. If they refuse to pay, the advising bank has the right to ask the issuing bank to pay their charges. The beneficiary has to check the Letter of Credit for consistency against the sales or purchase contract he made with Applicant. If found any inconsistency Beneficiary has to inform the applicant to amend the Letter of Credit accordingly.

4. The beneficiary arranges to dispatch the goods through their forwarder or shipping agent and collects the Transport documents. Here the beneficiary's liability and responsibilities are limited to the extent of the Commercial terms (Incoterms) mentioned in the Letter of Credit. The critical steps to the beneficiary is to prepare and collect all the documents required in the Letter of Credit to achieve the documentary compliance.
5. The beneficiary submit the documents along with the original Letter of Credit and the covering letter with his instructions to the Nominated bank to obtain payment.
6. The nominated bank check the documents with the Letter of Credit for compliance. If they found any discrepancy/ies in the documents it will be notified to the beneficiary to rectify the discrepancies. If all terms and conditions complied then the bank will pay to the beneficiary. Since the bank negotiate the documents as per the Letter of Credit and pay the beneficiary sometimes it will be referred as negotiating bank.
7. The Negotiating bank forward the documents to the buyers bank ie the Issuing bank of the Letter of Credit as per instructions mentioned in the Letter of Credit. The Issuing bank check the documents for compliance and transfer the funds to the Negotiating bank as per their instructions. If discrepancies found in the documents it will be notified immediately to the Negotiating bank.
8. The applicant pays the value to the issuing bank or applicants account maintained at the issuing bank is debited. Applicant may also apply for a short term loan facility to pay the bill value as per arrangements made with their bank.
9. The Issuing bank releases the documents to the applicant to obtain goods from the shipping line, carrier or their agents.

Letters of Credit Operations

Sales contract 1
 Beneficiary
 Money – 7
 Documents -6
 L/C – 4
 Advising / Nominated Bank
 Money -9

Documents – 8
 L/C – 3
 Money – 10
 Documents – 11
 LC Application – 2
 Applicant
 Issuing Bank

Advantages of the Letters of Credit

- Payments for the beneficiary is guaranteed by the issuing bank as long as the presented documents comply with the terms and conditions of the Letter of Credit
- The Letter of Credit helps the beneficiary to identify which documents must be presented by and data contents of these documents. It is easy for the beneficiary to prepare the documents, since the details are mentioned in the Letter of Credit.
- The credit risk is transferred from applicant to the Letter of Credit issuing bank.
- If beneficiary is concern about the issuing bank's country risk they can request for a confirmed Letter of Credit which will be confirmed by a bank in his own country to mitigate the risk, or if the beneficiary is uncomfortable about the issuing bank of the Letter of Credit they may request for a confirmed Letter of Credit which will be confirmed by a another first class bank in applicant's country.
- Here the confirming bank takes on the country risk and the commercial risk of the issuing bank and give protection to the beneficiary.
- The payment to the beneficiary is accelerated since the collection time of receivable is minimized by the Letter of Credit transaction. Since the documents are presented through banks follow up action will be done by them and the beneficiary need not spend his time on that.
- Foreign Exchange risk to the beneficiary is eliminated since the Letter of Credit is issued in the same currency of the beneficiary's country and the beneficiary claims same. (If the currency of the Beneficiary's country is not traded in the International market it is difficult to issue Letter of Credit in that currency).
- A Letter of Credit is issued subject to Uniforms Customs and Practices, (UCP) and the credit will be interpreted in accordance with the entire set of 39 articles mentioned in the UCP 600 (the latest version of the UCP) However exceptions to the rules can be made by express modifications or exclusions.

- If any disputes arise between the parties coming under Letter of Credit it can be easily settled by the articles mentioned in the Uniforms customs and practices (UCP) since the letters of credit are issued subject to UCP articles.

Risks involved in the Letter of Credit

1. Even though the payment is guaranteed by a bank, the risk of beneficiary not shipping the goods as mentioned in the Letter of Credit is still possible, since the basic principle of the Letter of Credit is "Banks deal with documents and not with the goods or services"
2. Since various bank charges and commissions are involved in the Letter of Credit payment method, it is costlier than the other payment methods such as Advance payment Open account or Collections.
3. Documents submitted by the beneficiary must strictly comply with the terms and conditions of the Letter of Credit for issuing bank to make payment. For instant a spelling error between two documents or not having an I – dotted and T – crossed can create a discrepancy. Further regardless of how minor or irrelevant of these spelling error the practice of inventing discrepancies still continue and is a common thing observed in the banking practices.
4. The beneficiary is exposed to the commercial risk of the issuing bank and political risk on the issuing bank country.

Although an import Letter of Credit considered as a secured method for an International Trade transaction between sellers and buyers, there are some distinct risk that must be considered by all parties.

Risk for Importers/ buyers

The Letter of Credit are arranged to protect exporters from financial risk, but for the importers it does a little from dealing with unethical exporters, an importer may discover that they have supplied with inferior or defective goods after the transaction have been completed. There is risk to the importer to pay demurrages to the Port authorities or Customs, due to the delay in receiving documents in time. Even after receipt of Letter of Credit if supplier does not perform his duties (no shipments effected) importer has to forgo the Letter of Credit opening charges or commissions paid to the issuing bank, and the efforts made by him ends up with nothing gained. Cancellation of Letter of Credit by importer is impossible without the consent of the beneficiary since the letters of Credit are issued as irrevocable.

Risks to the Issuing bank

The great and most obvious risk in the Letter of Credit to issuing the bank is the risk of Bankruptcy or insolvency of the applicant/ Importer. It may create a situation to the issuing bank to pay for the documents received under the Letter of Credit by their own funds. It is because the bankers extend Letter of Credit facilities only for their trusted long term clients with good credit worthiness. Opening

Letter of Credit for long period of expiry or usance (term) Letter of Credit for a long period (eg: Payment after 360 days from shipment date etc) also is a risk to the issuing bank, because during the period the applicants position may be changed due to various reasons.

Political Risk

Parties involved in the export/ import transactions bears the risk associated with political instability or a sudden political leadership change in their countries. With the new political power change, the new Governments may seize the imported goods or nationalize the issuing bank. Also the applicant itself may be nationalized or appropriated. Importer bear the risk that the suppliers will not be able to supply the supply the goods in time due to political changes or a internal conflict. Political instability is common in certain countries or regions in this world now.

Administrative Risk

Exporters may have to face the non payment risk by the issuing banks due to discrepancies quoted by themselves. Some banks deny payments even for a small spelling mistake. Exporters are advised to check and investigate whether the issuing bank is a respected and trust worthy bank. Better consult with your bank for their experience in dealing with issuing bank. The banks also must advise their clients (Exporters) to use their correspondent banks in importers country as Letter of Credit issuing bank.

With all these Risks, advantages, and disadvantages discussed above still the International Trade Transactions are continued under Letter of Credit since it is considered as most secured method for all parties concerned.

T. Jesuthasan A.T.B,
Manager, Trade Finance Imports Offshore Banking Division.

சமகால சிந்தனையாளர் ஹபமாஸ் குறித்த ஓர் மெய்யியல் பார்வை

டு. சிவகரன்

ஜேர்மன் மெய்யியலாளராகவும், சமூகவியலாளராகவும் காணப்படும் ஹபமாஸ்இ சமகால மெய்யியலாளர்களில் முதல்நிலையில் வைத்தெண்ணப்படுபவராக திகழ்கின்றார். இரண்டாம் உலகமகாயுத்தத்தின் பிற்பகுதியில் பிராங்பேட் சிந்தனைப் பள்ளியினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி சமூக விமர்சன மெய்யியல் சிந்தனையினை புதியதோர் பாதையில் செழிப்பாக வளர்ச்சியடைய காரணகர்த்தாவாக திகழ்கின்றார். தனது ஆரம்ப காலங்களில் அடோர்னோவின் (Adorno) உதவியாளராக பிராங்பேட் பள்ளியில் ஆய்வு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு பின்னர் 1983-ல் இருந்து 1994 வரையான காலப்பகுதியில் பிராங்பேட் மெய்யியல் பள்ளியில் பேராசிரியராக கடமையாற்றி இன்றுவரை வாழ்ந்து வருகின்றார். கண்ட மெய்யியலுக்கும் (Continental Philosophy) அங்கோலா அமெரிக்கன் மெய்யியலுக்கும் (Anglo American Philosophy) இடையில் ஓர் இணைப்புப்பாலமாக திகழ்ந்து Gadamer, Foucault, Derrida போன்ற மெய்யிலாளர்களுடன் வாதப்பிரதிவாதங்களுடன் ஈடுபட்டு மெய்யியலினை வளப்படுத்திய ஓர் சிந்தனையாளராக சமகால மெய்யியல் உலகம் இவரை அவதானிக்கின்றது.

இவருடைய சிந்தனைகளின் செல்வாக்கு பிரதான அறிவுத்துறைகளான அடிப்படை அறிவாராட்சியியல், நவீன முதலாளித்துவ சமூகத்தின் மீதான பகுப்பாய்வு, ஆழ்ந்து ஆராயும் ஜனநாயகம், தொடர்பாடல்கல்வி, அபிவிருத்தி உளவியல், சட்டம், இறையியல், பகுத்தறிவாதம் போன்ற பல துறைகளில் செல்வாக்கு செலுத்தி இருந்ததனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஹபமாசினுடைய மேற்படி கோட்பாடுகளின் மீதான சிந்தனையின் வளர்ச்சியில் பின்வரும் மெய்யியலாளர்களுடைய சிந்தனைகள் செல்வாக்கு செலுத்தி இருந்ததனை அவதானிக்கலாம்.

1. ஜேர்மன் மெய்யியல் சிந்தனையாளர்களான இமானுவேல் கான்ட் (Immanuel Kant) செல்லிங் (Friedrich Schelling) ஹைகல் (Hegel) எட்மன் ஹஸல் (Edmand Husserl) மற்றும் ஹாடமர் [George Gadamer] போன்றவர்களுடைய மெய்யியல் சிந்தனைகள்.
2. பிராங்பேட் மெய்யியல் பள்ளியின் மாக்ஸிசம் பற்றிய ஆரம்பகால கருத்துக்கள் குறிப்பாக ஹோர்ஹைமர், அடோர்னோ மற்றும் மார்க்கியூசே போன்றவர்களது சிந்தனைகள்.
3. ஹாபேற் மீட் (George Herbert maed) எமில் டுக்ஹெய்ம் (Emil Durkheim) மற்றும் மாக்ஸ் வெபர் (Max Weber) போன்றவர்களுடைய சமூகவியல் கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகள்.
4. விக்கன்ஸ்டைன் (Ludwig Wittgenstein) ஒஸ்டின் (J. L. Austin) போன்றவர்களது மொழிப்பகுப்பாய்வுச் சிந்தனைகள்.
5. ஜீன் பியாஜே (Jean Piaget) மற்றும் லோறன்ஸ் ஹோல்பேர்க் (Lawrence Kohlberg) போன்றவர்களது அபிவிருத்தி உளவியல் பற்றிய சிந்தனைகள்.
6. அமெரிக்கா பயன்நலவாத சிந்தனையார்களாகிய பெரிக்ஸ் [Charles Sandres Peirce] மற்றும் ஜோன் டேவி [John Dewey] போன்றவர்களுடைய சிந்தனையினை குறிப்பிடலாம்.

இவருடைய பிரதானமான நூல்களாக

1. கோட்பாடும் பிரயோகமும் (Theory and Practice)
 2. அறிவும் மனித ஆர்வமும் (Knowledge and Human Interest)
 3. தொடர்பாடல் செயற்பாட்டு கோட்பாடு (Theory of Communicative Action)
 4. நவீனத்துவம் பற்றிய மெய்யியல் உரையாடல்கள் (The Philosophical Discourse of Modernity)
 5. பொதுக்கள கட்டமைப்பின் உருமாற்றம் (The Structural Transformation of the Public Sphere)
- போன்றவற்றினை குறிப்பிடலாம்.

பொதுக்களமும் பகுத்தறிவுள்ள சமூகமும் (Public Sphere & Rational Society)

ஹபமாஸ் தன்னுடைய பொதுக்கள கட்டமைப்பின் உருமாற்றம் (*The Structural Transformation of the Public Sphere*, 1962) என்ற நூலில் பொதுக்களம் பற்றிய வலுமிக்க எண்ணக்கருவினை வளர்த்துச் செல்கின்றார். இந்நூல் ஜனநாயகம் பற்றிய புதிய புரிந்துகொள்ளலுக்கு உதவியாக அமைந்து இருந்தது. பொதுக்களம் என்பது மக்களுடைய சமூக வாழ்க்கையில் ஓர் இடப்பரப்பினை குறிக்கின்றது. இவ் இடப்பரப்பினுள் மக்கள் ஒன்றுகூடி சுயாதீனமாகவும், சுதந்திரமாகவும் சமூகத்தில் காணப்படும் பிரச்சினைகளை, தமது அரசியல் அபிலாசைகளினை வென்றெடுப்பதனை நோக்கியதாகவும் அமைந்து காணப்படும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இப் பொதுக்களத்திலே தனிப்பட்டவர்களோ அல்லது குழு சார்ந்தவர்களோ ஒன்றிணைந்து சமூகத்தில் தோன்றியிருக்கும் பிரச்சினைகளையோ அல்லது பரஸ்பர புரிந்துணர்வுடன் கூடிய விடயங்களினை கலந்தாலோசிப்பதுடன் இக் கலந்துரையாடல்கள், ஆலோசனைகள் பிரச்சினைக்குரிய தீர்வினை வழங்கக்கூடியதாகவும் அதேவேளை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஓர் பொதுவான உடன்படிக்கையினை எட்டக்கூடியதாகவும் காணப்படும். இப் பொதுக்களத்தினை நவீன சமூகத்தில் காணப்படும் ஓர் அரங்கு எனவும் கூறமுடியும். இங்கே அரசியல் சார் பங்குபற்றுதலானது மொழிசார் உரையாடல்களுடன் சட்டமாக இயற்றப்படுகின்றது. அத்துடன் சமூகவாழ்வு பற்றிய பொது மக்களினுடைய அபிப்பிராயமாகவும் வடிவம் கொள்கின்றது.

இப் பொதுக்களமானது தனியார் தளத்திற்கும், பொது அதிகார தளத்திற்கும் இடையில் ஓர் இணைப்புப் பாலமாக விளங்குகின்றது. தனியார் தளமானது சிவில் சமூகத்துடன் நெருங்கி இணைந்து இருக்கின்றது. பொது அதிகார தளமானது அரசுடன் தொடர்புபடுகின்றது. இப்பொதுக் களமானது பொதுமக்களினுடைய அபிப்பிராயம் என்ற மார்க்கத்தினூடாக சமூகத்தினுடைய தேவையினை அரசு பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்ற நிலையினை உருவாக்கின்றது.

பொதுக்களத்தின் மூலம் உருவாக்கப்படும் சிந்தனைகள் அரசு அதிகாரத்தினை விமர்சிப்பதாகவும் அதேவேளை அதில் சீர்திருத்தத்தினை உருவாக்கும் திறன் கொண்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. இப்பொதுக் களத்தின் வெற்றி பின்வரும் இரண்டு விடயங்களில் தங்கியுள்ளது.

1. பங்குபற்றுதல் ஜனநாயகம்
2. பொதுஜன அபிப்பிராயம் எவ்வாறு அரசியலில் செயலூக்கம் பெறுகின்றது அல்லது அரசியல் செயலூக்கத்தில் எவ்வாறு செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது.

இங்கு அரசியல் செயற்பாடானது பொதுக்களத்தினாலே இயக்கப்படுகின்றது அத்துடன் சட்டபூர்வமாக அரசாங்கம் என்றால் அது பொதுக்களத்தின் கருத்துக்களை கேட்டறியும் அரசாக காணப்படல் வேண்டும் அதேவேளை ஓர் அறிவு பூர்வமான விவாதத்தில் தனது பிரஜைககளினை ஈடுபடுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தினை வழங்குவதாகவும் காணப்படல் வேண்டும்.

பொதுக்களம் என்ற எண்ணக்கருவானது ஹபமாஸினுடைய மெய்யியல் சார் பங்களிப்பினூடாக வளர்ச்சியடையந்த போதும் இதன் தோற்றமானது 18-ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் திறந்த வெளியில் நடைபெற்ற விமர்சன வாதத்தின் ஓர் அங்கமாகவே அமைகின்றது. இந்த திறந்த வெளியில் தனிநபர்கள் ஒன்றாக இணைந்து ஓர் பொதுமையான விடயங்களுக்கு பொது விவாதங்களினை நடாத்தி அவ்வாறான பொதுவிவாதங்களின் ஊடாக பகுத்தறிவு சார்ந்த, அனைவரும் உடன்படக்கூடிய முடிவுகளை உருவாக்கினார்கள். ஐரோப்பாவின் அரசியல் கலாசாரத்தினை நன்கு அறிந்திருந்த ஹபமாஸ் 18-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே ஐரோப்பிய கலாசாரம் “பிரதிநிதித்துவ கலாசாரத்தினால்” மேலாண்மை செய்யப்பட்டது என்கிறார். இதில் ஒரு கட்சி தனது கருத்தினை அறியவரும் அவையினரை கருத்தியில் ரீதியாக தனது கட்டுப்பாட்டில் வரச்செய்து தன்னைத்தானே அது பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாயிற்று. பிரதிநிதித்துவ கலாசாரத்துக்கு உதாரணமாக ஹபமாஸ் குறிப்பிடுவது பிரான்சின் *XIV*வது *லாஜி* மன்னின் வோஸெல்ஸ் (Versailles) எனும் அரச மாளிகை. இது பிரெஞ்சு அரசினதும் மாமன்றது மாண்பினையும் மாளிகைக்கு வரும் பார்வையாளர்களை ஆச்சரியப்படுத்தும் வகையில் காட்சிப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கின்றது. இங்கு ஹபமாஸ் பிரதிநிதித்துவ கலாசாரத்தினையும் காள்மாக்ஸினுடைய கொள்கையில் மனிதசமூக அபிவிருத்தியில் நிலபிரபுத்துவ கால கட்டத்தினையும் இனங்கண்டு ஒப்பிடுகின்றார்.

பொதுக்களத்தின் தோற்றத்தினை விபரிக்கும் ஹபமாஸ் அதனை பின்வருமாறு நிரூபிக்கின்றார். ஐரோப்பாவில் தாராண்மைவாத சுதந்திர நாடாக பிரித்தானியாவே காணப்பட்டது. இங்கே பொதுக்கள கலாசாரம் 1700ம் ஆண்டுகளில் வெளித்தோன்றியது. பிரித்தானியாவில் தோன்றிய இப் பொதுக்கள கலாசார அலையானது 18-ம் நூற்றாண்டளவில் ஐரோப்பிய கண்டம் முழுவதிலும் பரவலுற்று இருந்தது. இதன் ஓர் அங்கமாகவே பிரெஞ்சுப்புரட்சி (French Revolution) தோன்றியதாக ஹபமாஸ் குறிப்பிடுகின்றார். ஹபமாஸின் நோக்கில் பிரெஞ்சுப்புரட்சி தோன்றியதற்கு முக்கிய காரணம் பிரதிநிதித்துவ கலாசாரத்தின் முறிவு அல்லது வீழ்ச்சியும் அதன் இடத்தில் பொதுக்கள கலாசாரத்தின் தோற்றம் ஆகும் என குறிப்பிடுகின்றார்.

பகுத்தறிவு கோட்பாட்டினை புதிய பாதையில் விருத்தி செய்ய முயற்சித்த ஹபமாஸ் வளர்ச்சியடைந்த மேற்கத்திய முதலாளித்துவ சமூகத்தினை விமர்சிப்பதன்மூலம் இவ் பகுத்தறிவுக் கோட்பாட்டினை வளப்படுத்தியிருந்தார். இவருடைய பிரதானமான விமர்சனமானது மேற்கத்திய பொருளாதாரம் மீதானது அதாவது உலகமயமாதல் மீதான விமர்சனம் எனக்கூறலாம். உலகமயமாதல் மனித உலகத்தினை பொருளாதாரத்தின் பயனுள்ள வடிவமாகக் குறுக்கிவிட்டது எனக் கூறுகின்றார். இவருடைய கருத்தின்படி மனித உலகத்தினை பொருளாதார வினைத்திறனின் ஓர் வடிவமாகக் காணுதல் தவறானது என விமர்சிக்கின்றார். மேலும் பகுத்தறிவு என்பது தர்க்க ரீதியாக சிந்தித்தல், ஒரு விடயத்தை பகுப்பாய்வு செய்தல், தெரிவுசெய்யப்பட்ட இலக்கினை அடைதல் என்பதிலும் பார்க்க மேம்பட்ட பல விடயங்களினை உள்ளடக்கியதாக காணப்படுகின்றது என வலியுறுத்துகின்றார். அதாவது பகுத்தறிவு என்பது ஓர் தொடர்பாடல் செயற்திறனுடைய வடிவம். இதனுடைய இலக்கு ஏனையோரிடத்தில் ஓர் உடன்பாட்டை ஏற்படுத்துதல். இதனால் உன்னதமான / இலட்சியபேச்சு சூழ்நிலையில் (Ideal Speech Situation) நாம் ஓர் மொழியினை பயன்படுத்த வேண்டும். இந்த மொழியானது தொடர்பாடல் செயற்பாட்டில் ஓர் இணைப்பினைக் கொண்டுவருவதாக, அர்த்தமுள்ளதாக காணப்பட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிலையில் மக்கள் அரசியல் மற்றும் ஒழுக்கவியல் சார் கருத்துக்களினை பகுத்தறிவுசார் வடிவத்தில் முன்வைத்து அதனை பாதுகாக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார்.

வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ சமூகத்தினை விமர்சன ரீதியில் பகுப்பாய்வு செய்த ஹபமாஸ் அதன் சமூக சிந்தனைகள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். இது எப்பொழுது சாத்தியப்படுமெனில் சுதந்திரமான, சமத்துவமான மனிதர்களுக்கு இடையில் எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும், நெருக்கடிகளும் இல்லாத நிலையில் திறந்த, சுயாதீன, பகுத்தறிவுடன் கூடிய

கலந்துரையாடல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டால் மாத்திரமே சாத்தியப்படும் என வலியுறுத்தினார். அதேவேளை சமூகங்களில் ஒழுக்க கருத்துக்களினை பரப்புவதன் மூலம் உலகினை மாற்றியமைக்கலாம் எனவும் வலியுறுத்தினார். மனிதன் பகுத்தறிவு வழியில் சிந்திக்கும் திறன் கொண்டவன். அவனால் மனிதப்பண்புமிக்க நீதியான, சமத்துவமான, சமூகத்தினை உருவாக்க முடியும் இதற்க்கு அடிப்படையானது ஒழுக்கவியல் சிந்தனைகளே எனவே ஒழுக்க ரீதியான கருத்துக்களினை பரப்புவதன் மூலம் இதனை சாதிக்கலாம் என நம்பினார். ஹபமாஸினுடைய பொதுக்களம் என்ற கோட்பாடானது 20-ம் நூற்றாண்டில் தாராண்மை ஜனநாயகத்திலும், சிவில் சமூகத்திலும், பொதுமக்கள் வாழ்க்கையிலும், மற்றும் சமூகவாழ்க்கையிலும் பல மாற்றங்களினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதேவேளை பல்வேறுபட்ட அறிவியல் துறைகளில் இது தாக்கத்தினையும் செலுத்தியிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனினும், ஹபமாஸினுடைய பொதுக்களம் பற்றிய சிந்தனைகளுக்கு பல்வேறுபட்ட விமர்சனங்கள் அறிவியலாளர்களினால் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஜோன் தொம்சன் (John Thompson) என்பவர் ஹபமாஸின் பொதுக்களம் ஓர் பழமையான வடிவம் என்கின்றார். ஏனெனில் வெகுஜன ஊடகம் பல்கிப் பெருகியுள்ள நிலையில் இது பொருத்தமற்றது என்கிறார். மைக்கல் (Michael Schudson) என்பவர் பொதுக்களத்தில் தூய, தர்க்கரீதியான சுயாதீனமான விவாதம் ஒருபோதுமே இருந்ததில்லை என விமர்சிக்கின்றார்.

ஹபமாஸின் கருத்தின்படி பொதுக்களத்தினுடைய சிதைவுக்கு பல காரணங்கள் காணப்படுவதாக குறிப்பிடுகின்றார். அவையாவன,

1. வர்த்தகமயமாக்கப்பட்ட வெகுஜன ஊடகத்தின் வளர்ச்சி. - இவ்வெகுஜன ஊடகமானது மக்களினுடைய விமர்சன பார்வையின் செயல்திறனை குறைத்து அவர்களினை நுகர்வுத்திறன் கொண்ட மக்களாக மாற்றியுள்ளது.
2. நலன்புரி அரசு. - நலன்புரி அரசின் ஊடாக அரசினையும் சமூகத்தினையும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைப்பதன் காரணமாக பொதுக்களம் என்ற ஒன்று மறைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் இவ் நலன்புரி அரசு பொதுமக்களினை அவர்களுடைய நலன்சார் விடயங்களுடன் மட்டும் தொடர்புபடுத்தி அவர்களினை போட்டிமிக்க தளத்துக்குள் உட்படுத்தி பொதுச்சிந்தனையினை மையமாக கொண்ட ஓர் தர்க்க ரீதியான உடன்பாட்டை ஏற்படுத்தக்கூடிய தளமாக இருக்கவிடாது செய்கின்றது.

இவ்வாறாக பொதுக்களம் சிதைக்கப்படுவதற்கான காரணங்களினை ஆராயும் ஹபமாஸ் இவ் பொதுக்களம் மீளவும் உருவாக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையினை கொண்டிருந்தார். சமூக வேறுபாடோ அல்லது நாட்டு வேறுபாடோ அல்லது இன மத மொழி கலாசாரம் என்பனவற்றை தாண்டி சமவுரிமை, சமகடமை என்ற உணர்வில் சட்டபூர்வ பிரணைகளினால் உருவாக்கப்படும் ஓர் அரசியல் சமுதாயம் எதிர்காலத்தில் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையினை கொண்டிருக்கின்றார்

தொடர்பாடல் செயற்பாடு (Communicative Action)

மெய்யியலுக்கான இவருடைய மிகப்பெரிய பங்களிப்பாக பகுத்தறிவான தொடர்பாடல் செயற்பாட்டினை கூறமுடியும். இச் செயற்பாடானது பகுத்தறிவுப் பாரம்பரியத்தில் இருந்து தன்னை வேறுபடுத்தி, தனித்து வப்படுத்தி பகுத்தறிவுச் சிந்தனையினை ஆட்களுக்கிடையில் நிகழும் மொழிசார்ந்த தொடர்பாடல் கட்டமைப்பில் தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றது. இப் பகுத்தறிவுக் கொள்கை சமூகத்தில் மனித விடுதலையின் குறிக்கோள்களை முன்னெடுக்கும் அதேவேளை அனைவருக்கும் பொதுவான அறவிழுமிய சட்டகத்துக்குள்ளும் தன்னை அமைத்துக்கொள்கின்றது. இந்த சட்டகம் (Framework) அனைத்துலக பயன்நலவாத சிந்தனையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதாவது எல்லா உரைச் செயற்பாடுகளும் அதற்கு உள்ளீடான குறிக்கோள்களை உடையது. இதனை கிரேக்க மொழியில் ரெலோஸ் (Telos)

என்பார்கள். அதாவது ஒருவர் பேசுவதை மற்றவர் விலகிக்கொள்ள வேண்டும். ஹபமாஸ் தனது சட்டகத்தை விக்சின்ஸ்ரைன், ஒன்ரின் ஆகியோரின் பேச்சுச் செயற்பாடு (Speech act.), ஜோர்ஜ் ஹேபேட் மீட் என்பவரது மனமும் சுயமும் ஒன்றுடன் ஒன்று செயற்படுவதைக் காட்டும் சமூகவியற் கொள்கை, ஜீன் பியாயே, லோறன்ஸ் கோல்பேர்க் வகுத்த அறவியல் அபிவிருத்தி அத்துடன் கால் ஒற்றேபோல் என்பவருடைய அறவியல் கருத்துரை ஆகியவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டே தனது சட்டகத்தை அமைத்தார்.

நவீன முதலாலிததுவ சமூகத்தில் நிறுவனங்கள் தனிமனிதனை தங்களுக்கு ஏற்றவகையில் இயக்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. மாறாக அவ் தனிமனிதனுடைய தனிப்பட்ட நலன்சார் தேவைகளை பூர்த்திசெய்ய விடுவதில்லை. இந்நிலையில் இங்கு ஓர் நெருக்கடி நிலைமை தோன்றுகின்றது. இந்த நெருக்கடிக்கு தீர்வு காண்பதற்காக ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்புகொள்கின்றனர். இவ்வாறான ஓர் செயற்பாடுதான் தொடர்பாடல் செயற்பாடு எனப்படுகின்றது. ஹபமாஸின் கருத்தின்படி தொடர்பாடல் செயற்பாடு என்பது மொழியினையும், சிந்தனையினையும் மனிதனின் எல்லா செயற்பாட்டுடன் இணைக்கின்றது. இந்த செயற்பாடானது மனிதன் ஒருவரை ஒருவர் விளங்கிக் கொள்ளவும் ஒருவரோடு ஒருவர் உடன்பட்டு ஓர் பொதுவான செயற்றிட்டத்தினை தீட்டுவதற்கும் உதவுகின்றது. இவரின் கருத்தின்படி முதலாளித்துவம் அதன் நிலையில் இருந்து விலகி சமத்துவம் / கம்யூனிசத்துக்கு மாறும்நிலை உருவாகுமெனில் அது அறிவார்ந்த தொடர்பாடல் செற்பாட்டால் மட்டுமே நடக்கும். மாறாக புரட்சியினாலேயோ அல்லது வர்க்க போராட்டத்தினாலேயோ நடைபெறாது எனக் கூறுகின்றார். இங்கே மாக்ஸினுடைய சிந்தனைகளுடன் முரண்படும் ஹபமாஸ் தன்னுடைய கோட்பாடுகளில் இருந்து புரட்சி, வர்க்க போராட்டம் போன்ற சொற்பதங்களினை நீக்கி நெருக்கடி (Crisis) என்ற சொல்லினை அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றார்.

தொடர்பாடல் செயற்பாட்டின் மூலம் உண்மையான, அர்த்தமுள்ள ஜனநாயகத்துக்காக வாதாட முனைகின்றார் ஹபமாஸ். அரசாங்கத்தினுடைய சட்டங்கள் நிறுவனங்கள் மக்களினுடைய சுதந்திரமானதும் திறந்த பொது கலந்துரையாடலின் பிரதிபலிப்பாகவே காணப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். மேற்கத்திய நம்பிக்கைகள், ஐதீகங்கள், தொன்மங்கள், மற்றும் தனியார் சொத்துடமை போன்றவற்றினை விமர்சிக்கும் ஹபமாஸ், இது உண்மையான அர்த்தமுள்ள ஜனநாயகத்துக்கு எதிரானது என கூறுகின்றார். இவர் காணவிளையும் ஜனநாயகத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் தங்களுடைய தன்னாட்சி, பொறுப்பு என்பனவற்றின் மீதான ஆர்வம், விழிப்புணர்வு கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலையில் நன்கு தர்க்கிக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ள கருத்துக்களுக்கு அவர்கள் உடன்படுவார்கள்.

அதேவேளை, உண்மையான ஜனநாயக அரசியலில் அரசியல் சார்பான விடயங்கள் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். அரசியல்வாதிகள் தாம் சரியாக செயல்பட்டுள்ளார்களா என்பதனை தீர்மானிப்பதற்கு மற்றவர்கள் அதனை அறிந்திருக்க வேண்டும். அரசியல் வாதிகள் அவர்களது நோக்கங்களையும் கடந்தகால நடவடிக்கைகளையும் மக்களுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும். இதனை திறந்த விவாதங்களின் ஊடாக அவர்கள் இதனை செய்யவேண்டும் என்றார். மெய்யியலாளர்கள் அரசியலில் நேரடியாக ஈடுபடவேண்டிய தேவை இல்லை ஆனால் அரசியல் விசாரணைகள் மூலம் தெளிவினை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். இதனை பொதுக்களத்தின் ஊடாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என வலியுறுத்தினார்.

இலச்சிய பேச்சு சூழல் (Ideal Speech Situation)

ஹபமாஸினுடைய பொதுக்கள சிந்தனையில் இலச்சிய பேச்சு சூழல் முக்கிய எண்ணக்கருவாக நோக்கப்படுகின்றது. இங்கு (Ideal Type) என்பது பங்காளர்கள் சம அந்தஸ்த்தினை, தகைமையினை,

அதிகாரத்தினை கொண்டவர்களாகவும் அவர்களுக்கிடையேயான பேச்சானது கருத்தியல் வடிவில் திரிபுபடுத்தப்பட முடியாததாக இருக்கும். உண்மைக்கு விளக்கம் கூறும் ஹபமாஸ் உண்மை என்பது உன்னதமான பேச்சு சூழலிலே தர்க்கிக்கப்பட்டதும் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விடயங்களினையே உண்மையெனக் கூறுகின்றார்.

ஹபமாஸினுடைய இலட்சிய பேச்சு சூழ்நிலையினை விமர்சிக்கும் சில சிந்தனையாளர்கள் இது யதார்த்தத்துடன் / நடைமுறை அனுபவத்தின் ஊடாக சரி என நிரூபிக்க முடியாது என கூறுகின்றார். மேலும் இதனை நடைமுறை ரீதியாக நிரூபிக்க முடியாத காரணத்தினால் சட்டங்கள் மற்றும் நிறுவனங்களினுடைய சட்டபூர்வ தன்மையினை மதிப்பிடுவதற்கு அதனை ஓர் அளவுகோலாக பயன்படுத்த முடியாது என கூறுகின்றார். அதேவேளை ஆழ்ந்து ஆராயும் ஜனநாயகத்தில் பகுத்தறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றதே தவிர மக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை என குற்றம்சாட்டுகின்றார்கள். எனினும் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப்பின் வேறு எந்த ஜேர்மனிய மெய்யியலாளர்களினை காட்டிலும் முதன்மையான நிலையில் வைத்து எண்ணப்பட்டவர் ஹபமாளே.

விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவு பற்றிய ஹபமாஸின் புரிந்துகொள்ளல் (Understanding of Instrumental Reason)

பிராங்பேட் பள்ளியில் உள்ள மற்றய சிந்தனையாளர்களைப் போலவே ஹபமாஸும் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவினை விமர்சிப்பவராகவே காணப்படுகின்றார். நவீன விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவானது புறவயமானது என கூறவது தவறு என இவர் இங்கு சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இவருடைய கருத்தின்படி விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவானது அதிகாரத்தின் கருவியாக மாறியுள்ளது என சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஆனால் உண்மையான புறவயஅறிவு என்பது மானுடத்தில் காணப்படும் தொன்மம், மூடநம்பிக்கைகள், ஐயம் என்பனவற்றில் இருந்து அவர்களினை விடுவிப்பதனை நோக்கமாக கொள்ளவேண்டுமே தவிர அதிகாரத்தின் கருவியாக செயற்படுவது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என குறிப்பிடுகின்றார்.

மானுடத்தில் காணப்படும் தொன்மம், மூடநம்பிக்கை, ஐயம் என்பனவற்றினை ஒழிப்பதற்கு மக்கள் மத்தியில் பகுத்தறிவுடன் கூடிய தொடர்பாடல் செயற்பாட்டினால் மட்டுமே சாத்தியம் என குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் நவீன மேற்கத்தய சமூகமும், விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அறிவும் இணைந்து பகுத்தறிவு சிந்தனையினை சிதைவடைய ஊக்குவிப்பு வழங்குவதாக சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஹபமாஸின் கூற்றின் படி பகுத்தறிவு சிந்தனையானது 18-ம் நூற்றாண்டுகளில் மிகவும் சிறப்பாக வளர்ச்சி அடைந்து வந்தது. இதனால் 18-ம் நூற்றாண்டு மெய்யியல் உலகினை அறிவியல்யுகம் என புகழ்ந்து பேசப்பட்டது. ஆனால் நவீன தொழில்நுட்ப அறிவின் வளர்ச்சி முதலாளித்துவத்தின் கருவியாக செயல்படுவதன் மூலம் பகுத்தறிவு சிந்தனைக்கு சவாலாக விளங்குகின்றது. இதனால் பகுத்தறிவு சிந்தனைகளினை பாதுகாக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. பகுத்தறிவுடன் செயல்படுவதன் மூலமே மக்களினை அடிமைத்தளையில் இருந்தும், சுரண்டலில் இருந்தும் பாதுகாக்க முடியும். இதுவே அறிவின் இலக்கு எனவும் வலியுறுத்தினார்.

ந.சிவகரன்
விரிவுரையாளர்
மெய்யியல் துறை, யாழ் பல்கலைக்கழகம்.

“Minors Contracts” - ஒரு பார்வை

- சுசரிதா சேகர்

நவநாகரிக யுகத்தில் நாகரிக மனிதன் ஒவ்வொருவனும் தன்னை அறிந்தோ அறியாமலோ ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஏதோவொரு ஒப்பந்தத்தில் ஈடுபடுகின்றான். அப்படியானால் பழங்கால மனிதர்கள் ஒப்பந்தங்கள் எதுவும் செய்யவில்லையா? எனும் வினா எழுவது நியாயமானது தான். பழங்கால மனிதனும் பலதரப்பட்ட ஒப்பந்தங்களில் ஈடுபட்டானாயினும் ஒப்பந்தம் பற்றிய கருத்தேற்புகள் விரிவடைந்ததும், வளர்ச்சி பெற்றதும் நவீன காலகட்டத்திலேயே ஆகும். இந்த வளர்ச்சி தான் ஒப்பந்தமொன்று சட்ட அந்தஸ்தைப் பெறத்தேவையான அம்சங்களென “கொடைமுனைவு (Offer), ஏற்பு (Acceptance), மன எண்ணம் (Intention), பிரதிபயன் /நல்லேது (Consideration/ Justa causa)” என்பவற்றை வகைப்படுத்த உதவி புரிந்தது.

நான் எனது இக் கட்டுரையினூடாக எனது கண்ணோட்டத்தினை “தகைமை” என்பதற்குள் செலுத்தப் போகிறேன். எச் சட்ட முறைமையை எடுத்துக்கொண்டாலும் எவ்விடயமாயினும் தகைமையற்ற விடயமொன்று வலிதற்று போவதெனையே காணக் கூடியதாக உள்ளது அதே போலவே ஒப்பந்தச்சட்டமும்

01. பராயமடையாதவர்கள் (Minors)
02. குடி போதைக்காளானவர்கள் (Drunkards)
03. சித்த சுவாதீமற்றவர்கள் (Un Soundness of mind)

போன்றோரால் செய்யப்படும் ஒப்பந்தங்களும் சட்ட வலிதற்றவை எனக் கருதுகிறது எல்லாவற்றையும் விட பராயமடையாதவர்கள் தொடர்பில் எழும் பிரச்சினை தான் பாரிய பிரச்சினையாக உள்ளது.

இலங்கையில் பொதுச் சட்டமாக ரோம் டச்சுச் சட்டம் (RDL) உள்ள போதிலும் ஒப்பந்தச் சட்டதினது பொதுச் சட்டமான ஆங்கிலச் சட்டக் கோட்பாடுகளே ஏற்புடையது. அவ்வாறாயின் பராயமடையாதவராகக் கருதப்படக் கூடிய நபரினைப் பற்றியதொரு தெளிவான விளக்கம் தேவைப்படுகின்றது. ஆங்கிலச் சட்டப் படியான 1987 ஆம் ஆண்டின் Minors contract Act ஆனது 18 வயதிற்கு குறைந்தவர்களையே பராயமடையாதவர் என வரைவிலக்கணம் செய்கின்றது ஒரு பராயமடையாதவர் ஒப்பந்தம் செய்யின் அது சட்ட அந்தஸ்தைப் பெறாது என்பதானது பொதுவான விடயமாயினும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது நாளாந்த செயற்பாடுகளிலே ஈடுபடுகின்றபோது தான் நடைமுறை சார் சிக்கல்களினை எதிர்நோக்க வேண்டி உள்ளது. பின்வரும் எளிய உதாரணங்கள் மூலமாக அவற்றினை விளக்கிக் கொள்ளலாம்.

உதாரணம் 1 - A என்ற பராயமடையாதவர் B என்ற பராயமடைந்தவருடன் பாரிய வர்த்தகம் சார் ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்வாராயின் அது சட்ட வலிதற்றது என்பது ஒப்பந்தச் சட்டத்தின் பொது விதி இது தெளிவானதும் கூட ஆனால்

உதாரணம் 2 - A எனும் பராயமடையாதவர் வீட்டில்கான சில பொருட்களை 10 எனும் பராயமடைந்தவரின் கையில் கொள்வனவு செய்யின் பிரச்சினை எழும்.

உதாரணம் 2 இன் கீழ் நாம் காணும் விடயம் பொதுவான நாளாந்த விடயமாக அமைகிறது. இதன் கீழான பிரச்சினையை பொதுவான விதிப்படி பொருள்கோடல் செய்ய முற்படின் B முறையற்ற நட்புடைவார் (Unjust loss) A யின் முறையற்ற செல்வச் சேர்க்கைக்கு (Unjust enrichment) வழி கோலுவதன் மூலமாக

ஒப்புரவின் அடிப்படைளையே தகர்த்தெரியும். A யிற்கு எதிராக பொருள் கோடல் செய்யின் Davies on Contract இல் கூறப்படக் கூடியதான இரு அடிப்படை விடயங்களுடன் முரண்படும்.

01. பிள்ளை பெற்றோரின் முகவராகச் செயற்படாவிடின் பெற்றோர் பிள்ளையின் ஒப்பந்தத்திற்கு பொறுப்பாவதில்லை.
02. பிள்ளை செய்யும் ஒப்பந்தம் ஒன்றை வலிதாக்க, சம்மதமளிக்க அல்லது அதிகாரம் அளிக்க பெற்றோரிற்கு உரிமைக்காணப்படுவதில்லை.

இப்படியாக ஒரு பிரச்சினை Nash Vs Inman[1] வழக்கில் எழுந்தது இதில் ஒரு தையற்காரரிடம் Minor பெற்ற Fancy waist coats இற்கான பெறுமதியைப் பெறுவது தொடர்பிலான பிரச்சினையில் கடைக்காரரால் அவசியத்தேவையை எண்பிக்க முடியவில்லை என்ற காரணத்தினால் அவரின் வழக்கு தோல்வியுற்றது இவ் வழக்கின் தீர்ப்பு முறையற்ற செல்வச் சேர்க்கைக்கு வழி வகுத்திருப்பதாக விமர்சிக்கப்பட்டது.

இப்படியான சிக்கல்களின் மத்தியில் தான் Minors contract Act 1987 வகுக்கப்பட்டது இதில் தான்

01. பராயமடையாதவர் என்றால் என்ன?
02. அவசியத்தேவை என்றால் என்ன?

என்பவற்றிற்கு தெளிவான விளக்கமளிக்கப்பட்டது Minors contract Act இன் படி அவசியத்தேவை என்றால் “இரு மனிதன் இவையின்றி நிலைபெறு கொள்வது கடினமெனக் கருதப்படுகின்ற பொருட்கள் தான் அவசியப் பொருட்கள் எனப்படும்” என பொருள் கோடல் செய்யப்பட முடியும் Minors contract Act இன் கீழாக பராயமடையாத ஒருவரினால் புரியப்படும் ஒப்பந்த மொன்றின் விளைவுகளை வருமாறு வகைப்படுத்தியது.

01. வலிதான ஒப்பந்தங்கள் (Valid Contracts)
02. வெறிதாகத்தக்க ஒப்பந்தங்கள் (Voidable Contracts)

இனி இவை மீது எமது பார்வையை செலுத்த முடியும் பராயமடையாதோரால் செய்யப்படும் இரு வகையான ஒப்பந்தங்கள் வலிதானவை எனக் கருதப்படுகின்றன.

01. அவசியத்தேவைக்கான ஒப்பந்தங்கள் (Contracts for necessaries)
02. வேலை வாய்ப்பு தொடர்பான ஒப்பந்தங்கள் (Contracts of employment)

அவசியத் தேவைக்கான ஒப்பந்தங்களினைப் பொருத்தளவில் அந்த பொருள் தொடர்பில் முழுமையான தேவையும் இலாபமும் இருந்திருக்க வேண்டும். அதாவது ஒரு பொருளில் பராயமடையாதவரிற்கு இலாபம் தரும் தராத இரண்டும் கலந்திருப்பின் ஏற்கப்படுவது இல்லை இதே போது அவசியத் தேவை என்பதனை Sale of goods Act[2] வருமாறு கூறுகின்றது.

“வாங்கப்படும் பொருட்கள் பராயமடையாதவருடைய வாழ்க்கைத்தரத்திற்கு ஏற்புடையதாக வேண்டும் விற்பனையும் கொள்வனவும் இடம் பெற்ற வேளை உண்மையான தேவை பராயமடையாதவரிற்கு இருந்திருக்க வேண்டும் அது அவரைப் பாதிக்க கூடாது எனக் கூறுகிறது.”

இதன் படியாக இரு தேவைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றமை கண் கூடான உண்மை.

01. பராயமடையாதவரின் வாழ்க்கைத்தரம்.
02. குறித்த நேரத்தில் காணப்படக்கூடிய உண்மையான தேவை.

இவற்றினடிப்படையினிலேயே வழக்கின் தீர்ப்புக்களும் அமைத்துக்காணப்படுகின்றன Peter Vs Fleming[3] வழக்கிலே மோதிரம், சங்கிலி, பின் என்பவற்றினை வாங்கிய நபர் வசதி வாய்ந்த தந்தையின் மகன் என்பதனால் ஏற்கப்பட்டது Nash Vs Inman வழக்கில் வாங்குபவரிடமிருந்து வாங்குமளவு உண்மையான தேவை காணப்பட்டது என விற்றவர் எண்பிக்க வேண்டும் எனப்பட்டது.

ஆனால் அவசியத் தேவைகள் தொடர்பான ஒப்பந்தம் தொடர்பில் அவசிய சேவைகள் வகைப்படுத்தப்பட்டமை கவலைக்குறிய விடயமாகும்.

அவசியத் தேவைக்கான ஒப்பந்தம் தொடர்பில் அது “நிறைவேற்றப்படக்கூடிய ஒப்பந்தம் (executory contracts)” இன் போது தான் எழுகிறது Sale of goods Act[4] இன் படி விற்பனையும் கொள்வனவும் ஒரே வேளை இடம் பெறும் வேளையிலேயே பொருள் கோடல் செய்யப்படும் வேளையில் இந்நிலையில் முரண்பாடான சூழலே எழுகிறது. Davies on contract executory contracts இற்கு பராயமடையாதவர் பொறுப்பல்ல என்பதற்கு காரணங்கள் வருமாறு கூறப்படுகிறது.

- 01 “Consensus” இல் ஏற்படும் முரண்பாடு பராயமடையாதவரினால் பொறுப்பற்றவர் ஆக்கும்.
02. பராயமடையாதவர் உண்மையான விலைக்கன்றி நியாயமான விலைக்கே பொறுப்பானவர்.
03. விற்பனையும் கொள்வனவும் ஒரு சேர இடம் பெற வேண்டிவுள்ளமை. ஆனால் பொதுவாக சரியான முடிவு வழக்குச் சட்டங்களில் தான் தங்கி உள்ளது.

அடுத்த படியாக வேலைவாய்ப்பிற்கான ஒப்பந்தம் (Contract of employment) இற்குள் எமது பார்வையை செலுத்தலாம்.

இந்த ஒப்பந்தம் முழுமையாக பராயமடையாதவரின் நன்மைக்கானது என ஏற்கப்படின் மட்டுமே வலிதானதாகும் அதாவது இவ்வகையிலான ஒப்பந்தங்கள் (Contract of employment) எனக் கருதப்படுகின்றன. அவசியத்தேவையில் இருந்து சிறிது வேறுபடக் காரணமாவது இங்கு பராயமடையாதவரிடமிருந்து நன்மையான நன்மை அற்ற விடயங்கள் கலந்து காணப்பட்டாலும் பராயமடையாதவர் பிணிக்கப்படுகின்றமை ஆகும்.

Contract of employment இனைப் பொருத்த வரையில் DeFrancesco Vs Barnum[5] வழக்கில் குறித்த வேலைவாய்ப்பு நியாயமற்றதாகுமா? என ஆராயப்பட்டது இங்கு குறித்த Dance master சிறுமி மீது கொண்டிருந்த கட்டுப்பாடு நியாயமற்றது எனப்பட்டது. Chaplin Vs Leslie Ferwin Publishers[6] வழக்கில் குறித்த ஒப்பந்தம் “Beneficial service of contract” ஆகுமா? என ஆராயப்பட்டது.

பொதுவாக மேற்கூறப்பட்ட எவ்வகை ஒப்பந்தமாயினும் அவை நிறைவேற்றப்படக் கூடிய ஒப்பந்தம் (executory contract) ஆக இருந்தாலும் அது பராயமடையாதவரை பிணிக்கும் என்பது தான் இன்றைய நிலையாகும்.

இனி ஒரு பராயமடையாதவர் செய்யும் ஒப்பந்தமொன்று வெறிதாகத்தக்கதாக மாறும் சந்தர்ப்பத்தை ஆராயலாம் இவ் விடயம் தொடர்வில் Minors contract Act[7]

“ஒரு ஒப்பந்தம் பராயமடையாதவரால் மறுக்கப்படும் (repudiation) வேளையில் கொண்டு நடத்த முடியாத நிலை எழும் எனவே நீதிமன்றம் நியாயமானதும் ஒப்புரவானதும் எனக்கருதும் வகையில் பராயமடையாதவரை அவர் சுவீகரிக்க ஏதேனும் ஆதனமொன்றை அல்லது அதன் பெறுமதியான விடயத்தை மறுதிறத்திற்கு வழங்குமாறு கோரலாம்” என்கிறது.

ஒரு பராயமடையாதவர் நியாயமான காலத்திற்குள் ஒப்பந்தத்தினை மறுப்பதன் மூலமாக அதிலிருந்து விலகலாம். அதாவது அப்போது ஒரு பராயமடையாதவர் சகல எதிர்கால கடப்பாடுகளில் இருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறார். ஆனால் ஏற்கெனவே உள்ள கடப்பாடுகள் தொடர்ந்து காணப்படும்.

வழக்குச் சட்டங்களான Corpe Vs Overton[8]> Steinberg Vs Scala Ltd[9] என்பவற்றில் பராயமடையாதவர் Total failiure of consideration என்பதனை காட்ட முடியுமாயின் ஏற்கனவே பராயமடையாதவர் செலுத்திய பணத்தை மீள்பெற முடியும் எனப்பட்டது அடுத்ததாக இங்கு எழும் நடைமுறை சார் சிக்கல் யாதெனின் ஒரு பராயமடையாதவர் தான் பராயமடைந்தவர் எனக் கூறி ஒப்பந்தம் செய்தலாகும் தீங்கியலின் அடிப்படையில் ஒப்பந்தம் உட்கிடையாக ஏற்பட்டதென்ற நிலையில் வழக்கிட முடியாது ஆனால் நீதிமன்றங்கள் நியாயமும், ஒப்புரவும் என்ற அடிப்படையில் தீர்ப்பு வழங்க முற்படுகின்றன.

எவ்வாறாயினும் தகைமையில் பிரச்சினை ஏற்படும் ஒப்பந்தங்கள் நாளாந்தம் இடம் பெறுகின்றமை மறுக்க முடியாததான விடயமாகும் இவ்விடயத்திற்கு சரியான தீர்வினை எட்டும் பொறுப்பானது எமது சட்டவாக்குனர்களின் கைகளிலேயே தங்கி உள்ளது.

[1] (1908) 2 K B 01

[2] 1979 Sec 3(3)

[3] (1840) 5 MNW 42

[4] Sec 3(3)

[5] (1890) 45 Ch D 430

[6] (1966) Ch 71

[7] (1987) Sec 1(1)

[8] (1833) 10 Bing 252

[9] (1923) 2 Ch 45

சுசரிதா சேகர்
சட்டபீடம்
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

வாழ்வதற்கான உரிமையும் அதன் நோக்கும்

- ம.கிறேஷியன்

“ஒவ்வொரு மனிதனும் உரிமைகளுடனேயே பிறக்கின்றான்” என்பது இக்கட்டுரைக்கு சிறந்த ஆரம்பமாக இருக்குமென நான் கருதுகின்றேன். ஆம் இன்றைய உயிரினக்கட்டமைப்பில் மனிதனை தான் ஆட்சியுடைய விலங்கினமாகவும், ஏனைய விலங்கினங்களை பாதுகாப்பதற்குரிய அம்சங்களை ஆளக்கூடியவனாகவும் இருக்கின்றான். இந்நிலையில் “மனித உரிமைகள்” என்ற கோட்பாடு இன்றைக்கு உலகளாவிய ரீதியில் பரந்திருக்கின்றது. அதன் தாற்பரியமும் பிரயோகமும் பரந்த அடிப்படையில் நோக்கப்படுகின்றன.

மனித உரிமைகள் எனப்படுபவை “ஒரு மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்குத் தேவையான அனைத்து உரிமைகளும்” என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். அவ்வகையில் மனித உரிமைகள் மனிதனின் மதிப்பு / பெறுமதியை (Human Values) அடிப்படையாகக் கொண்டவை. நிச்சயமாக ஒரு உரிமை உரிமையாக அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமெனில் அது மனிதப் பெறுமதியுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கவேண்டும். அந்த வகையில் இன்று உலகநாடுகள் எல்லாவற்றிலும் அநேகமாக மனித உரிமைகளுக்கான அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அண்மைய காலத்தில் மிக முக்கியத்துவமுடைய ஒரு உரிமையாக அதேவேளை பல அரசியலமைப்புகளால் கவனிக்கத்தவறிய ஒரு எண்ணக்கருதான் வாழ்வதற்கான உரிமையாகும் (Right to life) வாழ்வதற்கான உரிமை என்பது என்ன? அந்த குடையின் கீழ் நாம் கொண்டுவரக்கூடிய இதரவிடயங்கள் யாவை? நீதிமன்றங்கள் அதற்குரிய பிரயோகத்தை எவ்வாறு பொருள்சேர்த்துச் செய்திருக்கின்றன? செய்யப்போகின்றன என்பது இன்று எழக்கூடிய வினாக்களாகும். ஏனெனில் வாழ்வதற்கான உரிமை என்பது “எப்படியாயினும் உலகத்தில் வாழ்ந்து மடிவதற்கான ஒரு உரிமையல்ல”. அதன் போக்கு இன்று மாற்றமடைந்திருக்கின்றது. காரணம் வாழ்வதற்கான நிலைமைகள் மோசமடைந்திருக்கின்றன. இந்நிலையில் “வாழ்வதற்கான உரிமை” வாழ்பிரதிவாதங் களுக்கு அப்பால், விபரித்து பார்க்கப்பட வேண்டிய ஒரு உரிமையாகும்.

வாழ்வதற்கான உரிமை என்ற பதம் ஆனது “ஒவ்வொரு மனிதனும், இன்னொரு நபரால் கொல்லப்படாதிருப்பதற்கான உரிமையை உள்ளடக்கும். அது கீழ்க்கண்ட முனைகளை கொண்ட ஒரு குடையாகும்” அந்தவகையில் வாழ்வதற்கான உரிமை.

1. மரண தண்டனை (Capital Punishment)
2. கருணைக்கொலை (Euthanasia)
3. தற்பாதுகாப்பு (Self defence)
4. கருக்கலைப்பு (Abortion)
5. யுத்தம் (War)
6. சித்திரவதையிலிருந்தான விடுதலை (Freedom from the torture)
7. சிறந்த சுகாதாரம் (Health)
8. கலப்பிறப்பாக்கம் (Cloning)

போன்ற முனைகளைக் கொண்ட பரந்த குடையாகும்

வாழ்வதற்கான உரிமை ஒரு புதிய எண்ணக்கருவா?

வாழ்வதற்கான உரிமை என்பது புத்தம் புதிதாக மனிதவியலாளர்களாலும், புத்திஜீவிகளாகலும் முன்மொழியப்பட்ட ஒரு விடயம் அல்ல. எல்லா மதங்களிலும் காலம் காலமாக வலியுறுத்தப்பட்டு அதன் வேத நூல்களில் உறுதியாக இவை தெளிவுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

கிறிஸ்தவ வேதநூலான திருவிவிலியம் (Bible) கூறுவது என்னவெனில் ஆண்டவரே பிறப்பை / வாழ்வை கொடுப்பவர் (Life Giver). அவருக்கே அது உரியது எனவே ஒரு கொலை செய்வது ஆண்டவருடைய கட்டளையை மீறுவதாக அமையும் எனவே ஒரு மனித உயிரைப்பறிப்பதற்கான உரிமை எவருக்கும் இல்லை. மேலும் கிறிஸ்தவ வேதநூலான திருவிவிலியத்தில் மத்தேயுவின் நற்செய்தியில் (Mathew 5 : 21) “கொலை செய்யாதே; கொலை செய்கிறவர் எவரும் தண்டனைத் தீர்ப்பதற்கு ஆளாவர்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ஒருவரது உயிரைப்பறிக்கும் உரிமை எவரிற்கும் இல்லை.

இந்து மத வேதநூலான பகவத் கீதையில் “உயிர்களைப் படைப்பவனும் அழிப்பவனும் ஆண்டவனே” என்று 7ம் அத்தியாயத்தின் 6ம் சுலோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவனைத் தவிர ஒருவரது உயிரை முடிவிற்கு கொண்டுவரும் உரிமை எவரிற்கும் இல்லை. இந்து மதம் “உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்து” என்கின்றது. கொலை செய்வது பாவம். அதை செய்பவன் பாவியாகின்றான். மறுமை என்றழைக்கப்படும் மறுபிறவியல் துன்பம் அனுபவிக்க வேண்டியவனாகின்றான். “அன்பே சிவம்” என்றுதான் திருமந்திரம் சொல்கின்றது. அன்புள்ள இதயமே இறைவனின் இருப்பிடம் என்பதே அதன் விளக்கமாகும்.

பௌத்த மதத்தில் கௌதம புத்தரின் தர்ம போதனைகளில் 5 கட்டளைகளில் 1வது கட்டளை பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

- Sukhakamani Bhutani - எல்லா உயிர்களும் இன்பமாக வாழவேண்டும்.
- Sabbesam Jivitam piyam - வாழ்க்கை ஒவ்வொரு உயிரினங்களும் பெறுமதி மிக்கது.
- Attanam upaman katva na haneyya ne ghataye – ஒருவர் காயப்படுத்தப்படவோ or கொல்லப்படவோ முடியாது.

இஸ்லாமியர்களின் புனித தூதரான முகமது நபி அவர்களால் வாழ்வதற்கான உரிமை அதிகமாக மதிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் “மிகப்பெரிய பாவம் என்னவெனில் இறைவனை சாடி மனித உயிர்களைக் கொலை செய்வதாகும்” என கூறியுள்ளார். “இறைவன் கொடுத்த உயிரை பறிப்பதை புனித குர் ஆன் (Qur – an) தடைசெய்கின்றது. (6 : 151) தற்கொலை செய்வதை இஸ்லாம் தடைசெய்கிறது. தற்கொலை செய்பவனுக்கு சொர்க்கம் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே இஸ்லாம் மதமானது வாழ்வதற்கான உரிமையை மிக உயர்வாக வலியுறுத்துகின்றது.

United Nation’s Universal Declaration of Human Rights Article – 3 கூறுவதாவது –

“Everyone has the right to life, liberty and security of person”

International Covenant on Civil and Political Rights Article 6.1 கூறுவதாவது –

“Every human being has the inherent right to life. This right shall be protected by law. No one shall be arbitrarily deprived of his life”.

இதிலிருந்து வாழ்வதற்கான உரிமை என்பது குறித்த நபரிற்கு மட்டுமே உரித்தேயான உரிமையாகும். அவ்வுரிமை பாரதீனப்படுத்தப்படமுடியாத உரிமையாகும்.

European Human Rights Declaration Article 2 வாழ்வதற்கான உரிமையை பின்வருமாறு வரையறுக்கின்றது.

1. Everyone has the right to life.
2. No one shall be condemned to the death penalty or executed.

எனவே வாழ்வதற்கான உரிமை புதிய ஒரு விடயமல்ல. அது ஏலவே ஒவ்வொரு மதங்களிலும் ஏற்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு உரிமையாகும். அதனையே ஒவ்வொரு சமவாயங்களும் ஏற்று அங்கீகரித்துள்ளன.

கருக்கலைப்பு (Abortion)

Convention on the rights of the child ஆனது ஒவ்வொரு குழந்தையும் அதன் உடல், உள பக்குவமற்றநிலை காரணமாக பொருத்தமான சட்டப்பாதுகாப்பு உள்ளடங்கலாக விஷேட பாதுகாப்பு மற்றும் அக்கறை என்பவற்றிற்கு பிறப்பிற்கு பின்பு உள்ளது போல பிறப்பிற்கு முன்பும் அனுபவிக்க உரித்துடையது என கூறுகின்றது. எனவே ஒவ்வொரு குழந்தையும் வாழ்வதற்கான உரிமைக்கு உரித்துடையது.

கருக்கலைப்பு என்பது கருவில் உள்ள குழந்தையை அழித்துவிடுவது or இறக்கச் செய்து விடுவதாகும். “வாழ்வதற்கான உரிமை” பற்றி பேசுபவர்கள் ஒவ்வொரு கருவில் உள்ள குழந்தையும், அதன் பிறப்பின் பின் உள்ள உரிமையைப் போல வாழ்வதற்கான உரிமைக்கு உரித்துடையது என வாதாடுகின்றனர்.

Roe Vs Wade எனும் வழக்கில்

1971ம் ஆண்டு அமெரிக்க உயர்நீதிமன்றம் ஆனது அமெரிக்க அரசியலமைப்பை கேள்விக்குட்படுத்தும் வகையில் கருக்கலைப்பிற்கு எதிரான தீர்ப்பை வழங்கியிருந்தது. அதன் பின் கருக்கலைப்பு செய்யக்கூடாது என வலியுறுத்தும் anti – abortion movement ஐயே அமெரிக்க அரசியலில் ஸ்தாபிக்க இத்தீர்ப்பு காரணமாகியுள்ளது.

கருக்கலைப்பிற்கு ஆதரவானவர்கள் பின்வரும் வாதங்களை முன்வைக்கின்றனர். அவர்களது வாதம் என்னவெனில் சாதாரணமாக ஒருவருக்குள்ள உரிமை அவரது வாழ்க்கைக்குரியது. அந்த வகையில் வாழ்வதற்கான உரிமை என்பது ஒரு நபரின் எதிர்காலத்திற்கான திட்டமிடல் மற்றும் எதிர்பார்ப்பை குறிப்பதாக அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவர்கள் கருக்கலைப்பு சரியா, பிழையா என்ற விவாதத்தை விட அது சில சூழ்நிலைகளில் அனுமதிக்கப்படலாமா இல்லையா? என்ற வாதமே தேவையானது என கூறுகின்றனர்.

இங்கு அவர்களால் 2 வினாக்கள் எழுப்பப்படுகின்றன.

1. வாழ்க்கை என்றால் என்ன?
2. யாருக்கு இங்கு உரிமை உண்டு? ஒரு தாய்க்கா அல்லது சிசுவிற்கா?

இந்த வினாக்களுக்கு அவர்களது விடையாதெனில், வாழ்க்கை என்பது ஒவ்வொரு மனிதனும் சிறப்பாக வாழ்வதற்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் களம் அதன் திட்டமிடலையும், எதிர்பார்ப்பையும் வரையறுக்கும் உரிமை அக்குறித்த நபருக்கு உண்டு என வாதாடுகின்றனர். கருக்கலைப்பிற் கெதிரானவர்கள் ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கை கருக்கட்டலிலேயே ஆரம்பமாகிவிடுகின்றது என கடுமையாக வாதாடுகின்றனர். ஆனால் கருக்கலைப்பை ஆதரிப்பவர்கள் மருத்துவர்களினூடாக முன்வைத்த வாதம் என்னவெனில் ஒரு கருவளர்ச்சியில் முதல் 12 வாரங்களில் தான் கலப்பிரிவு ஆரம்பமாகி வளர்ச்சியடைகின்றது. அக்கட்டத்தில் நன்கு கட்டமைக்கப்படாத கலங்கள் தான் காணப்படும். அத்துடன் அவற்றின் நரம்பியல் செயற்பாடு ஆரம்பமாகி இருக்காது. இந்நிலையில் அக்கலங்களுக்கு ஏதும் உருவமோ, ஒரு குழந்தைக்கான உருவகட்டமைப்போ முழுமை பெற்றிருக்காது. என்பதுடன் அவற்றிற்கு வலி இருக்காது என கூறுகின்றனர். எனவே 12 வாரங்களுக்கு முன்பான கருக்கலைப்பு ஒரு சுவாசிக்கும் உயிரின் அழிப்பாகாது எனவும் கூறுகின்றனர். ஆனால் கருக்கலைப்பிற்கு எதிரானவர்களைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு குழந்தையினதும் ஆரம்ப படிநிலை அவ்வாறு தான் இருக்கும். அங்கு அக்கருவை அழிப்பது அதன் ஆயுளை முழுமையாக அழிக்கச் செய்துவிடுகிறது என்கிறார்கள்.

இந்நிலையில் தாய் - எதிர் - சிசு என்ற வாதங்களும் கருக்கலைப்பிற்கு ஆதரவானவர்களாலும், எதிரானவர்களாலும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஒரு தாய் கர்ப்பகாலத்தில் உணர்ச்சிவசப்படக்கூடிய, அதிகமான பிரசவம் பற்றிய பயத்திற்கும் மன அழுத்தத்திற்கும் ஆளாகியிருப்பார் இந்நிலையில் தாயின் உரிமையே மேலானது என்கிறது கருக்கலைப்பிற்கு ஆதரவான தரப்பு. இந்நிலையில் கருக்கலைப்பு நிச்சயமாக பிறக்க இருக்கும் குழந்தையின் வாழ்வதற்கான உரிமையை பாதிக்கும் செயலே என்பது கருக்கலைப்பிற்கு எதிரானவர்களின் வாதமாகும். ஆனால் பெண்ணியலாளர்களோ ஒரு பாலியல் வல்லுறவினால் கர்ப்பமடைந்த பெண்; அக்குழந்தை தனக்கு வேண்டுமா! வேண்டாமா என தீர்மானிக்கும் உரிமைக்கு கூட உரித்துடையவில்லையா? என வினா எழுப்புகின்றனர். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை தாயின் உயிருக்கு குறித்த கருவின் வளர்ச்சி ஆபத்தை ஏற்படுத்தும் என இருந்தாலன்றி கருக்கலைப்பு செய்யமுடியாது.

கருணைக்கொலை (Euthanasia)

Euthanasia என்றால் கருணைக் கொலை என அர்த்தமாகும். இது ஐக்கிய இராச்சியத்தில் (u.k) சட்டவிரோதமாகும். அதேவேளை ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளில் Belgium மற்றும் Luxembourg என்பவற்றில் சட்டமுறையானதாக உள்ளது. சிலர் கருணைக் கொலையை கொலை என்றே வாதாடுகின்றனர். தீர்க்க முடியாத நோயினால் அவதிப்படுபவர்கள். தமது வாழ்வை முடித்துக் கொள்வதற்காக எடுக்கின்ற முடிவுதான் Euthanasia ஆகும். இங்கு தமது மரணத்தை விரும்பி ஏற்கும் இக்கட்டான நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கும் இவர்கள் தமக்கு இறப்பதற்கான உரிமை (Right to die) இருப்பதாக வாதாடுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் கருணைக்கொலை என்பது ஒரு அரிதான நிகழ்வாகவே காணப்படுகின்றது. இதே வேளை தற்கொலை செய்பவர்கள் கூட “வாழ்வதற்கான உரிமையை” தமக்குத் தாமே மீறப்படுகிறது என்றே கூறப்படுகின்றது.

கலப்பிறப்பாக்கம் (Cloning)

இது இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து உலகை உறுத்தும் ஒரு பிரச்சனையாக உள்ளது. Cloning என்பது ஒருவருடைய கலத்தை கொண்டு கருக்கட்டலை உருவாக்கி குறித்த நபரைப் போலவே இன்னொரு நபரை உருவாக்க சாத்தியமுள்ள ஒரு உயிர் பிறப்பாக்கமுறை என விஞ்ஞானிகள் விளக்கமளிக்கின்றனர். ஆனால் இன்றுவரை ஒரு மனிதன் இவ்வாறு பிறந்தான் என சான்றுகள்

எதுவும் இல்லை. டோலி எனப்படும் செம்மறி ஆட்டுக்குட்டியும், எலிகள் போன்றவையுமே இம்முறையில் பிறந்திருந்தன. அதிலும் டோலியானது அண்மையில் இறந்துவிட்டது.

“வாழ்வதற்கான உரிமை” என்ற எண்ணக்கருவானது இம்முறையில் பிறக்கக்கூடிய நபர்களிற்கும் ஏற்படையதாகுமா என்பது முதலாவது வினாவாகும். ஏனெனில் குளோனிங் முறை பிறப்பாக்கமானது இயற்கைக்கு மாறான முறையில் நிகழ்வதாகும். எனவே அவ்வாறு பிறக்கும் குழந்தைகளிற்கும் “வாழ்வதற்கான உரிமை” உண்டா என்றே மனிதவியலாளர்கள் வினா எழுப்புகின்றனர். ஆனபோதிலும் இதுபற்றி இன்னும் முன்னேற்றகரமான நிலைவரும்வரை அவ்வாறு பிறந்தால் அவர்களும் வாழ்வதற்கான உரிமைக்கு உரித்துடையவர்களே என்பதுதான் பொதுவான கருத்தாகும்.

மரண தண்டனை (Capital Punishment)

மரண தண்டனை என்பது நீதியியல் நடபடிமுறைக்கிணங்க ஒருவர் குறித்த குற்றத்தை (மரணதண்டனை விதிக்கப்படக் கூடிய) செய்தார் என நிரூபிக்கப்படுமிடத்து “அவரது உயிரைப் பறிக்கும்படி” கட்டளை நிறைவேற்றல் ஆகும். ஆங்கிலத்தில் இதனை death panalty அல்லது Execution என கூறுவர். மரண தண்டனை விதிக்கப்படக் கூடிய குற்றங்கள் பாரிய குற்றங்களாக அறியப்படுகின்றன. இன்ற மனித உரிமை ஆர்வலர்களாலும், பல நாடுகளாலும் கடும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியுள்ள நிலையில் இவ்வாறான ஒரு “உயிர்பரிப்பு” சட்டப் புத்தகங்களிலிருந்தும், அமுலாக்கத்திலிருந்தும் அழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வாதமே மேலோங்கியுள்ளது. நீதியியல் நடபடிமுறைகளுக்கிணங்க ஒரு அருதிவாய்ந்த நீதிமன்றமே மரண தண்டனை விதிக்கலாம். ஆனால் இன்று நீதிமன்றங்கள் கூட ஒருவரது உயிரை பறிக்கும் உரிமையை தம் கையில் எடுக்கக்கூடாது என்பதே பொறுப்பான நிலைப்பாடாகும். இலங்கையில் தண்டனைச் சட்டக் கோவையிலிருந்து நீக்கப்பட்டது போலும் அமுல்படுத்தப்படாத நிலையில் இது காணப்படுகின்றது.

தற்பாதுகாப்பு (Self Defence)

தற்பாதுகாப்பு என்பது தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் ஒரு செயலாகும். அதாவது ஒருவருக்கு அல்லது ஒருவரது ஆதனத்திற்கு பௌதீக ரீதியாக ஏற்படுத்தக்கூடிய காயம் / சேதத்திற்கு எதிராக அதை தடுக்கும் பொருட்டு நாம் பிரயோகிக்கக் கூடிய எதிர் நடவடிக்கையாகும். இது ஒரு சட்டமுறையான யெசலாகும். இதன் பொருள்கோடல் மிகப்பரந்ததாகும். அதாவது எந்த எல்லை வரைக்கும் ஒருவர் அப்பாதுகாப்பை பிரயோகிக்கலாம் என்பது பரந்த பொருள்கோடலின் அடிப்படையில் தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு “வாழ்வதற்கான உரிமை சமன்பாட்டுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அணுகப்படல் வேண்டும். அதாவது தம்மை தாம் பாதுகாத்துக் கொள்ள தனித்தனியே ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உண்டு. குற்றவியல் சட்டத்தில் தற்பாதுகாப்பு என்பது ஒரு பொதுவான எதிர்வாதமாகும்.

சித்திரவதையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான சுதந்திரம், ஒவ்வொரு நபரும் சித்திரவதையிலிருந்து விடுபடும், கீழ்த்தரமான மற்றும், மனித நடத்தையற்ற கேவலமான நடாத்துகைக்கு உட்படாது பாதுகாப்பு பெற உரித்துடையவராவார். இலங்கை அரசியலமைப்பின் 11ம் உறுப்புரை இந்த உரிமையை உறுதி செய்கின்றது. அத்துடன் இது எல்லா நபர்களிற்குமுள்ள, மட்டுப்பாடுகளற்ற உரிமையாக

உறுதிசெய்யப்பட்டிருக்கின்றது. வாழ்வதற்கான உரிமை என்ற குடையின் ஒரு முனையாக சித்திரவதையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான சுதந்திரம் உள்ளது. ஒருவர் எச்சந்தர்ப்பங்களில் சித்ரவதை கொடுரமான, கேவலமான மற்றும் கீழ்த்தரமான மனித தன்மையற்ற நடாத்துகைக்கு உட்படுத்தப்பட முடியுமெனில்.

1. யுத்தம் - யுத்த காலங்களில் யுத்த கைதிகள் மற்றும் பொது மக்களின் மீது இவை பிரயோகிக்கப்படலாம்.
2. வன்முறை / கலகம் - நாட்டில் ஏற்படக்கூடிய வன்முறை கலகங்கள் போன்றவற்றிலும் இடம்பெறலாம்
3. சட்டமுறையற்ற கைது - சட்டமுறையற்ற கைது, கடத்தல் செய்யப்பட்டு தடுத்துவைக்கப்படும் நபர்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படலாம்.
4. அதேவேளை முக்கியமாக, நான்கு தரப்பினருக்கு சித்திரவதையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான சுதந்திரம் உறுதி செய்யப்படவேண்டும்.
 - (a) சிறைக்கைதிகள் (Prisoners)
 - (b) சந்தேக நபர்கள் (Suspects)
 - (c) குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்கள் (Accused)
 - (d) பாதிக்கப்பட்ட நபர்கள் (Victims)

அத்துடன் சித்திரவதையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான சுதந்திரம் வெறுமனே உடல் பாதிப்பை மட்டும் உள்ளடக்கவில்லை. உளரீதியான துன்புறுத்தல்களையும் இது உள்ளடக்கியுள்ளது. கடந்த காலங்களில் ஈராக் யுத்தத்தின் பின் அங்கு அமெரிக்க வீரர்களால் மிகப் பாரிய சித்திரவதை - மனித உரிமை மீறல் நடைபெற்றது நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பது அனைவரும் அறிந்ததே.

“வாழ்வதற்கான உரிமை” என்பது பெறுமனே மரணதண்டனை, சித்திரவதைகள், தற்பாதுகாப்பு, கருணைக்கொலை, கருக்கலப்பு என்பவற்றை மட்டும் உள்ளடக்கிய குடையல்ல. கால மாற்றங்கள், அறிவியல் முன்னேற்றங்கள், சமூக அபிவிருத்தி, புதிய குற்றங்கள் என்பவற்றிற்கேற்ப அது பரந்த ரீதியில் அணுகப்பட வேண்டியதாகும். அதவாது வாழ்வதற்கான உரிமையின் Scope பரந்ததாகும்.

உலக அரசியலமைப்புகளில் “வாழ்வதற்கான உரிமையை” வெளிப்படையாக தனது அரசியலமைப்பில் உறுப்புரை 21 மூலம் மிகத் தெளிவாக வரையறுத்துள்ள நாடாக இந்தியா உள்ளது. இந்திய நீதிமன்றங்கள் சுற்றாடல் தொடர்பான அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்குகளில் உறுப்புரை 21 பரந்த ரீதியில் பொருள்கோடல் செய்து தீர்ப்பு வழங்கின. Rural Litigation வழக்கில் இந்திய உயர்நீதிமன்றமானது உறுப்புரை 21 ஐ பின்வருமாறு விளக்கியிருந்தது. அதாவது ஒருவர் சுகாதாரமற்ற சுற்றாடலில் (மாசடைந்த வளி, நீர், நிலம்) ஆகியவற்றில் வாழும் நிலையானது “வாழ்வதற்கான உரிமையை முழுமைப்படுத்தாது” என்று கூறியிருந்தது.

போபால் நச்சவாயுக்கழிவு வழக்கின் பின் இந்திய நீதிமன்றங்கள் வாழ்வதற்கான உரிமையை இன்றும் முன்னேற்றகரமான முறையில் நிலைநிறுத்தக்கூடிய தீர்ப்புகளை வழங்கியிருந்தன.

இலங்கையில் கூட அண்மைக்காலமாக சுற்றாடல் மாசடைதல் பற்றிய பல அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்குகள் வாழ்வதற்கான உரிமையை நிலைநிறுத்தியுள்ளன. ஆனபோதிலும் எமது அரசியலமைப்பில் வாழ்வதற்கான உரிமை வெளிப்படையாக உறுதிசெய்யப்படாதது ஒரு குறையே ஆனால் Siriyoni Silva வழக்கு மற்றும் Welmaloge Rani Fernando வழக்குகளில் உறுப்புரை 13 (4) ஆனது உள்ளிடையாக வாழ்வதற்கான உரிமையை குறிப்பாக கூறப்பட்டது. அதாவது நிவாரணம் இல்லாத ஒரு உரிமை இருக்க முடியாது என இதற்கு விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும் வாழ்வதற்கான உரிமை வெளிப்படையாக ஏற்பாடு செய்யப்படுவதே சாலச்சிறந்ததாகும்.

எமது வாழ்க்கையை மீறக்கூடிய எச்செயலையும் வாழ்வதற்கான உரிமையை மீதும் செயலாக கேள்விக்குட்படுத்த முடியும். வாழ்வதற்கான சூழ்நிலைக்குரிய கேள்விகள் அதிகரித்திருக்கின்றன. அந்த சூழ்நிலை மாற்றங்களிற்கேற்ப அதன் பொருள்கோடல் பரந்ததாக்கப்படவேண்டிய சூழ்நிலையை சட்ட ஆக்குநர்களும், நீதிமன்றங்களும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்!

“Until it has destroyed itself from within” [Will Durant]

ம.கிறேஷியன்
இலங்கை சட்டக்கல்லூரி

THE LEGAL PRINCIPLE OF UNIVERSAL JURISDICTION AND ITS APPLICABILITY

Tharmakulasingam Suganthan
Final Year

Universal Jurisdiction

Universal jurisdiction is the principle that every country has an interest in bringing to justice the perpetrators of grave crimes, no matter where the crime was committed, and regardless of the nationality of the perpetrators or their victims. In the early 1600s, Grotius and other international legal scholars began to advance the idea that certain kinds of crimes should be subject to the jurisdiction of any court in the world, no matter where they were committed or by whom a principle that has come to be known as “universal jurisdiction.”¹ About 200 years later, Clausewitz considered international legal principles so irrelevant that he discussed them only in passing as “self-imposed restrictions, almost imperceptible and hardly worth mentioning.”² Nearly two centuries again passed, when Great Britain arrested former Chilean dictator Augusto Pinochet on a warrant from a Spanish judge for heinous crimes against Chileans and foreign citizens. The case set off a worldwide storm of debate as universal jurisdiction became a familiar term.

Proponents of universal jurisdiction often found among international human rights lawyers and activists commonly argue that the principle is well established in international law and that a wide range of human rights offenses are subject to universal jurisdiction. One such prominent group recently drafted the “Princeton Principles on Universal Jurisdiction,” which hold that the following offenses can be tried by any court in the world without regard to where the crime occurred or who committed it: piracy, slavery, war crimes, crimes against peace, crimes against humanity, genocide, and torture.³

In stark contrast, universal jurisdiction skeptics who often include scholars and policymakers in the realist international relations tradition and ideologically conservative analysts dismiss universal jurisdiction as dangerous legal activism. A variety of positions are included in the broad tent of skepticism: in his recent article in *Foreign Affairs*, Henry Kissinger suggests that the concept is a recent invention of activists and ill-advised foreign judges, and the Heritage Foundation suggests that it applies only to crimes committed outside the territorial jurisdiction of any state, such as piracy on the high seas.⁴

Typically, legal specialists recognize five bases for jurisdiction under international criminal law.⁵ The two best-established jurisdictional bases concern the territoriality and nationality principles, in which states have jurisdiction over crimes committed in their territory or by their nationals. Two other jurisdictional bases have received less consistent acceptance: passive personality, based on the nationality of the victim, and protective, based on the existence of serious threats to a state. The fifth jurisdictional base, the universality principle, refers to jurisdictional claims based only on the nature of the crime, in which none of the other forms of jurisdiction are present in any substantial way. Arguably, the principle has been applied to crimes ranging from hijacking to terrorism, and from drug offenses to trafficking in obscenity, though its application to human rights abuses is best known.⁶

How does universal jurisdiction work?

National courts have traditionally prosecuted only people accused of crimes committed in their territory (territorial jurisdiction). Under international law, states can enact national laws that allow their national courts to investigate and, if there is sufficient admissible evidence, prosecute any person who enters their territory suspected of certain crimes, regardless of where the crime was committed or the nationality of the accused and the victim. Over 125 countries have enacted universal jurisdiction laws. Universal jurisdiction can be applied to most ordinary crimes (murder, manslaughter, theft), as well as to crimes of international concern (hijacking and hostage-taking) and crimes under international law including genocide, crimes against humanity, war crimes, torture, extrajudicial executions and “disappearances.”

To what extent have states accepted the norm of universal jurisdiction? For what human rights abuses?

The evidence suggests that states have accepted universal jurisdiction for serious war crimes (grave breaches of the Geneva Conventions) and torture, but not for crimes against humanity, slavery, genocide, or other kinds of war crimes. To qualify as universal jurisdiction, a treaty must have language authorizing states to either extradite or prosecute alleged offenders without any limitations regarding the location of the crime or the nationality of the offender. M. Cherif Bassiouni, one of the world’s foremost proponents of universal jurisdiction, has undertaken the most exhaustive legal studies of the principle in treaty law, providing a useful point of departure. These studies conclude that very few human rights treaties contain provisions that could be interpreted as universal jurisdiction, a verdict that is all the more credible since he promotes the principle so tirelessly and because other prominent legal scholars largely concur.⁷ In this view, global treaties allowing universal jurisdiction on human rights issues are limited to the 1949 Geneva Conventions, the 1973 anti-apartheid convention, the 1977 Protocol I to the Geneva Conventions, the 1982 law of the sea treaty (with respect to piracy and slave trade), and the 1984 torture convention.

Of these, only the Geneva Conventions, Protocol I, and the torture convention qualify as widely accepted international norms though Protocol I and the torture treaty have only recently reached that status.⁸ Of 193 possible ratifiers in April 2003, the Geneva Conventions had 190 ratifications, including all of the G8, and the first protocol had 161 ratifiers, including all of the G8 except Japan and the United States. Of 193 possible ratifiers, the torture treaty had 132 ratifications in April 2003, including all of the G8. The apartheid convention, in contrast, has only 101 ratifications of 193 possible states, and no democratic state in Western Europe or North America has ratified the convention.⁹ This is due to a Western view that the convention was the product of a third world witch hunt against South Africa rather than a serious attempt to tackle the crime of apartheid. The UN Comprehensive Law of the Sea Treaty is widely ratified, but states can exercise jurisdiction only if they board the slave-transport or pirate ship on the high seas.¹⁰ Jurisdiction is therefore extraterritorial (where no territory exists) rather than universal (in all territories).

The Geneva Conventions, though four separate legal documents, share an article on universal jurisdiction requiring states to search for those who have committed “grave breaches” of the conventions and to prosecute them.¹¹ The common article mentions no limitations on jurisdiction and in fact insists that jurisdiction applies regardless of nationality of the accused. Grave breaches, as defined by the conventions, include crimes such as willful killing, torture, unlawful confinement of protected civilians, and unlawful deportation of protected civilians. Two key restrictions apply to these grave breaches: they must have been committed in connection with international

(as opposed to domestic) armed conflict, and they must have been committed against certain classes of protected people, principally wounded and sick combatants, medical and religious personnel, prisoners of war, and civilians who find themselves in the power of a state of which they are not citizens. Other violations of the rules laid out in the Geneva Conventions may be labeled war crimes but do not constitute grave breaches and are thus not subject to universal jurisdiction.

Protocol I to the Geneva Conventions, adopted in 1977, expands both the list of grave breaches and the classes of people protected, thus expanding the scope of universal jurisdiction. Most important, it applies the concept of grave breaches and other war crimes to military strategies and activities that take place during a battle. In particular and most worrisome to many states, the concept of grave breaches is extended to military attacks that “cause excessive loss of life, injury to civilians, or damage to civilian objects.” Still, states drafting the convention placed important restrictions on the concept by refusing to apply universal jurisdiction to war crimes committed by states against their own people or to any crimes committed in the course of domestic conflicts.

Finally, the torture convention uses different legal language to establish the same principle of universal jurisdiction.¹² In fact, it draws on the language used by conventions that make terrorists subject to universal jurisdiction. The torture convention is the first and so far only treaty to apply universal jurisdiction to a state’s relationship with its own citizens. The Geneva Conventions and first protocol relate largely, though not exclusively, to a state’s relationship to foreign nationals during times of international conflict.

How many states have used universal jurisdiction in their national courts?

Since the end of the Second World War more than a dozen states have conducted investigations, commenced prosecutions and completed trials based on universal jurisdiction or arrested people with a view to extraditing the persons to a state seeking to prosecute them. The record of state efforts to prosecute war crimes in the wake of World War II is instructive. It is difficult to find more than a couple of cases prosecuted on the basis of universal jurisdiction in the first forty years of postwar history even though a clear war crimes norm existed as early as 1949 and states prosecuted tens of thousands of war criminals.¹³ Although often cited as precedent for universal jurisdiction, the Nuremberg trials did not clearly establish that principle.¹⁴ The Nuremberg trials established a number of important principles regarding international criminal law, including the fact that certain crimes are liable to punishment, but they shed little light on jurisdictional debates about who has authority to punish.¹⁵

After the trials at Nuremberg and Tokyo came to an end, individual states took up the job of prosecuting the remaining war criminals, yet universal jurisdiction was almost never an issue. Germany, Austria, and France prosecuted the majority of the accused, and all three enjoyed substantial territorial, nationality, and passive personality bases for jurisdiction. Further, most of these efforts were targeted against German-Austrian war criminals; Japanese and Italian war criminals largely escaped further prosecution by any state. The most-often-cited case for universal jurisdiction Israel’s prosecution of Adolf Eichmann is thus actually a rather stark exception to the rule and only a partial exception at that because Israel prosecuted on other jurisdictions of passive personality and the protective principle.

Since the late 1980s, in contrast, a spate of cases involving universal jurisdiction have gone to court in a variety of countries. An exhaustive search of the ICRC and Amnesty International databases complemented by

secondary sources turned up cases that have been prosecuted in fourteen countries: Australia, Austria, Belgium, Canada, Denmark, France, Germany, Great Britain, Israel, Luxembourg, the Netherlands, Senegal, Spain, and Switzerland. In twelve of these states (all except Senegal and Luxembourg), courts have upheld universal jurisdiction as long as they could rely on domestic legislation or international conventions that clearly endorse universal jurisdiction, or both. The first cases, from Australia and Canada, occurred in the late 1980s and involved prosecutions of alleged Nazi war criminals. The first prosecution for human rights abuse not connected with World War II apparently occurred in Denmark in 1994. The court returned a guilty verdict against a Bosnian refugee whom thirty-nine other refugees identified as the perpetrator of abuses in a Bosnian concentration camp.

In five of the twelve states affirming universal jurisdiction (Australia, France, Great Britain, Switzerland, and Spain), however, courts have also sharply limited its use to certain crimes and certain circumstances. Courts in Senegal and Luxembourg have not accepted universal jurisdiction at all. Most often, courts have rejected cases where domestic legislation has not made the crimes subject to universal jurisdiction. Many have also rejected cases where treaty law does not clearly authorize prosecution. Spanish courts have rejected a genocide case for Guatemala, arguing that there is no reason why prosecutions cannot proceed in Guatemala.

Belgium's efforts illustrate both the possibilities and limitations of universal jurisdiction. Belgium has become the world's most enthusiastic proponent of the principle, pursuing high-profile cases against Israeli prime minister Ariel Sharon and Congo's former foreign minister Abdulaye Yerodia Ndombasi. Belgium has also initiated legal action against current and former officials of Cuba, Iraq, Cote d'Ivoire, Rwanda, Cambodia, Chad, Iran, Guatemala, and even the United States in particular, against former president George Bush and other officials in his administration.¹⁶ In contrast to judges in other countries, a Belgian judge in 1998 used customary international law to rule in favor of universal jurisdiction for crimes against humanity even in the absence of domestic legislation or treaty law applying the principle to those crimes. Belgian lawmakers subsequently expanded the scope of universal jurisdiction legislation to cover such crimes.¹⁷ Yet these wide-ranging efforts have triggered new forms of political resistance and new legal limitations. The Belgian government has declared its intention to amend universal jurisdiction legislation to limit its scope, and Belgium's foreign minister has called the law "embarrassing" due to the conflicts it has created with other countries.¹⁸

Who can be prosecuted using universal jurisdiction legislation?

The Charter of the Nuremberg and Tokyo Tribunals, the Statutes of the International Criminal Tribunals for the former Yugoslavia and Rwanda and the Rome Statute of the International Criminal Court all confirm that courts can exercise jurisdiction over grave crimes under international law regardless of the official capacity of the accused at the time of the crime or later, be it head of state, head or member of government, member of parliament or other elected or governmental capacity. The fact that no one is above the law was confirmed when the British House of Lords ruled that Augusto Pinochet had no right to immunity from prosecution as a former head of state.

Shouldn't the accused person be returned to the country where the crime took place, if that state is willing to prosecute them?

In an ideal world, it is generally preferable for most parties involved if the trial takes place in the country where the crime took place. However, in many cases this is not possible. For example, in the aftermath of a

conflict, the national legal system may not be capable of carrying out an investigation and prosecution. In many cases there is a lack of political will to prosecute the person or the person may have been granted an amnesty for their crime. It may also be the case that the accused may not receive a fair trial in that country. States exercising universal jurisdiction are, of course, able to consider extradition requests from the country where the crime took place. The state where the crime occurred – which will usually not have investigated or prosecuted the suspect – should have the burden of proving to the court with custody of the suspect that it can investigate and prosecute the accused in fair proceedings will not result in the death penalty.

If a person has been granted an amnesty for crimes by the state where the crimes took place, can they still be prosecuted in another state using universal jurisdiction?

National amnesties, pardons or similar national measures to prevent a person from being brought to justice for these worst imaginable crimes not only have no place in the international system of justice, but also are prohibited under international law. Therefore, such steps cannot prevent the courts from another state or an international court from investigating and prosecuting persons accused of such crimes.

Does the suspected person have to be present in the country for an investigation to begin?

No. If a suspect is not in the territory, international law permits national authorities to conduct an investigation and, if there is sufficient admissible evidence, issue an extradition request to the state where the accused is, or is reported to be. However, the accused should be present during a trial to hear the prosecution’s full case, and to put forward a defense or assist his or her counsel in doing so.

Universal jurisdiction and the legal and political battles

The Spanish National Court’s sentencing of former Argentine navy commander Adolfo Scilingo was a “significant affirmation of the principle of universal jurisdiction,” reports the *Japan Times*. The verdict proved that “national borders do not prevent the prosecution of those guilty of crimes against humanity” and will pave the way for similar trials in the near future.¹⁹ Under the UN Convention against Torture, a British court convicted a fugitive Afghan warlord of crimes committed during Afghanistan’s civil war. Establishing a precedent that upholds the principle of universal jurisdiction, the verdict proves that “there is no hiding place for torturers around the globe.”²⁰ In the first case invoking Canada’s Crimes Against Humanity and War Crimes Act, a judge would decide on the fate of a Rwandan national accused of committing atrocities, including murder and rape, during the 1994 genocide. The law, which Parliament passed in October 2000, allows Canadian courts to prosecute individuals regardless of when and where the alleged war crimes took place. The case demonstrates the increasing impact of the concept of universal jurisdiction on legislative procedures around the world.²¹ Just like his father Charles, Chucky Taylor stands trial for committing war crimes in Liberia. Whereas Charles Taylor’s trial takes place before the Special Court for Sierra Leone, a US Federal Court in Miami tries Charles’ son Chucky on the basis of universal jurisdiction.²²

Spain’s National Court has become a de facto international court, pursuing serious violations of international law since 1985. Under the principles of “universal jurisdiction,” the court, in 2005, decided that human rights violations could be tried without limitation in Spain. The court, which won praise for its pursuit of Chilean

dictator Augusto Pinochet, has recently met opposition, especially in its investigations dealing with Israel, China and the United States. Under increasing international pressure, the Spanish government has decided to “clip the court’s wings,” Justice Baltasar Garzon and his colleagues continue the fight for universal jurisdiction.²³ In July 2009, the Spanish National Court agreed to hear a lawsuit by Tibetan rights groups against seven Chinese leaders. According to these groups, 203 Tibetans were killed and about 1,000 hurt in China’s crackdown of protests before the start of the Beijing Olympics. The Spanish court accepted the lawsuit on the basis of universal jurisdiction. Then, in November 2009, the Spanish government narrowed the definition of universal jurisdiction, after pressure from countries such as the United States, Israel and China. As a result, the Spanish court has now decided to drop its investigations into the complaint.²⁴ This year Spanish authorities charged Judge Baltasar Garzón with abuse of his authority by opening an investigation into deaths and disappearances during the regime of former Spanish dictator Francisco Franco. Judge Garzón is internationally known for his crusades against foreign leaders on the basis of universal jurisdiction. According to Eric Posner, a conservative professor at the University of Chicago Law School, this trial marks “the end of a failed experiment in international justice.” By “experiment” he means the whole notion of universal jurisdiction as applied by domestic courts and the International Criminal Court.²⁵ Argentine human rights groups have asked federal courts in Argentina to open an investigation into the crimes committed during the Spanish Civil War and the regime of former Spanish dictator Francisco Franco. Lawyers representing the Argentine relatives of the victims are invoking the principle of universal jurisdiction, which provides that genocide and crimes against humanity can be prosecuted by the courts of any country. This move comes a week after a decision by the Spanish Supreme Court to take a case against Spanish judge Baltasar Garzón. Garzon, known for his charges against various Argentine military figures, has been charged for bias and abuse of authority by opening an investigation into deaths and disappearances in Franco’s Spain²⁶

Prime Minister Gordon Brown has announced plans to change a British law that allows arrest warrants against foreign officials for war crimes and other violations of international law. The move follows after British courts’ increasing action against visiting foreign officials under the principle of universal jurisdiction. As a result several high profile foreign officials have refused to travel to the UK, including Israel’s foreign minister, Tzipi Livni. Brown’s announcement comes a few days after the arrest in London of Ejup Ganic, a former Bosnian vice president. Serbia accuses him of war crimes committed during the Bosnian war in 1992.²⁷ These events are evidences for the effect of the legal and the political scuffles.

Can universal jurisdiction be misused as a political tool?

Prosecutions for torture and war crimes have been affirmed more often than those for crimes against humanity or genocide, reflecting a division between crimes approved for universal jurisdiction in treaties and those that are not. Further, nearly all of the prosecutions in the past fifteen years have focused on Nazi Germany, the former Yugoslavia and Rwanda because states have been willing to pass domestic legislation regarding those countries. The Rwandan President Paul Kagame claims that universal jurisdiction is a ploy powerful countries use to “accord themselves the right to extend national jurisdiction to indict weaker nations.”²⁸

Other deserving cases of massive human rights abuse have gone largely unnoticed, even when well-known perpetrators were residing in countries that promote a strong human rights discourse. Denmark, for example,

permitted the residence of a former Iraqi army chief widely accused of genocide in the campaign against the Kurds. Under repeated pressure of domestic human rights groups, the police have finally opened an investigation into the crimes and into the possibility of trying him in Denmark.

The evidence suggests that norm internalization has begun in some countries, though a number of obstacles suggest that it will be a very slow, gradual, and uneven process.²⁹

A state's relation with other states is also an important limitation on internalization and action. In this respect, it is not surprising that most of the cases have proceeded against widely disliked governments that are no longer in power.

With the establishment of the International Criminal Court, is universal jurisdiction still necessary?

Yes. The International Criminal Court (ICC) is not a replacement for national prosecutions. In fact, the Court's Statute expressly requires states that ratify it to accept the primary responsibility to investigate and prosecute persons suspected of crimes within the Court's jurisdiction (genocide, war crimes and crimes against humanity) in their national courts. The ICC is designed to be complementary to national courts, and will investigate and prosecute individuals only when national courts are unable or unwilling to do so. In the absence of a U.N. Security Council referral, the ICC will not be able to investigate crimes committed either by nationals of a state that has not ratified the Court's Statute, or on the territory of a state that has not ratified the Court's Statute. States with universal jurisdiction legislation, however, are able to investigate and prosecute such crimes in their national courts. Furthermore, the ICC will be able to try people accused of crimes committed only after the Court's Statute entered into force in 2002. National courts exercising universal jurisdiction may be able to prosecute people accused of crimes committed before 2002. The International Commission of Inquiry on Darfur raised the possibility of prosecuting war criminals in other states' courts as an alternative to the International Criminal Court or another ad hoc criminal tribunal. One of the drawbacks to this universal jurisdiction approach is the fact that the defendants must appear in court. In addition, the question is whether the UN would willingly share its evidence with other countries.³⁰

Universal Jurisdiction and the Future

The legal principle of universal jurisdiction is simultaneously more widely accepted by states than skeptics have claimed and less widely accepted than proponents have suggested. Amnesty's landmark global survey on universal jurisdiction has found that universal jurisdiction is first and foremost an effective road to justice for victims who have nowhere else to go.³¹

Reading political tea leaves for the future is of course a risky business, but it seems unlikely that proponents will lose interest in the principle. It is also a safe assumption that massive human rights violations will continue to occur in the world and to come to the attention of the international community. Finally, it seems likely that activists will continue to find legal venues where judges are influenced by the existing treaties, the precedent of increasing cases, and broad domestic laws, enabling prosecution of human rights abuses based on universal jurisdiction.

“Universal jurisdiction is simply the realization that there are crimes which are crimes not against a particular people living in one particular place, but crimes against all of humanity. And so therefore, the jurisdiction is all of humanity, it’s universal.”³²

(Footnotes)

- 1 Hugo Grotius, *The Law of War and Peace*, vol. 2, trans. Louise R. Loomis (New York: Walter J. Black, 1949), pp. 216, 226.
- 2 Carl von Clausewitz, *On War*, vol. 1, ed. Anatol Rapoport (London: Penguin Classics, 1968), p. 101
- 3 Available online at www.princeton.edu/~lapa/unive_jur.pdf (accessed October 2001).
- 4 Henry Kissinger, “The Pitfalls of Universal Jurisdiction,” *Foreign Affairs* 80, no. 4: 86-96; Lee A. Casey and David B. Rivkin Jr., “The International Criminal Court vs. the American People,” available online at www.heritage.org/library/backgroundunder/pdf/bg_1249.pdf (accessed November 2001).
- 5 Steven R. Ratner and Jason S. Abrams, *Accountability for Human Rights Atrocities in International Law: Beyond the Nuremberg Legacy*, 2d ed. (Oxford : Oxford University Press, 2001), pp. 160-162. M. Cherif Bassiouni and Edward M. Wise, *Aut Dedere Aut Judicare: The Duty to Extradite or Prosecute in International Law* (Dordrecht: Martinus Nijhoff, 1995).
- 7 M. Cherif Bassiouni, *Crimes Against Humanity in International Criminal Law*, 2d rev. ed. (The Hague: Kluwer Law International, 1999), pp. 232-235; Bassiouni and Wise, *Aut Dedere Aut Judicare*, pp. 3-19.
- 8 The official text and ratification information for the Geneva Conventions and Protocol I are available online at www.icrc.org/eng/party_gc. Official text and ratification information for the anti-torture convention is available online at www.unhchr.ch/html/intlinst.htm.
- 9 Text and ratification information are available online at www.unhchr.ch/html/intlinst.htm.
- 10 Text and ratification information are available online at www.un.org/Depts/los/convention_agreements/convention_overview_convention.htm.
- 11 The articles are numbered 49, 50, 129, and 146 in the four conventions, respectively.
- 12 Article 5 of the torture convention, available online at www.unhchr.ch/html/menu3/b/h_cat39.htm
- 13 Menno T. Kamminga, “Lessons Learned from the Exercise of Universal Jurisdiction in Respect of Gross Human Rights Offenses,” *Human Rights Quarterly* 23, no. 4 (November 2001): 942; Bassiouni, *Crimes Against Humanity in International Criminal Law*, pp. 531-546.
- 14 Kenneth C. Randall, “Universal Jurisdiction Under International Law,” *Texas Law Review* 66 (1988): 785-837.

- 15 International Law Commission, "Principles of International Law Recognized in the Charter of the Nurnberg Tribunal and in the Judgment of the Tribunal," vol. 2, Yearbook of the International Law Commission, 1950, available online at www.un.org/law/ilc/texts/nurn_fra.htm (accessed 9 April 2003)
- 16 Marlise Simons, "Human Rights Cases Begin to Flood into Belgian Courts," New York Times, 27 December 2001; Richard Bernstein, "Belgium Rethinks Its Prosecutorial Zeal," New York Times, 1 April 2003
- 17 Kamminga, "Lessons Learned from the Exercise of Universal Jurisdiction," p. 946
- 18 Simons, "Human Rights Cases Begin to Flood into Belgian Courts."
- 19 A Groundbreaking Sentence in Spain (April 30, 2005) *Japan Times*
- 20 Former Afghan Warlord Sentenced in Britain in Landmark Case (July 20, 2005) (*Eurasianet*)²¹ War Crimes Trial First Test of Canadian Legislation (March 25, 2007) (*Montreal Gazette*) 2006
- 22 The All-American Warlord (November 23, 2008) (*Observer*)
- 23 Spain's World Court May be Restricted (June 2, 2009) (*Spiegel Online*)
- 24 **Spain Throws Out Tibet Abuse Probe (February 25, 2010)** (*Associated Press*)
- 25 **Garzon and the Trouble with International Law (April 14, 2010)** (*Wall Street Journal*)
- 26 **Argentina Tries Probing Crimes of Franco's Spain (April 14, 2010)** (*Associated Press*)
- 27 **Gordon Brown to Stop Courts issuing Arrest Warrants for Foreign Officials (March 3, 2010)** (*Telegraph*)
- 28 Rwanda: Parliament to Discuss Universal Jurisdiction (May 16, 2008) (*New Times - Kigali*) 2007
- 29 Kamminga, "Lessons Learned from the Exercise of Universal Jurisdiction," pp. 951-964, offers an excellent overview and discussion of the obstacles.
- 30 The Right Court to Judge Darfur Atrocities (February 3, 2005)
- 31 Program for International Justice and Accountability, Amnesty International USA, amnestyusa.org/international_justice,ija@aiusa.org
- 32 Larry Cox, Executive Director of Amnesty International USA

- A GUIDE TO PUBLIC INTEREST LITIGATION -

- Experience regarding Srilanka and India. (Legal Analysis)

Srishivanandarajah Rubaraj
Final Year

Introduction

The Public Interest Litigation (PIL) appears as a powerful instrument which began to develop social justice and to safeguard people's rights for the last two decades. PIL is a powerful strength within the field of justice and it is a litigation filed in a court of law by anyone for the whole purpose of public interest. PIL may be filed for seeking remedy for matters such as environmental pollution, terrorism, street protection, bad effects created by construction of buildings etc. Which affect the public interest. Further PIL may be filed when basic rights are violated when wrong political policy is implemented, when the municipal council wants to fulfill its duties and when religious and cultural justice and human rights justice are violated. The Black law dictionary has defined PIL as follows:-

“Public interest litigation means a legal action initiated in a court of law for the enforcement of public interest or general interest in which the public or class of the community have pecuniary interest or some interest by which their legal rights or liabilities are affected.”

Beginning

In the first part of 1980, only the affected could go to a court of law and seek legal remedy. That is apart from the affected no one else could seek justice in a court of law. This means that “locus standi”¹ is applicable only to the person who has been affected. Even then “locus standi” the sudden changes and corrections required by the field of justice regarding the affected persons and when the field of justice had problems when the people implemented the justice service, this situation changed little by little. Due to the splendid effort of Justice P.N. Bahawathy and J. W.R. Krishna Ayer the apex court was changed as Supreme Court in 1980. As a result all Indian citizens, consumer groups, social interest groups could approach either the Apex court or Supreme Court to seek remedies for problems regarding public benefits and public interests. PIL cases could be filed without much legal expenses unlike in the cases of private parties. Public interest cases are introduced by the courts itself and not by the affected parties. It is not necessary for the affected person to approach courts for PIL. The PIL has not been given any definition in any laws. It is defined by the judge based on his conception for public interest. The Indian field of justice took proactive method of approach with regard to PIL. The implementation of “locus standi” with PIL has been well defined in section 32 and section 22 of the Indian constitution.

In *S.P. Gupa Vs. Union of India*² the case which was famously introduced as a judges case, the Bar Association complained that the field of justice has been threatened, justice Bahawathi held that when anyone takes any interest in public affairs, the judicial activities could be taken for the “Rule of Law” when public duties violation

law and constitutional law are violated, the public duties could be carried out and pressure could be given to follow the rules of the constitution. The PIL is a most utmost required matter. Like the clause 32(1) of the Indian constitution, Clause 126(2) of the Sri Lankan constitution regarding severe violation of human rights and language rights, the affected person has to appoint an attorney at law to submit an application on his behalf at the Supreme Court to seek remedy.

In *Neville Fernando vs. Liyanage*,³ Sarvananda. J said as follows “Under clause 126 of the constitution only the person whose basic rights have been violated by the activities of the executive field can make a complaint and no one else can do this. A company is not a person. Therefore the share holder is not entitled for the rights confirmed by article 14 under article 126.”

In *Somawathie Vs. Weerasinghe*,⁴ the opinion of the judge was that if no one other than the affected person could approach the courts to seek remedy under clause 126 (2) there is no “locus Standi” for a wife to make a complaint regarding basic rights violation of her husband. Hence justice kulatunga gave a different verdict.

Legal aid authority attorney at laws society and other similar societies could make applications with a bona fide intention on behalf of the affected person with his consent and no one can prevent this. The object of these movements is to bring justice through the PIL for the poor and other who are socially and economically backward. PIL is the strength and power given to the people by the judicial field. When the affected has no means to field legal action or prevented by force to go to courts can make an application to the movements of public interest then the matter will automatically go to courts and action will be taken . There is no obstacle or objection in filing a PIL like other cases. In earlier times Letters and telegrams regarding violation of human rights addressed to courts will be taken charge of and case filed. Problems pertaining to the benefits of the public are given priority than the individual problems to file PIL.

Suitable circumstances for filing PIL are as follows:-

- When people residing close to a factory are affected by the environmental pollution created by the gases eliminated by the factory.
- When the commuters had to face difficulties and inconveniences as a result of non availability of street lights in an area.
- When the neighbors are affected by the huge noises created by musical instruments in Banquet halls.
- When the environment is affected by cutting of trees by building construction companies.
- To eradicate child labour and slave labour.
- When a working woman’s rights are violated by sexual violence.
- When affected by corruption and other offences connected with political level.
- When activities creating nature imbalance are undertaken .E.g. adverse externalities, whale hunting, hunting of rare animals and vegetations.

With regard to PIL it depends whether the case should be permitted or not permitted. When rights are violated by the activities of the executive field of the government PIL could be filed against the government. Similarly PIL could be filed against a private institution for creating environmental pollution. PIL could be filed against the ministry dealing with this matter and the authority which granted permission. In the beginning of 1990 a post card addressed to a judge containing details was regarded as a PIL application. But as this method was misused in many cases / instances. Therefore it depends on the discretion of the court to file PIL after investigation of the matter.

Remedies

The courts grant various types of remedies in order to safeguard public interest.

Interim Measure

The courts can issue interim measures regarding PIL till the final verdict is given.

Example:-

- Closing of factories which send out poisonous gases.
- Creation of compensation schemes for the affected.
- Prevention of cutting down trees.

Most of the PIL compensations are granted through interim measures.

Appointment of Commission

In the activities of the case, the court could appoint a commission at a place determined by the court and order it to submit a report after examining the case. The difficulties to be faced by the commission will be avoided by giving it due authority.

The causes which took part in the progress of PIL

1. Indian constitution later amended like that of Britain – Part III Basic rights and part IV guide line shows the practical method of relationship between the government and the citizens.
2. As liberal acquisition of wealth is granted to “Locus standi” anyone can make a complaint when inability is found economically or physically.
3. Cases could be introduced by the judges themselves on the basis of news papers, articles, and letters.
4. It is not necessary for the complainants of PIL to submit supporting documents. Because they are large in numbers. The commission could be ordered to collect and submit the necessary data’s regarding persons who are backward socially and economically.
5. The judges have placed the responsibility of arguing and proving on the part of the defendant instead of the petitioner.

In *somewathic Vs. Weerasinghe, Amarashingah.J* after studying Article 126 most carefully and fully said that “locus Standi” is not available for wife of the affected person as it is very clear without any confusion. In *faiz Vs. A.G^s*, The judge Martin Fernando accepted the above view. In *Sriyani silva Vs. Iddamalgoda O.I.C* ⁶ it was accepted that “locus Standi” on a limited way is available to the wife. Again, in *Rani Fernando vs. Seedawa Police* ⁷ this was applied.

In *W.Angalin Fernando vs. Sarath Perera O.I.C. Chilaw Police*, the case filed by the mother on behalf of the affected person was accepted. But there was no objection was placed regarding “Locus Standi” Best reasons were given as to who is entitled to be a complainant under sec. 126. India has accepted PIL as a philosophy and it has created a wide way of an approach. India has no clause similar to clause 126 of Srilanka. Cases determined in srilanka according to the new rule are:-

P.Toms, (Weerawansa Vs.A.R) 30 members of parliament of one political party who clearly did not satisfy the test in the Article 126 succeeded by an application under Article 126 in overturning a political decision of the government. their contention that they were acting in the public interest was accepted by the supreme court.

In Date of presidential election case, *Sobitha Thero vs. Commissioner of elections*. In this case though the commissioner of elections has not violated the rights of the petitioners and no order was made against him. The courts however said that the petition had been filed in the public interest and claiming under Article 125 directed the commissioner to fix the date of election according to the findings in the judgement. Regarding presidential election law the commissioner of elections has the right to determine the date of election.

N.E. Merge case (Wijesekera Vs A.R) The application of the complainants was accepted. The complaint was against the three president holding executive powers for postponing the poll in the eastern provincial council for seventeen (17) years. The reasons for this are shown as political perception and the situation of the country. Even then the court determined that the postponement has no valid reasons.

The president’s entitlement after returning (*Senarath vs. Chandirika Kumaratunga*) the complainant complained that his basic rights have been violated under Article 12(1). He said that he is also representing for the rights of the people of this country. But he was opposed for approaching court under clause 126. Ordinary violation of rights complaint is that when a person is affected by the activities of the executive filed he can file a case. Further the court pointed out that when rights of a person is violated by the decisions taken by the president or the cabinet he can approach court of law. Article 126 doesn’t prevent this. As here the rights of the complainants have been violated the court made several orders and gave a verdict that the complainants should be paid Rs.100, 000/= each petitioners.

An ordinary school admission case. (*Haputhantrige Vs. Sugatha Vidylaya*) the verdict given in this case satisfied all the parties concerned. Here the court examined whether the rules of the circular satisfies the education ministry law. The particular circular has been certified by the cabinet as it has been prepared according to the national policy regarding admissions. The court in its examination found that wrong practice has been followed regarding this circular. It was found out that the particular school has contravened the education ministry circular. Therefore it was ordered to prepare one without violating equal rights. Following the verdict of the court a draft circular was prepared by the ministry of education, and submitted to court. Finally the court accepted the amended circular submitted by the secretary to the president and made a request to follow the amended circular from next year.

Nanayakara Vs. Choksy(SLMSL case), in this case the complainant is a former politician and social servicer. He said that due to self determined acts of wrong, injustice and bad thoughts the basic rights have been violated and said that he is making the application in national and public interest. The defendants came up with two arguments against him. One is that the application is lapsed and the other one is that the complainant has no right to represent as a citizen of the country. But the court accepted the arguments of the complainant and rejected the arguments of the defendants. Public interest was also in his favor. The basic agreements made were not decided as invalid. Further order was made for the payment of Rs.500, 000/=. The staff grade officers in charge of the private companies were ordered to pay Rs. 250,000/= each to the complainant.

Water Edge case (Mendis vs. Chandirika Kumaratunga) in this case the complainant has said owing to the executive powers dumped with the president National interest and Public interest have been affected and the rights of the citizens of the country are misused. The defendants in their arguments said that the complainant has no rights for the case and the time has elapsed since the complainant has made his application at polonnaruwa action could be taken under Article 17 and 126 of the constitution. No dates have been pointed out. It was to be taken-up in a month's time. The verdict was given that his rights were violated under clause 12(1). Many transactions of the cabinet are not valid and they have no place in law. It was also pointed out that any activities for ratification will violate the public confidence

Some orders made by the Supreme Court regarding basic rights at present obtained by Newspaper reading.

- Removal of permanent check posts. Removal of unlawful no parking sign boards placed in some roads.
- Stopping of permitting the transport of V.I.Ps while preventing the normal transport by inconveniencing the public.
- For secretary to treasury to consider the possibility of allocating Rs 10 billion to implement strategic plan for a traffic system for the Greater Colombo area.
- Restraining a baby elephant being sent as a prize to Armenia.
- Prevention of the Kandy municipality's scheme which will create confusion of the transport system.
- Prohibition of the use of certain types of polythene.
- Prohibition of recovering high rate of fees from customers for paper bags.
- Order given for the removal of unauthorized and glamouring advertisement boards in greater Colombo area.

It is observed that the high court has taken very broad authority with regard to judicature regarding basic rights. No institution is entitled to revise any proclamations, orders and guidelines given by the court. A citizen making a complaint under Article 126(2) with public interest seeking the rights given under Article 129(1) and 126(4) remains the strengthening to the policy. Justice Bahavathy's opinion completes the above fact. When certain class of people subject to violation of basic rights if due to poverty, inability, backwardness due to social and economical condition is unable to seek legal remedy, any person of the society could on bona fide basis approach court under article 32 and 226 in order to seek remedy for the violation of rights on behalf of the affected. Basic rights becomes meaningful and take life only when it does not protect only the rich, but the

people who have no knowledge of law, poverty situation and no sense that the basic rights is violated are protected and remedies given.

MP Jain in constitution law (1998) has pointed out that the compliant should not make use of the PIL for his own benefit. PIL should not be an activity to seek state activities encouraged by selfish motive. The high court informs that PIL is a powerful weapon which has to be used with care and warning. When remedy is granted by the field of justice it should not exceed the limit allocated by the government institutions such as executive field, field of justice etc.

Regarding PIL the Indian government has created a unique place. Hussuwamek Urmowy Hutton Vs. Home Secretary of the state of Bihar⁸, in this case the entitlement of a Attonery - at – Law with the purpose of public interest to appear in courts is confirmed. The Attonery - at – Law filed a case for the release of 18 prisoners who had been imprisoned for many years by the state of Bihar without any justice. it was said that a court could file a case for any group whose rights have been violated by the executive body for public interest without any selfish interest. Rural Litigation and Entitlement Kendra Vs. State of Udra Prathes,⁹ in this case the complaint made a complaint to the high court by a letter stating that the environment is getting polluted as land mines are planted in certain places. The complaint was made under article 32. The court accepted this as a PIL application. People’s union for Democratic Rights vs. Union of India,¹⁰ the complainant submitted an application in the High court requesting for remedy for the violation of Rights of the workers employed in the construction of the Asian sports Stadium, the eligibility of the complainant was confirmed and remedy was granted.

Bandhuva Mukthi Morcha Vs. union of India,¹¹ in this the objective of the complainant is to eradicate the system of slave labour in India. The complainant is that large number of workers brought from Maharadsira, uthra Pradesh and Rajasthan states are employed in Faridabad district in Hariyana state for breaking stones in a very inhuman way and are also subjected to torture. Most of them are slave labourers. Here the statements of the workers and their thumb impression were sent along with the application. Here no arguments regarding locus standi were taken down. A commission was appointed to make inquires.

In Shella Barage vs. Maharashtra,¹² the complainant, who is a journalist pointed out in the application that children below the age of 16 years are detained in prisons and requested to release them. Also it was pointed out women kept under custody of the police are treated in a bad manner. The application was accepted and suitable order was given.

Bihar Legal Support Society, New Delhi vs. Chief Justice of India, in this case the complainant requested to treat the application for bail equally without showing any partiality. Wadhwa vs. State of Bihar,¹³ the application was made by a professor who is also a diplomat, the application was made against the proclamation of a newly made to be put in force. Mukesh Adrani vs. state of M.P, An Attorney – at- Law protested against the system of slave labour by generation. The court ordered to inquire regarding this system and wording “social action litigation” was used for first time in this case. It is observed that even in srilanka the courts are showing interest regarding this matter now.

CFT vs. Urban Development Authority (UDA) and EAP group of companies,¹⁴ known as Galle Face Green Case. Here the UDA took action to hand over the rights of the Galle Face Green by an agreement. The CFT (environmental foundation Ltd) a government institution opposed this considering the interest of the people and gave life to public interest of the people and priority to the interest of the people and gave life to public

interest. He stated that the UDA has violated the Article 12(1) and 14(1)(a) of the constitution and agreement was illegal. He ordered that the Galle Face Green to be allowed for the use of the public.

Recently when the Tamil people staying in the hotels in the capital were forcibly ejected from hotels. The centre for policy alternative (CPA) filed a case against this ejection. The public interest was taken into account, the eligibility of the case was confirmed and case was taken up. This is another best example regarding PIL and Locus standi. In Epawela case where complaint was made that leasing of lands in Anuradhapura and Epawela, where gold sediments are found to exist, to an American company, the government was ordered to cancel the leasing as it will violate the fundamental rights of the complainants. In the forest protection case where the farmers requested the court to issue an injunction to the private company which started the organic plantation in jungle areas of Puttalam, Galmaduwa and Thipowa as the activities of the company will harm rare jungle lives and plants. The court after examining the case issued an order of an interim injunction.

Another matter regarding PIL is the share of the Executive body in implementing the verdict of the court. This creates the confusion of the separation of power concept. Best example for this is the recent case regarding Hedging agreement¹⁵ in srilanka. This is known as petroleum case. When the agreement mentioned here was in force two years, the price of fuel came down in the world market, but the price of fuel remained as it is without any change. The reason for this is the Hedging agreement. Because of this the benefit of the cheap price of 25US\$ per barrel is to the people of this country. Here it was pointed out that owing to the Hedging agreement of the petroleum corporation injustice has been done to the people. The court after examining the case invalidated the said agreement, interdicted the chairman and accountant of the Ceylon petroleum corporation and ordered for the stoppage of payment to the banks as per agreement.

But the executive body did not take any action to implement the verdict of the court of law. On 27.01.2009 the case was taken up again. The executive body was asked to implement the order once again. While the state has not taken action regarding this matter, the complainant wished to withdraw his complaint, the court cancelled its earlier order. Because of this state was placed in a critical situation. The state had to pay large amount of money to the banks. If the field of justice and the executive does not work coordinately the result is that whole country will be placed in an unhealthy environment. In order to avoid this cohabitation is must in the judiciary and executive bodies.

Conclusion.

The philosophy of PIL got originated in the United States of America in 1960. The conception of this got rooted in England and India in 1970s. Especially its growth in India is tremendous. there was no public interest law in srilanka as found in India. But instead of PIL a philosophy known as public trust conception was in progress. According to this conception either the country or the people belong to the government, government was only the trustees of the people. People were beneficiaries. The trustees of the people should not violate the interest of the beneficiaries at any time. High court has followed this principle in many cases. Justice Amarasinghe has pointed out this in the Epawela case. Mikuntha Thero has mentioned this principle to King Thevanambiyatheesan when he ruled in Anuradapura.

In the Water's Edge case, thilakawarthana has appreciated this policy and solved the case. This policy being approved by the supreme court in srilanka. In Article 12(1) it is accepted that this policy is to be treated in par with law regarding violation of fundamental rights. When people are made aware of public interest, the

people of the country will be able to enjoy the absolute benefits of this policy. The courts must function for the benefits of the people in order to safeguard the basic rights of the people and be their guardians.

References

1. In the public interest – Mario Gomez
2. Litigation to change (Article released in www.lawnet.lk) - Mario Gomez.
3. Public interest litigation and Indian Experience –
4. Judicial power of people and public interest litigation(Article)- Nihal Ameresequera
5. PIL a BOON or BAN? (Article) -

Adding

1. Injustice Any Where Is A Threat To Justice Every Where. – Martin Luther king. Jr.(p-02)
2. Justice Without Force Is Impotent (p-6) Force Without Justice Is Tyranny. – Pascal In Pen Sees.

(Footnotes)

- 1 The right of litigant to act or be heard ; locus standi is the ability of a party to demonstrate to court sufficient connection to harm him from the action challenged to support that party's participation in case ; A right to address the court on a matter before it.
- 2 AIR (1982) SC 149.
- 3 FRD Vol-2, P-300,303.
- 4 (1990) 2 SLR 121.
- 5 (1990) 1 SLR 121.
- 6 (2003) 1 SLR 14.
- 7 (2005) 1 SLR 40.
- 8 (1979) AIR S/C 1360.
- 9 (1988) AIR S/C 287.
- 10 (1982) AIR S/C 1473.
- 11 (1984) AIR S.C 802.
- 12 (1983) AIR S.C 378.
- 13 (1987) 1 SCC 378.
- 14 Un Reported case of SL S.C 47/ 2004.
- 15 An agreement entered into by the government of srilanka in order to avoid the losses created by the unsteady state of price level of fuel in the world market and make the process of purchase of petrol easy and make it profitable, the government of srilanka entered into an agreement with the commercial Banks. Here whatever changes take place regarding the price level in the world market, the transactions between the agreed parties will take according to the pre determined prices. The profit or loss will be taken by the agreed parties concerned.

SYSTEM OF JUVENILE JUSTICE

Gayathiri Kumaradevan
Final Year

The Charter on the Rights of the Child in Sri Lanka enshrined in its preamble that concern, care, nurturing, growth and development of children have been recognized in the indigenous traditions of Sri Lanka and its socio-economic and welfare policies. This concept will be also taken in to consideration as regarding the juvenile offenders and victims. In Sri Lanka Children and Young Persons Ordinance No 48 of 1939 deals with the matter related to the juvenile justice and juvenile offenders.

Juvenile crime is a difficult social problem which is correlated with a large number of hereditary and environmental risk factors. The evidence suggests that juvenile justice systems require a combination of primary, secondary and tertiary programs in order to effectively manage juvenile crime, reduce exposure to risk factors by young people, and improve community safety.

When a juvenile is charged with a criminal offense and is sent to a juvenile court, the focus is ordinarily on what will rehabilitate the juvenile, rather than on punishment. Often, the offender will be said to have committed a “delinquent act,” as opposed to a “criminal offense.” The juvenile court has broad discretion to tailor a sentence to the needs of a young offender. This is not to say that juveniles are not sentenced to prison - many states have large juvenile prisons and treatment facilities.

The specific rights afforded to a juvenile offender vary significantly from state to state. In some states, juveniles have the right to trial by jury, while in others they have no such right. Juvenile courts tend to be less formal than adult courts. Sometimes, the rules of evidence will be more relaxed.

Article 3 of the International Convention on the Rights of the Child provides that “In all actions concerning children, whether undertaken by public or private social welfare organizations, court of law administrative authorities or legislative bodies, the best interest of the child shall be primary consideration.

This principle, that in all matters concerning children, the best interest of the child shall be paramount consideration was a core thing, when the legislature enacted Children and Young Persons Ordinance No 48 of 1939 in Sri Lanka (herein after CYPO). This ordinance is based on the Children and Young Persons Act of England.

- Under the CYPO Children and young persons come into contact with Courts of law in three different way
- a) As a person accused or suspected of having infringed the law (they are generally called as juvenile offenders)
 - b) As a victim of a crime
 - c) As a person who need care and protection

There is a main responsibility to all courts which dealing with children and youth to take into consideration of directive principle of state policy set out in article 27 of the Constitution. Sub article 13 is as follows “The

state shall promote with special care the interest of children and youth, so as to ensure their full development, physical mental moral religious and social and to protect them from exploitation and discrimination.”

Sri Lanka as a state party to the International Convention on the Rights of the Child (1989) has an obligation to respect and follow its treaty obligation. All organs of the state, the legislature, Executive, Judiciary in enacting legislation or in applying the existing legislation relevant to a particular treaty or convention to which a state party, owe a duty to conform to international standards and norms set out in that particular treaty or convention.

The purpose of bringing an offender before the court is to punish him for the offence to which he is alleged to have committed. The CYPO consist of elaborate provisions pertaining to the manner in which the juvenile offender has to be dealt with the court. When we analyzed those provision it is clear that, with regard to juvenile offenders the punitive approach should be the last resort and correction and rehabilitation of the juvenile offenders with a view to ensure their reintegration in to the society. This is the main objective sought to be achieved by (CYPO). This object is high lighted by the words “ the supervision of juvenile offenders” in the preamble to CYPO. Therefore, there is a legal and ethical obligation to judges who are deal with cases involving children and young persons, to look at those cases with a humane approach.

According to article 40 of CYPO, every child suspected or accused of having infringed the penal law has to be treated in a manner consistent with the promotion of the child’s sense of dignity and worth and their reintegration in to the society. In order to achieve the objectives set out above it is the duty of the court to make necessary provisions with regard to his or her education and training.

Further when a child or young person comes into contact with a Court of Law, how the Court should approach the case of such child or young person is set out in section 21 of CYPO. It states that “Every court in dealing with a child or young person shall have regard to the welfare of the child or young person and shall in a proper case take steps for removing him from undesirable surroundings and for securing that proper provision is made for his education and training”.

The CYPO created a Court called a Juvenile Court Section 3 of the CYPO indicates that that the Juvenile Court is linked to a magistrate Court. In the present hierarchy of courts set out in the Judicature Act there is no court called juvenile Court and jurisdiction is vested in the Juvenile Court by the CYPO is presently exercised by the Magistrates Court. (See section 2(7)(a) and section 4 of CYPO and section 30 of the Judicature Act No 2 of 1978).

In Sri Lanka Age of Majority is 18 years (Act No 17 of 1989). According to the convention on the Right of the Child, a child means every human being below the age of eighteen years unless under the law applicable to the child, majority is attained earlier. (Article 1). The CYPO draws a distinction between the child and the young person. Section 88 indicates that “Child” is a person under the age of 14 years and “Young person” means a person who has attained the age of 14 but is under 16. on the other hand Youthful offenders(training Schools) Ordinance No 28 of 1939 defines the term youthful offenders as a person who has attained the age of 22 years.

Any offender whether juvenile or adult may be produced before the court under section 136 (1) of the Code of Criminal Procedure Act. The general method of bringing a juvenile offender before magistrate is under section 136 (1) (b) or (d). While Code of Criminal Procedure has comprehensive provision prescribing the

action to be taken by the magistrate, the CYPO embodied some special provisions relevant to juvenile offenders arrested for an offence.

As a first rule when a person who is under 16 is arrested, he can be released to parent or guardian under section 14 (1) of CYPO. But the proviso to section 14 (1) makes some exceptions to the police bail rule.

- a) The charge is in respect of a scheduled offence, that is an offence specified in the second schedule to the CYPO
- b) In the interest of the arrested person it is necessary to remove him from association with any reputed criminal or prostitute
- c) The police officer has reason to believe that the release of such person would defeat the ends of justice

Moreover where the offence alleged to have been committed by the juvenile offender under the Poisons Opium and Dangerous Drugs Ordinance or the offensive Weapons Act, the police bail can not be granted.

As a second step, if police bail is not granted for any reasons stated above, the officer in charge shall cause the offender to be detained in a remand home or on the residence of any person nominated by the minister in terms of section 14(3) CYPO.

If it is impossible to detain the offender in accordance with the section 14(2), the third step is to bring the juvenile offender before a Magistrate. A police officer who has not followed the first step relating to bail or second step relating to detaining and who decides to bring offender before magistrate has to furnish a certificate to the magistrate that

- a) It is impracticable to detain in the remand home
- b) He is an untruly character and cannot be safely detained
- c) Due to the state of health or of his mental, bodily conditions it is in advisable to detain him.

There is another important duty is vested with the OIC under section 17 (1). This duty is not confined to the cases of juvenile offenders but cover the cases of juveniles who are brought before the court as person in need of care and protection of Court. According to section 17 (1) OIC has to inform the Probation Officer for the area within the jurisdiction of court, about the nature of the charges and the day & hour when the child or young person is to be brought before court. The probation Officer who receives notice given by an Officer in Charge in terms of section 17(1) shall make such investigation and provide information to Court pertaining to the home surroundings, school records, health and the character of the child or young person. The social report of the probation officer provides the evidence on which decisions can be made about the child's welfare.

After the trial if the juvenile offender is found guilty there are some options to a judge with regard to that offender. Judge can discharge after due admonition if it is of opinion that it is not necessary to deal with them under section 25 to 29.

A child shall not be ordered to be imprisonment for any offence or be committed to prison in default of payment of a fine. So if we see how to deal with a child or young person who is found guilty of an offence punishable with imprisonment, they may be sent to the custody of a remand home.

As a next option a fine may also be imposed sec28 (1). The court can order the parent or guardian to pay the fine. In addition to fine it is stated that corporal punishment also imposed under section 29 (1). But now corporal punishment cannot be imposed in Sri Lanka with the enactment of Corporal Punishments (Removal) Act No 23 of 2005. Accordingly sec 29 (1) of CYPO is now deemed to have been repealed.

In the case of Gunasekara V Soloman (25 NLR 474) Bertram CJ held that “the policy of law is that first offenders should as far as possible, not be sent to jail. This applies with greater force to juvenile offender. Sometimes the remand can be worse than jail. Having the guiding principles in mind the best form of treatment is an order under 306(1) CCPC Act with parent or guardian as a surety.

Court can make an order of probation subject to the provisions of the Probation of Offenders Ordinance No 42 of 1944 and section 27(1) (d). The probation service is concerned with preparing and giving effect to a planned and co-ordinates response to crime. It must maintain the community’s confidence in its work and contribute to the community’s wider confidence that it is receiving proper protection and that the law is enforced. The probation officer may hope for the true success and he can only cure delinquency by affecting a change of heart either in the child or the parent.

Except the options set out above, the community service order, conditional discharge, an order of placing the offender for a period not exceeding 3 years in charge of some fit persons under section27(1)(b), are also indicated.

In international level there are many treaty bases instrument as regarding juvenile justice. United Nations Standard Minimum Rule for the Administration of Juvenile Justice was adopted by General Assembly by resolution 40/33 Of 29 November 1985. It has been stated as general rule that, Juvenile Justice shall be conceived as an integral part of the national development process of each country within a comprehensive frame work of social justice for all juveniles.

Aims of Juvenile justice also stated in that resolution. The juvenile justice system shall emphasize the well-being of the juvenile and shall ensure that any reaction to juvenile offenders shall always be in proportion to the circumstances of the both the offenders and the offences.

Juvenile victims and witnesses

Since for most children, testifying in a criminal trial will induce a high degree of anxiety and since the judicial process in itself will rarely be a pleasant experience for them such cases should be dealt with in an expedited in a pre determined fashion. This means that certainty is needed about the trial date and the manner in which the child will testify and that unnecessary delays should be avoided. There should be elimination of aggressive procedure and recording the child’s testimony.

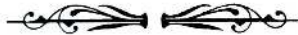
Most children will need to familiarize themselves with the surroundings in which they will be asked to testify. Should they opt to a video-link set up they should be provided with the opportunity to see the equipment and practice prior to the trial. Children to be given the least restrictive intervention and the private world of the child to be safe guarded.

Therefore from the above analyze it is clear that, in the concept of juvenile offenders and juvenile justice system, the best interest of the child should be protected as main objective, in all these circumstances. Further existing laws should allow many opportunities to protect children who come before the courts. There is growing recognition among practitioners and policymakers of the overlap and need for integration and coordination of child welfare and juvenile justice systems. Policy makers need to take into account the empirical evidence concerning ' what works' and what doesn't work. Hence, effective juvenile justice systems are those which ensure policy is guided by scientific research and cost-benefit analyses rather than by political convenience.

The complexity and scope of an effective response to juvenile crime requires a whole-of-community approach involving coordination between government, the non-government sector and the community. This is because youth offending is often related to other problems that the juvenile justice system cannot address in isolation (e.g. mental illness, substance abuse etc.). Therefore, juvenile justice systems need to be coordinated and cover the full spectrum of required services including early intervention, family and school-based therapies, drug and alcohol rehabilitation services, mental health services, foster care services, specialist Indigenous services, housing and employment services and detention services etc and must be ensured that children participating in the criminal justice process are protected from further harm and that their special needs are met.

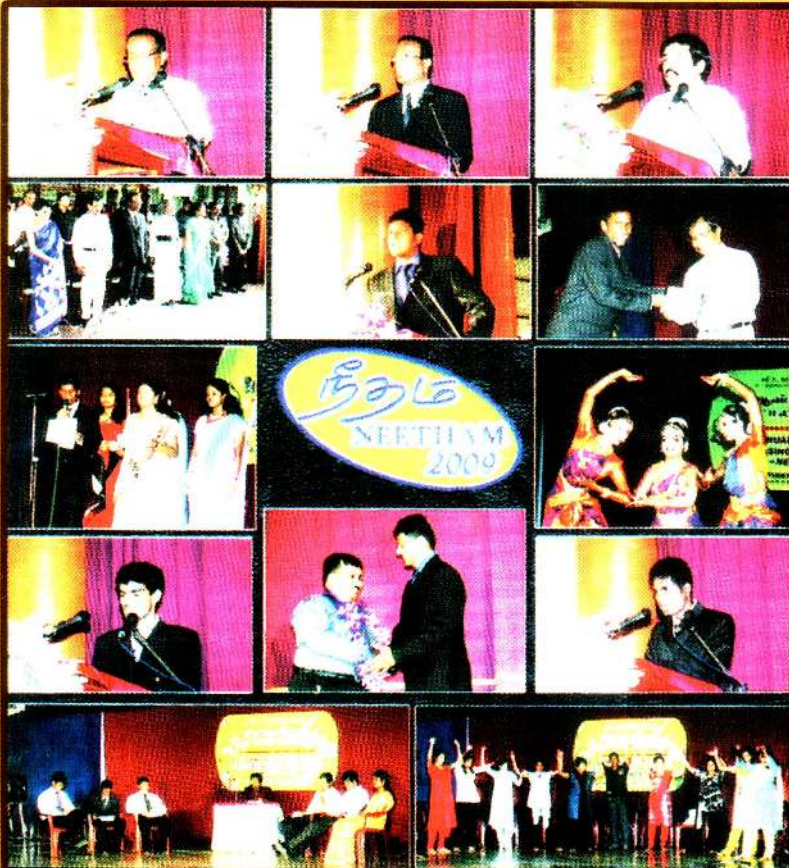
References

1. Understanding the best Interest of Child, the role of Judiciary by Nimal Gamini Amarathunga ,Judge Of the Supreme Court
2. Welfare power and juvenile justice by Robert harris and david Webbs
3. Children and young person Ordinance No 48 of 1939
4. Children Charter of Sri lanka
5. Convention on the rights of the Child
6. websites

பிரிவுபசாரம் - 2009

நீதம் - 2009

INCORPORATING THE PRINCIPLE OF BREAK DOWN AS A GROUND FOR DIVORCE INSTEAD OF THE FAULT PRINCIPLE

Dianarthy Ariyanayakam

Final Year

The family continues to be the basic social, as well as legal institution in the society. Even though the formation of this institution is based on mutual consent of parties has the responsibility to preserve it, as its breakdown affects the public interest and the parties to the marriage¹. Since Sri Lanka as a multi cultural, ethnic and language country, there are several laws which govern the divorce action. The substantive law on divorce is Marriage and Registration Ordinance 1907,² and the procedural law is the Civil Procedure Code of 1977. There are also special laws as Kandyan law and Muslim law as personal laws which are derived from customary practices and modified by statutes. Those are respectively Kandyan Marriage and Registration Act no 44 of 1952 and Muslim Marriage and divorce Act 1951. More over the general law of Sri Lanka derived from Roman Dutch Law, English Law and local statutes.

The inevitable out come of a mixed divorce law would be to give people wanting to rid themselves of marriage a last resort will be difficult when they cannot succeed any other grounds.⁴ As a result different principles of law apply in regard to matrimonial relief and therefore the procedure for obtain matrimonial relief and the type of matrimonial relief available to the parties very according to the system of law applicable to each party. For instance the General Law which stress the concept of matrimonial fault rather than breakdown of marriage to seeking the matrimonial relief, on the other hand Kandyan Law provides a simple procedure for a out of court settlement of matrimonial dispute while the Muslim law court too does not adopt a strict attitude towards matrimonial relief.

Under the Marriage and Registration Ordinance, SC – 19 provides the grounds for the divorce. They are adultery subsequence to the marriage, malicious desertion and incurable impotency and SC- 18 provides two or more marriage.⁵ Judicial separation is found as a ground for divorce under the civil procedure code, where SC – 608 (1) provides that the judicial separation can be obtained on the grounds recognized by the law. The grounds are based on RDL principles those are intolerable to cohabit, dangerous to live with the Defendant, cruelty, omission of assault. Section 608(2) (b) making that 7 years mere separation also sufficient to get a divorce.

Although our divorce law is derived from both English common law as well as Roman – Dutch Law, England and South Africa have well Developed Divorce Laws than our laws. The Divorce in both countries are a special type of legal relief available in non – adversarial court proceedings on the basis of the breakdown of marriage. The above both jurisdictions have moved in the direction of recognizing marriage breakdown rather than fault as a rational basis for divorce. English law sifted towards the concept of marriage breakdown in the Divorce Reforms Act (1969)⁶, 000 and the Matrimonial Causes Act (1973)⁷, Which replace it. Similar trends are discernible in South Africa's Divorce Act (1979)⁸. In Sri Lanka the Kandyan Law has always recognized the concept of marriage breakdown as a basis for divorce.⁹

General Law of Sri Lanka governs the law relating to matrimonial relief based on the grounds of matrimonial fault ¹⁰ but after the enactment of civil procedure code 1977, its appear to have as its objectives the liberalizing of divorce laws for it further enacts that separation for a period of 7 yrs is sufficient to obtain a termination of marriage. If the grounds for Divorce founded on matrimonial misconduct, that had been effected and replaced by a code which recognized the right to Divorce on the proof mere separation for a required period, there would have been consistency in the law regulating the dissolution of marriage. The position present however is than two incompatible and irreconcilable grounds for Divorce co –exist thereby breeding uncertainty in the law.¹¹ The appearance of these additional grounds for divorce, far from introducing reform, the legislature has brought about a serious anomaly into the existing law.

Even though the formation based on the mutual consent of the both parties, the law also has a responsibility in preserving a marriage. Since the break down of it has repercussions on the society, the parties should not be compelled to be bound in marriage, which is broken irretrievable, simply because neither party has committed a recognized offence, since the continuation of a broken marriage does more harm to the society than dissolving it¹².

In this context, restricting divorce to listed grounds based solely on the matrimonial fault has proved unrealistic. It has been identified that in most Divorce cases neither the ‘defendant’ has committed a recognized offence, nor has the plaintiff been so innocent as required in law what happened really is that when a marriage fails due to some unlisted reasons, and when the law does not permit divorce on this ground that can be fitted into the available evidence or agree to obtain a Divorce via uncontested procedure. This creates Dislocation between the law and practice.

The break down principle recognized that there is more to divorce law than to act as punishment. Divorce according to this principle is viewed as process rather than a single pronouncement of decree¹³ for the above mentioned and various other reasons a spreading abandonment of ‘fault’ can be witnessed in many jurisdictions. With the realization of the failure in the divorce law based on fault irretrievable break down of marriage’ has gained recognitions as the lesser of the two evils.

The unsuitability of a mixed body of divorce laws is evident from a perusal of the argument adduced by the group appointed by Archbishop in 1964,¹⁴ to suggest reforms in England Report of that group stated choosing between breakdown theory and matrimonial offence remains choice of evils and any attempted to combine the two doctrine in one divorce law would assuredly throw into relief the worst point of both. Good Divorce law seeks bitterness rather than undermine the stability and marriage breakdown enables the empty legal shell to be destroyed with maximum fairness and minimum distress. Such marriage breaks worth out pain to other party and without finding fault in other which ensures harmonious relationship after the Divorce. Further the non – adversarial nature of proceeding will be lead to a harmonious relationship between parties even marriage breaks down.

The additional ground of divorce in Civil Procedure code¹⁵ have not be up to date been the subject of Judicial Interpretation¹⁶ so it have to see whether the courts will require proof of a minimum animus before dissolving a marriage on proof of separation peruse. Since separation peruse a ground for divorce in our law spouse will be encourage to see a degree for dissolution rather than judicial separation. It must be pointed out that in interpretation of section – 608 (2) b¹⁷ will be possible for our courts to take the view that dissolution on proof of separation for 7 years will be granted only if the conditions necessary for judicial separation are

present although the parties had not in fact obtained a decree of separation. If this view is accepted divorce by mutual consent will not be tolerated and proof of fault. Will be continued though of lesser degree will still be a necessary requirement for the termination of a marital union.

This crucial matter subjected to judicial interpretation in two well know cases¹⁸. The justifications current context, Justice Thambiah's view is most suitability for accepting the break down theory in Sri Lankan legal context similar as other jurisdictions but subject to improvements in current CPC 608(2) (b) interpreted first time in Muthurani V Thuraisingam¹⁹. In this case Thambiah J Declared that he was unable to read into section 608(2) (b) an additional requirement of matrimonial misconduct. He rightly pointed out if the requirement of fault into SC – 608(2)(b) there would be no substantial difference between that section and proceeding subsection he opined civil procedure code introduced into this subsection, the theory of breakdown of marriage beyond repair. Further he argued the English law principle of irretrievable breakdown of marriage had been impliedly introduced into our law by this said section. Further Thambiah J opined in that case., that the absolute and Discretionary bars²⁰ to divorce are no longer applicable to Sri Lanka it reluctant that fault principle replaced the marriage breakdown theory by which the both parties whether innocent or guilt is entitle for divorce when marriage break down beyond repair but it is submitted²¹ that while the continues relevance of bar to divorce in Sri Lanka Legal System is not although clear, when a divorce is claimed on the basis of breakdown of marriage the matrimonial misconduct of the plaintiff would only facilitate the court in arriving at the conclusion that the marriage bond is permanently severed with no hopes of reconciliation.

Sharvanantha CJ declared a contra view in Tennakon V Tennako.²² He stated that in order to gain divorce under 608 (2) (b) the plaintiff should prove seven years Defacto separation and Matrimonial fault. He further stated that presumption that the parliament doesn't intent to make radical change in the existing law by side wind. Substantive law of Divorce found in MRO which permit matrimonial relief only by the prove of Matrimonial fault any amendment to substantive law should be made by amending the substantive law itself not amending procedural law. In his opinion it is a cardinal rule governing interpretation of statutes that when language is admit two constructions the court should not adopt a construction which would lead to an absurding or obvious in just 608(2) (b) ensure separation that situation will not bar the spouse from claiming a Divorce on the ground of separation for seven years. 608(2)(a) is a new ground introduced by the 1977 CPC for many reasons such as religious believes that marriage is sacred interest of children and there is a main reason that time will be great healer of wounds and the erroing spouse would return soon. When reconciliation failed legislature thought rather than compel to continue to be married provision should be made to conversion of decree of separation to divorce in laps of 2 years.

Sri Lankan Divorce law as set out in CPC²³ are on innovation which do not resemble either South African law and English law position²⁴. The both laws stressed that irretrievable breakdown of marriage as a prerequisite for Divorce.²⁵ The Court is the ultimate arbitrator on the state of marriage relationship it ensures that only a union which is utterly hopelessly broken down receives judicial sentence important difference between the above two jurisdictions and our law is total absence in our law of any criteria by which the viability of marriage may be ascertained. Quite apart from the lack of difference to the requisite of the proof of irretrievable breakdown of marriage, the CPC makes no provision for safeguarding the interest of the respondent particularly when the divorce is requested by the petitioner alone.

In English Act sec5²⁶ states that the respondent may oppose the grant of a decree on the ground that it would in all circumstances be wrong to dissolve the marriage. More over sec – 03²⁷ not permitted a petition of divorce before expiry of 03 years from the date of the marriage unless it is shown that the case in one of exceptional hardship suffered by the petitions. Further sc – 6(2)²⁸ stress the reconciliation of the union by way of increase laps of duration. In the case of South Africa position the divorce act²⁹ provides that decree of divorce shall not be granted until the court satisfied that provisions made with regard to the welfare of the child. Further discretionary power was grant to courts that it is satisfied no useful purpose can be retain a union which has break down³⁰. The object of these provisions declared that it constitutes a useful safe guard against the irresponsible trail marriage and safe guard the stability of the unions.

Both law and society have mutual relationship law has to change according to the society. Social balance is essential in order to grant divorce in some aspects such as interest of the child, illegitimate child and property & succession rights Breakdown give opportunity to both spouse to form a stable union. Its lead to illicit relationship as a recognized by society from the point of view of the parties conceded and society at large it is far more equitable to comes to term with the reality of the situation. Thereby providing every encouragement to the unfortunate parties to rehabilitate and adjust to a new way of life, rather than perpetual the unhappy existence of empty shell of marriage.³¹

The failure of the fault based law may be assessed in several ways. On the one hand it neither helps to save marriage that can be saved nor dissolve empty legal tie that are broken beyond irretrievably. One the other hand the system reward those who are capable enough to mislead the court and penalized those who are unable to do so moreover the law cannot possible list out every behavior that would be contrary to the ideology of marriage and it is not reasonable to distinguish between as offences and other forms of behavior as accepted matrimonial fault, break down principle requires proof of ultimate failure of marriage. Hence the process of divorce should be in accordance with the foundation of law. The process should not be a fault finding mission and hence should not require parties to act as rivals but make them asses that state or relationship while encouraging reconciliation.

Foot Notes:

1. The Law and the Marriage Relationship in Sri Lanka – Shirani Ponnampalam
2. No -19 of 1907
3. No – 20 of 1977
4. Family Law Reforms committee Report – Shavithri Goonasekara
5. ‘Bigamy’ – Sc – 362 – Penal Code
6. 1969 – Ch 55
7. 1973 – Ch 18
8. 70 of 1979
9. Marriage and Divorce (Kandyans) 44 of 1956 – Sc -32
10. Sc – 19 CPC 1977 – 03 grounds

11. Foot Note – 11
12. ‘Reforms of the Sri Lanka Divorce Law – Rose Fernando Lecturer, Faculty of Law, University of Colombo
13. Foot note – 72
14. “Putting Asunder : A. Divorce law of contemporary society”
15. 608 (2)b – Defacto separation for 7 years
16. Muthuranee V Thuraisingham – 19841 SLR – 381 Tennakoon V Somavathi Perera – 1986 – LSLR – 90
17. Cicil Procedure Code 1977
18. Foot Note 16
19. 1984 – 1SLR – 381
20. 600, 601, 602 – CPC 2 of 1889
21. Foot note .1
22. 1986 – 1SLR – 90
23. 608 (2)b
24. Foot note -1
25. Matrimonial cause Act 1973 – Sec – 1 Divorce Reforms Act of South Africa – 1979 – aC1)
26. Matrimonial Causes Act 1973
27. Foot Note – 26
28. Foot note – 26
29. 70 of 1979
30. Kurger V Kurger – 1980 – 3SA 283
31. Foot note – 1
32. Foot Note – 12

Reference

- The law and the Marriage Relationship in Sri Lanka – Prof. Shirani Ponnampalam
- Reforms of the Sri Lankan Divorce Law Rose: Fernando Lecturer, Faculty of Law, University of Colombo.

DO LABOUR ENACTMENTS OF SRILANKA PROVIDE SPECIAL PROTECTIVE MEASURES IN RESPECT OF WOMEN?

*Anetvini Silvester
Final Year*

In response to the demands made by the working class through trade unions and political parties, Successive Governments have enacted a number of social welfare laws on various aspects. SriLanka is a welfare state which has to protect the interest of the weaker party of the society. Therefore SriLankan Government has enacted labour legislations in favour of the weaker party relating to job security and terms and conditions of the contract of employment. The SriLankan industrial law consists of inter alia about forty labour statutes. In these statutes there are about five statutes regarding special protective measures in respect of women.

Long ago women performed an important role in their home. Cultural norms kept them engaged in house hold work and income generation within the home. Women contributed to the house hold economy by working in family farms. However the changing economic environment, economic stress and conflicts related poverty brought increased women workers. Women nowadays are able to have their own career. They are able to be financially independent.

In SriLanka about half of the female population now works. Women are very competitive and are doing work better than men in many aspects. Opportunities provided to men and women have been made more and more equal. Women help to sustain the economy of the country. Ther is a growing tendency for increase in the number of women for employment in Government departments, courts and ect. Women worker means a women worker above the age of eighteen.

When we ask Do labour enactments of SriLanka provide special protective measures in relation to women?, we can answer in the affirmative form because the following statutes embody special protective measures for women. Those are in accordance with the required international standards. Those statutes are:

- Employment of Women ,Young persons and Children Act No 47 of 1956 and Amendment Acts No 43 of 1964 and No 24 of 1973.
- Shop and Office Employees (Regulation of Employment and Remuneration) Act No 19 of 1954 and Amendment Act No 32 of 1984.
- Factories Ordinance No 45 of 1942 and Amendment Act No 19 of 2002.
- Maternity Benefits Ordinance No32 of 1939.
- Employment of female in mine Ordinance No 13 of 1956.

By the application of the above labour statutes in respect of women we can say that the right to equality and the right to equal protection of law enriched in Article 12 of the 1978 Constitution of SriLanka are guaranteed by the Government. In this connection it is important to point out that Article 12(4) of the Constitution states that nothing in this Article shall prevent special provisions being made by law, subordinate legislation and executive action for the advancement of women, children or disabled persons. Here it is manifest that the supreme law of SriLanka also provides special protective measures for women. Now we will see special protective measures given under labour enactments.

Employment of Women, Young Persons and Children Act was enacted to regulate the employment of women, young persons and Children. In relation to women workers 'night' is defined as period consisting of eleven hours which shall include at least seven consecutive hours between 10p.m and 6 a.m. Under this Act there are no restrictions for employment of women in the night in respect of the following:

- Women holding responsible positions of a managerial or technical character.
- Women engaged in health and welfare services not ordinarily engaged in manual work
- Unforeseen emergency of a non- recurring nature with the approval of the commissioner of labour.
- Work done in connection with raw material which are subject to rapid deterioration and work in the night is necessary to avoid loss.
- Serious emergency of public interest.

According to this act women can be employed in the night restrictions subject to certain conditions. Those are,

- I. Women cannot be employed in the night against her consent. There is no requirement for consent to be given in writing.
- II. A woman employed on any day anytime between 6.a.m and 6.p.m. cannot be employed in night work on such day.
- III. Payment of overtime has to be made to her for night work at the rate of 1- ½ times the normal rate.
- IV. Female warden has to be appointed to see the welfare of female workers who work in the night.
- V. Female workers working in the night will have to be provided with rest rooms and refreshments by the employer.

Shop and office Employer Act is an act to provide for the regulation of persons in shop and office. According to the shop and office employees Act in every room in which a female is employed in the serving of customers in any shop, there shall be one seat for every three female persons in that room. A notice shall be exhibited by the employer stating that they are entitled to make use of the seats. This protection was provided in section 16 of that Act. Further, where persons of both sexes are employed, separate conveniences and facilities shall be providing for the exclusive use of females. That is to say, suitable sanitary convenience and washing should be provided.

Another important Ordinance which gives special protective measures for women is the Maternity Benefit Ordinance. This Ordinance was enacted to make provisions for payment of maternity benefits to women workers. Section 2 of this ordinance states that no employer shall knowingly employ a women worker at any time during the period of four weeks immediately following her confinement. The Shop and Office Employees Act and Maternity Benefits Ordinance deals with maternity leave and maternity benefits to femal employees. The Maternity benefits Ordinance deals with blue collar workers under this Ordinance. Blue collar worker is entitled to a total of twelve weeks which includes weekly holidays, poya days and mercantile holiday. The leave of twelve weeks is granted in relation to the birth of the first and second live child. If the confinement results in the issue of a child who is dead or the issue of a viable foetus, it will be a total of six weeks. The blue collar worker who is nursing a child under one year of age is entitled to two nursing intervals within the normal working day. The intervals are in addition to the meal interval on full pay.

The Maternity Benefits Ordinance and Shop and Office Employees Act prohibit certain types of employment and termination of employment. They are as follows,

1. Termination of employment of a female employee cannot be done by reason only of pregnancy, confinement or illness consequent to pregnancy or confinement.
2. Notice of dismissal cannot be given when a female employee is absent on account of pregnancy.
3. A female employee who has given notice to her employer that she expects to be confined, cannot be employed on any work which may be injurious to her health for a period not exceeding 3 months.

Employment of female in mine Ordinance is also having special protective measures for women. This Act prohibits employment of females of any age on underground work in mines or entering or remaining in the underground parts of a mine to perform any work.

It is should be noted that Despite the valuable contributions made by women to the family and country's economy, and special protective measures in relation to women, they are subjects to sexual harassmt in working place. There are a lot of allegations by females of sexual harassmt as a criminal offence. According to section 345 of the Penal Code sexual harassmt is explained as "un welcome sexual advances by words or action used by a person in authority in a working place or any other place". Because sexual harassmt results in the violation of fundamental rights, the issue of sexual harassmt should be taken into consideration by the government. Sexual harassments of women in working place should be indicated as an offence in the labour statutes to give protection for women. It is sad to say that in Srilanka, women do not come forward to complain and take action against sexual harassmt as such course of action could results in disastrous consequences in social life. So government should take steps to conduct awareness progarmme and make provisions to encourage women to make complaints.

Conclusion

Women are today considered to be engine of growth of our economy. More and more women are in employment in Srilanka. The legislature too has done whatever possible to protect them. There are certain statutes which provide special protective measures to them. Srilanka has ratified several International Labour Organization Conventions which provide so many provisions to the welfare of the women Therefore government has to enact further laws to protect women in accordance with the International Labour Organizations. Nowadays women's organization are highly active and develop. They should address their minds to sexual harassment.

Further article 23 of the UDHR which states that everyone has right to work, to free choice of employment, to just and favorable conditions of work and to protection against unemployment also safe guards women in employment. Finally I conclude that although there are some defects in labour statutes, there are so many provisions to protect women. So working women should be vigilant to get their rights and special protective measures conferred under the labour statutes. I would like to suggest that sex discrimination ordinance should be enacted in order to protect women from being deprived of the same rights as men.

References

1. A practical Guide to labour written by V.Vimalarajah.
2. 1978 constitution of Srilanka.
3. Universal Declaration of Human Rights.
4. Factories Ordinance.
5. Maternity Benefits Ordinance.
6. Shop and Office Employees Act
7. Employment of women, young persons and children Act.
8. Employment of female in mines Ordinance.
9. Google search.

‘பெண்களின் பாதுகாப்பிற்கான நீதிசார் அணுகுமுறையில் சட்டத்தின் வகிபங்கு’ (சுருக்கமான கண்ணோட்டம்)

ஜூட்பிறைனர் அன்ரன் ரஞ்சித்குமார்
இறுதி வருடம்

அறிமுகம்

இன்றைய உலகில் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு பெண்களின் சமஉரிமை அவசியம் என்பது உணரப்பட்டுள்ளது. ஆரம்பத்தில் சமூகத்தில் காணப்பட்ட பெண்ணிய சிந்தனைகள் இறுக்கம் கலைந்து சமத்துவமாக சிந்திக்க ஆரம்பித்தமைக்கும் இதுவே காரணமாகும். ஆரம்பத்தில் ஆண்களுக்கு மட்டுமே காணப்பட்ட கல்வி, அரசியல், தொழில் சார்ந்த பங்கு கொள்ளல் பின்னர் பெண்களுக்கும் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மனித உரிமைகளைப் பேணுவதில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்துடன் இணைந்து, 1980களில் பெண்கள் இயக்கம், சிறுவர்கள் இயக்கங்கள் மற்றும் சிவில்சமூகத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட செயற்பாடுகள் காரணமாக பெண்கள் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச ஈடுபாடுகள், செயற்பாடுகளில் ஒரு புத்துயிர் பிறந்தது. பெண்களுக்கான சகலவிதமான பாரபட்சங்களையும் ஒழிக்கும் மகாநாட்டு உடன்படிக்கை 1979ல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. (CECAW- Convention on the Elimination of all forms of Discrimination Against Women) அதே போன்று சகலவிதமான இனரீதியான பாரபட்சங்களை இல்லாதொழிக்கும் சர்வதேச மாநாட்டு உடன்படிக்கையையும் (ICERD) நூற்றுக்கு மேற்பட்ட உலகநாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டன

பெண்களுக்கு சட்டம் வழங்கும் பாதுகாப்பு முன்னுரிமை ஏற்பாடுகள் சர்வதேச ரீதியாக பிரகடனங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அநேகமான நாடுகளில் நடைமுறைக்கும் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 27வது மாநாட்டின் பிரகடனத்தில் 1975ம் ஆண்டு பெண்களின் ஆண்டாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு, அப்பிரகடனத்தில் பின்வரும் 3 நோக்கங்களையும் அது குறித்துக்காட்டியது.

- ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சமத்துவத்தைப் பேணுதல்
- விசேடமாக, தேசிய பிராந்திய சர்வதேச மட்டங்களிலான சமூக, பொருளாதார, கலாசார அபிவிருத்திகளில் பெண்களின் பொறுப்பினையும், முக்கிய பங்கினையும் வலியுறுத்துவதன் மூலம் மொத்த அபிவிருத்தி முயற்சிகளில் பெண்களில் பூரண ஒருமைப்பாட்டினை உறுதி செய்தல்.
- உலக சமாதானத்தைப் பலப்படுத்துவதற்கு பெண்களின் பங்களிப்பின் முக்கியத்துவத்தை அங்கீகரித்தல்.

சர்வதேச ரீதியாக பெண்களின் உரிமைகள், நலன்கள், சமத்துவம், பாரபட்சங்களை ஒழித்தல் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற கவனம் அதிகரித்தே உள்ளது. சமூகத்தில் பெண்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அல்லது எளிதில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், பாதிக்கப்படக்கூடிய மென்மைத் தன்மை கொண்டவர்கள் என்ற காரணத்தினால் சட்டமும் பெண்களுக்கு கூடுதலான பாதுகாப்பினை வழங்குகின்றது.

எனினும் சட்டமும், சட்டக்கட்டமைப்புக்களும் இன்னும் பெண்களின் பாரபட்சங்களை ஒழிக்கவும், சமத்துவத்தை பூரணமாக வழங்கக் கூடிய அளவுக்கும் உருவம் பெறவில்லை என்பதுதான் உண்மை. இதற்குக் காரணம் தான் என்ன?

* * * * *

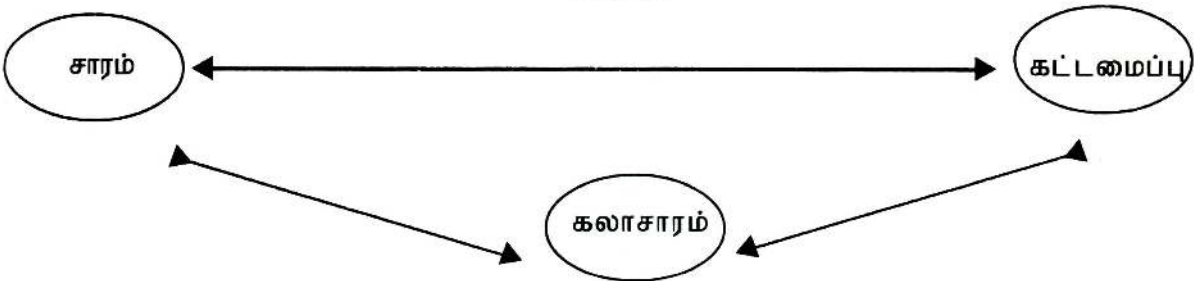
பெண்களும்-சட்டமும்

பெண்களைப் பொறுத்த வரை சட்டம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. சட்டமே பெண்களின் பொருளாதார, சமூக, பாலியல் தொடர்புகளை நிர்ணயிக்கின்றது. சட்டம் விழுமியங்களின் மூலக்கூறுகளில் ஒன்றாகக் காணப்படுவதாலும், மக்கள் குழுக்களின் உரிமைகளை சட்டமே தீர்மானிப்பதாலும் பெண்களைப் பொறுத்த மட்டில் முக்கியம் பெறுகின்றது. சமூகத்தின் நியமங்கள் பெண்களுக்குச் சாதகமாக அமையாத காரணத்தினால் சமத்துவமான சமூகக் கட்டமைப்பை உருவாக்கி, அதன்வழி பெண்களின் சமத்துவம், சுய அதிகாரம் என்பனவற்றை மேம்படுத்துவதில் சட்டம் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. இதனாலேயே சட்டங்களின் வழியாக பெண்களின் உரிமைகள் எடுத்துக் கூற வேண்டிய முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டு சர்வதேச ரீதியாக பெண்களுக்கென சமவாயம் ஏற்படுத்தப் பட்டு இதுவரை 174 நாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டு அரசியலைமைப்பிற் கூடாகவும், உள்நாட்டுச் சட்டங்களினூடாகவும் அதனை செயற்படுத்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளன.

எனினும், சட்டரீதியான அணுகுமுறை ஒன்று கையாளப்பட்டும் பெண்களின் பாரபட்சம் தொடர்கின்றமையும், உரிமைகளை சமத்துவமாக நிலைநாட்ட முடியாமையும் உணரப்பட்டுள்ளது. சட்டத்தில் காணப்படும் தடைகளே இவ்வாறான தோல்விக்குக் காரணமாகின்றன.

சட்டத்தின் மூன்று இடைத்தாக்கக் கூறுகளான சாரம், கட்டமைப்பு, கலாசாரம் என்பவற்றை அவதானித்தல் இவ்வாறான சட்டத்தடைகளை இனங்காண்பதற்கான வழிமுறையாகும். சட்டத்திலுள்ள தடைகள் சட்டத்தின் சாரத்தில் இடம் பெற்றிருக்கலாம், சட்டம் எதனூடாக இயங்குகின்றதோ அதன் கட்டமைப்பில் இடம்பெற்றிருக்கலாம், சமுதாயத்தின் விழுமியங்களை உள்ளடக்கிய கலாசாரத்தில் இடம்பெற்றிருக்கலாம்.

சட்டம்

சாரம் : நாட்டின் நியதிச்சட்டங்களில் இடம்பெற்றுள்ள சட்டச்சாரம் யாது?. சர்வதேச பட்டயங்களின் வழிகாட்டல்களின் பின்னணியில், உள்நாட்டுச் சட்டங்களில் பெண்களின் உரிமைகள், சமத்துவம் தொடர்பாக எடுக்கப்பட்டுள்ள ஏற்பாடுகளைப் பற்றி ஆராய்தல் வேண்டும். இச்சாரங்களில் குறைபாடுகள்

காணப்படின் குறித்த இலக்கை எட்டுவதில் தடைகளை ஏற்படுத்தலாம். பெண்களுடன் ஒப்பிடும் போது சட்டம் ஆண்களுக்கு வித்தியாசமான உரிமைகளை வழங்குகின்றதா?, பெண்களின் முழுமையான ஆற்றல்களைக் விருத்தி செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் உண்டா?, சரண்டல்களைத் தடுக்கும் ஏற்பாடுகள் உண்டா?, என்று ஆராய்தல் வேண்டும்.

இலங்கையின் சட்டங்களில் பெண்களின் நலன்சார்ந்த சாரங்கள்

ஐ.நா.சபையின் மனித உரிமைகள் மீதான பிரகடனத்தின் 'சட்டத்தின் முன் சகலரும் சமனான பாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர்கள், அத்துடன் ஏதேனும் பாரபட்சமின்றி சட்டத்தின் சமனான பாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர்கள்' என்கின்ற 7வது சரத்தினையும், 1979ல் உருவாக்கப்பட்ட CEDAW சமவாயத்தினையும் வழிகாட்டியாகக் கொண்டு

இலங்கையின் சட்டங்களில்,

அரசியலைமைப்பில், உறுப்புரிமை 12(1) சட்டத்தின் முன் எல்லா ஆட்களும் சமன்

அத்துடன் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்புக்கு அனைவரும் உரித்துடையவர்கள் எனவும் ஏற்பாடு செய்கின்றது. உறுப்புரை 12(2) பிரஜைகள் எவருக்கும் இனம், மொழி, பால், அடிப்படையில் பாரபட்சம் காட்டப்படலாகாது என்கிறது. அதேவேளை உறுப்புரை 12(3)ன்படி கடைகள், பகிரங்க விடுதிகள், பொழுதுபோக்கும் இடங்கள் போன்றவற்றை அணுகுவதற்கு எந்த ஆளும் இனம், மொழி, பால், அடிப்படையில் ஏதேனும் இயலாமை, பொறுப்பு, மட்டுப்பாடு போன்றவற்றுக்கு உட்படுத்தப்படலாகாது.

இவ்வடிப்படை உரிமைகள் தேசிய பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கு மற்றும் பொது சுகாதாரம் கருதி மட்டுப்படுத்தப்படலாம்.

பெண்கள், இளம்பராயத்தவர் மற்றும் சிறுவர் தொழிற்சட்டம் (2003ம் ஆண்டின் 8ம் இலக்கச் சட்டம்) பிரிவு 2ன்படி 18 வயதிற்கு உட்பட்டவர்கள் கைத்தொழில் நிறுவனங்களில் இரவுவேளையில் வேலைக்கமர்த்தப்படலாகாது. ஆயினும் பெண்களை கைத்தொழில் நிறுவனங்களில் வேலைக்கமர்த்துவதாயின் பின்வரும் நிபந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

1. பெண்ணின் விருப்புக்கு மாறாக வேலைக்கமர்த்தலாகாது.
2. தொழில்தருநரிடமிருந்து எழுத்துமுலமான சம்மதம் பெறப்படவேண்டும்.
3. காலை 6 மணிக்கும் மாலை 6 மணிக்கும் இடையில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட பெண் இரவு 10 மணிக்கு பின்னர் வேலைக்கமர்த்தப்படலாகாது.
4. இரவுவேலை செய்யும் பெண்களுக்கு சாதாரண கொடுப்பனவின் 1 1/2 மடங்குக்கு குறையாத கொடுப்பனவு செலுத்தப்படவேண்டும்.
5. இரவுவேலை செய்யும் பெண்களின் சேமநலனை கவனிக்க பெண் காப்போன் நியமிக்கப்படவேண்டும்.
6. ஒரு மாதகாலப்பகுதியில் 10 நாட்களுக்கு மேல் அவ்வாறு பெண் வேலைக் கமர்த்தப்படலாகாது.

அத்துடன் 2006ம் ஆண்டின் 24ம் இலக்க திருத்தச் சட்டம் 18 வயதுக்குட்பட்டவர்களை ஆபத்தான வேலைகளில் ஈடுபடுத்துவதைத் தடுக்கின்றது.

தொழிற்சாலைச் சட்டத்தின் பிரிவு 25ன்படி பெண்களை அசையும் ஆதனங்கள் அசைந்து கொண்டிருக்கும் போது துப்புரவு செய்ய அனுமதிக்கக்கூடாது. மேலும் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் உணவு மற்றும் ஓய்வுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடைவேளை தவிர வேலைநேரம் ஒரு நாளைக்கு 9 மணத்தியாலங்களையும் ஒரு வாரத்தில் 48 மணத்தியாலங்களையும் விஞ்சதலாகாது. 2002ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட சட்ட திருத்தத்தின் படி, பெண்ணின் மேலதீக வேலைநேரம் ஒரு மாதத்திற்கு 60 மணத்தியாலங்களை விஞ்சக்கூடாது. கர்ப்பமுற்ற பெண் அவளது கர்ப்பக் காலத்தில் அல்லது பிள்ளையைக் கவனிக்கும் தாய் பிள்ளை பிறந்ததிலிருந்து ஒரு வருடத்திற்கு மேலதிக வேலையில் பொதுவாக அமர்த்தப்படலாகாது. ஆயினும் அக்காலத்தில் வெளிப்படையான சம்மதத்தை எழுத்தில் கொடுத்தால் வேலைக்கமர்த்தமுடியும். மேலும் ஒரு பெண் ஒரு நாளைக்கு 12 மணத்தியாலங்களை விட மேலதிகமாக வேலைக்கமர்த்தப்பட முடியாது.

கடை காரியாலய ஊழியர் (ஊழியம் மற்றும் ஊதியம் ஒழுங்குவிதி) சட்டத்தின் பிரிவு 10ன்படி 14 வயதிற்கு உட்பட்டவர்கள் எவரும் கடை மற்றும் காரியாலயங்களில் வேலைக்கமர்த்தப்படலாகாது. பொதுவாக கடை காரியாலத்தில் முற்பகல் 6 மணிக்கு முன்னரும் பிற்பகல் 6 மணிக்கு பின்னரும் வேலைக்கமர்த்தப்படலாகாது. ஆயினும் 18 வயதடைந்த பெண் விடுதிகளில் பிற்பகல் 6 மணிக்கும் பிற்பகல் 10 மணிக்கும் இடையில் வேலைக்கமர்த்தப்படமுடியும். அத்துடன் வதிவிட விடுதிகளில் இரவில் வேலைக்கமர்த்தமுடியும். வியாபாரக் கடை அல்லது அலுவலங்களில் பிற்பகல் 6 மணிக்கும் பிற்பகல் 10 மணிக்கும் இடையில் வேலைக்கமர்த்தப்படமுடியும்.

அத்துடன், கடை அல்லது காரியாலங்களில் வேலை செய்யும் பெண்கள் முதலாவது மற்றும் இரண்டாவது குழந்தை பிறப்புக்காக மொத்தம் 84 வேலை நாட்கள் மகற்பேற்று விடுமுறைக்கு உரித்துடையவர்கள். முன்றாவது குழந்தைக்கு 42 வேலை நாட்கள் விடுமுறைக்கு உரித்துடையவர்கள். மேலும் கர்ப்பமான பெண் குழந்தை பிறப்பதற்கு முன் மூன்று மாதங்களும் குழந்தை பிறந்த பின்னர் மூன்று மாதங்களும் ஊறு ஏற்படக்கூடிய விதமாக வேலைக்கமர்த்தப்படலாகாது. மகற்பேற்று விடுமுறையிலுள்ள போது வேலைநீக்க அறிவிப்புக் கொடுத்தலாகாது. பெண் வேலையாளின் தொழிலானது, கர்ப்பமடைவதனாலோ அல்லது மகற்பேற்றினாலோ அல்லது அதன் விளைவான நோய் காரணமாக முடிவுறுத்தப்படலாகாது.

1. குற்றவியல் கோவையின் பிரிவு 346 பாலியல் தொல்லை கொடுத்தல் குற்றமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. பாலியல் தொல்லையானது தாக்குதல் (தாக்குதல் என்பது பாலியல் வல்லுறவு அல்லாத எச்செயலையும் உள்ளடக்கும்.) குற்றவியல் பலாத்காரம், செய்கை அல்லது சொற்கள் மூலமாகவும் புரியப்படலாம்.
2. குற்றவியல் கோவையின் பிரிவு 363 பாலியல் வல்லுறவு குற்றம் பற்றிக் கூறுகின்றது. ஆண் ஒருவர் பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் பெண்ணுடன் பாலியல் உடலுறவு கொண்டால் இக்குற்றம் புரிந்தவராவர்.
 - அ) மனைவியுடன் அவளது சம்மதமின்றி;
 - ஆ) அச்சுறுத்தல் மூலம் அல்லது சட்டவிரோதமான கட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள போது பெறப்பட்ட சம்மதம் உடனான;
 - இ) சித்தசுவாதீனம் அற்ற நிலையில் அல்லது மதுபோதையில் உள்ள போது பெறப்பட்ட சம்மதம் உடனான;

- ஈ) சம்மதமுடன் ஆண் தான் கணவர் அல்ல எனத் தெரிந்துகொண்டும் பெண் தனது சட்டபூர்வ கணவன் என்ற நம்பிக்கையில்;
- உ) பதினாறு வயதிற்கு உட்பட்ட பெண்ணுடன் அவளது சம்மதமுடன் அல்லது சம்மதமின்றி; (மனைவியாகவும் பாலியல் உறவு சம்மதமுடனும் புரியப்படின குற்றமாகாது)

இங்கு பாலியல் உறவு சம்மதமில்லாமல் இடம்பெற்றது என்பதைக் நிரூபிப்பதற்கு உடலில் ஏற்பட்ட வெளிக்காயங்கள் போன்ற சான்றுகள் அவசியமற்றவையாகும். இதற்கான தண்டனையாக 7வருடங்களுக்கு குறையாததும் 20வருடங்களுக்கு மேற்படாததுமான மறியற்தண்டனையும் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நட்புடி வழங்க கட்டளையும் ஆக்கப்படலாம். குற்றம் 16 வயதிற்கு உட்பட்டவர் தொடர்பில் சம்மதமுடன் அல்லது சம்மதமின்றியும் 18வயதிற்கு உட்பட்டவர் தொடர்பில் சம்மதமின்றியும் புரியப்படுமிடத்து தண்டனையாக 10வருடங்களுக்கு குறையாததும் 20வருடங்களுக்கு மேற்படாததுமான மறியற்தண்டனையும் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நட்புடி வழங்க கட்டளையும் ஆக்கப்படலாம்.

இத்தகைய பாலியல் வல்லுறவு குற்றம் அலுவலக அதிகார தோரணையில் அல்லது சட்டரீதியாக தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள இடத்தில் புரியப்படின தண்டனையாக 7வருடங்களுக்கு குறையாததும் 20வருடங்களுக்கு மேற்படாததுமான சிறைத்தண்டனையும் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நட்புடி வழங்க கட்டளையும் ஆக்கப்படலாம். கூட்டமாக பாலியல் வல்லுறவு புரியப்படுமிடத்து அதற்கு உடந்தையாக இருப்பவர்களும் பாலியல் வல்லுறவுக் குற்றம் புரிந்ததாக கொள்ளப்படும்.

3. குற்றவியல் கோவையின் பிரிவு 364அ முறையில்லாப் புணர்ச்சியை குற்றமாக ஏற்பாடு செய்கின்றது. அதாவது திருமணம் செய்யத் தடுக்கப்பட்ட உறவுமுறைகள் எனக் கூறலாம். 16வயதிற்கு உட்பட்ட பெண்ணுடன் இத்தகைய உறவுமுறையில் உள்ளவர் பாலியல் உடலுறவு கொண்டால் தண்டனையாக 15வருடங்களுக்கு குறையாததும் 20 வருடங்களுக்கு மேற்படாததுமான சிறைத்தண்டனையும் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நட்புடி வழங்க கட்டளையும் ஆக்கப்படலாம்.
4. குற்றவியல் கோவையின் பிரிவு 365ஆ 'பாலியல் அவா நிறைவுக்காக தனது ஏதேனும் உறுப்பை வேறு எவரேனும் உடற்பாகத்துடன் தொடர்புறுத்தி அவரின் சம்மதம் இன்றி அல்லது அவரை அச்சுறுத்தி பாலியல் வல்லுறவு அல்லாத வேறு ஏதேனும் செயலைச் செய்தல் பாலியல் வல்லுறவுக்கான தண்டனையை விதிக்க ஏற்பாடு செய்கிறது'. 18வயதிற்கு உட்பட்டவர் மீது பாரதூரமான பாலியல் துஷ்பிரயோகம் புரியப்பட்டிருப்பின் தண்டனையாக 10வருடங்களுக்கு குறையாததும் 20வருடங்களுக்கு மேற்படாததுமான சிறைத்தண்டனையும் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நட்புடி வழங்க கட்டளையும் ஆக்கப்படலாம்.
5. குற்றவியல் கோவையின் பிரிவு 360அ கீழ் 'விலைமகள் அல்லது விலைமகன் ஒருவராக அவரின் சம்மதமுடன் அல்லது சம்மதமின்றி வருவதற்கு இலங்கைக்குள் அல்லது வெளியே கொண்டு செல்ல அல்லது விபச்சார விடுதி வைத்திருக்க எத்தனிக்கின்ற ஆள் குற்றம் புரிந்தவராவதுடன் அவர் 2வருடங்களுக்கு குறையாததும் 10 வருடங்களுக்கு மேற்படாததுமான சிறைத்தண்டனையால் தண்டிக்கப்படக்கூடியவராவர்'.
6. 2005ம் ஆண்டின் 30ம் இலக்க சிறுவர்கள், பெண்களை பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுவதைத் தடுப்பதற்கான சட்டத்தின் படி, பாலியல் வியாபார நோக்கத்திற்காக பெண்கள், சிறுவர்களை ஈடுபடுத்துவோர் குற்றத்திற்குள்ளாகின்றனர்.

- 2005ம் ஆண்டின் 34ம் இலக்க குடும்ப வன்முறைச் செயல் தடுப்புச் சட்டம் குடும்ப வன்முறைச் செயல் ஒன்று புரியப்பட்டதோ, புரியப்படுகின்றதோ, புரியப்படும் சாத்தியமுள்ளதோ என்று அறிந்து அச்செயலைத் தடுப்பதற்காகத் தேவையான சட்ட ஏற்பாடுகளின் கீழ் ஒழுங்குகளைப் பெற்றுக்கொள்கின்றது. இச்சட்டத்தின் கீழ் சட்டபூர்வமாகத் திருமணம் செய்யாமல் வாழ்பவர்களும் உள்ளடக்கப்படுகின்றனர்.

குடியியல் விடயங்களில் பெண்கள்

- பராமரிப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 2ன்படி போதுமான வழிவகையிலுள்ள ஒருவர் தனது வாழ்க்கைத்துணையைப் பராமரிக்கத் தவறுவாரானால் அத்துடன் அத்தகைய வாழ்க்கைத்துணை தன்னைத்தான் பராமரிக்க முடியாதுள்ளவிடத்து விண்ணப்பத்தின் மீது நீதவான் மாதாந்த படி ஒன்றுக்கு கட்டளையாக்கலாம்.
- விதவைகள் மற்றும் அனாதைகள் ஓய்வூதிய நிதியச் சட்டத்தின் கீழ் கணவன் இறந்தால் மனைவி ஓய்வூதியத்திற்கு உரித்துடையவர்.
- பொதுச்சட்டத்தின் கீழ் வாழ்க்கைத்துணை ஒருவர் இறக்கின்ற போது விட்டுச் செல்லுகின்ற சொத்துக்களின் அரைப்பகுதிக்கு உயிர்வாழும் வாழ்க்கைத்துணை உரித்துடையவராவதுடன் ஏனைய அரைப்பகுதிக்கு பிள்ளைகள் உரித்துடையவராவர்கள்.
- கண்டிய சட்டப் பிரகடனம் மற்றும் திருத்த கட்டளைச்சட்டத்தின் கீழ் இரு வகையான ஆதனம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பரவணி சொத்து மற்றையது தேடிய சொத்து. பிரிவு 11ன்படி கணவன் இறந்த பின் விதவை தேடிய சொத்துக்கு உரித்துடையவராவர்.
- தேசவழமைக் கட்டளைச்சட்டத்தில் கணவன் இறந்தால் சீதனச்சொத்து மனைவியிடம் செல்லும் தேடியசொத்து மனைவிக்கு அரைப்பகுதியும் எனைய அரைப்பகுதி பிள்ளைகளிடையே சமமாக பகிரப்படும். பால் பாரபட்சம் கிடையாது.
- திருமணமான பெண்களின் சொத்துக் கட்டளைச் சட்டத்தின் (கண்டியர்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் தேசவழமையினால் ஆளப்படுபவர்களுக்கும் ஏற்புடையதாகாது.) பிரிவு 5ன்படி திருமணமான பெண் அசையும் அசையா ஆதனங்களைப் பெறவும் வைத்திருக்கவும் கையுதிர்க்கவும் பூரண தத்துவம் உண்டு.
- திருமணப் பதிவுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் திருமண வயது 18ஆக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. கண்டியச் சட்டமும் அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்துள்ளது. 18வயதிற்கு உட்பட்டவர்கள் வலிதான திருமணமொன்றைச் செய்துகொள்ளமுடியாது. முஸ்லீம்களுக்கு இவ்வேற்பாடு ஏற்புடையதாகாது.

பெண்களும் சட்டக் கட்டமைப்பும்

சட்டத்தின் சாரம் மேற்கூறியவாறு, பெண்களுக்காக பாதுகாப்பை வழங்கக் கூடிய வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இதனை சமூகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் இலங்கையின் சட்டக்கட்டமைப்பு எவ்வாறு உள்ளது என்பது ஆராயப்பட வேண்டிய விடயம். ஏனெனில், உண்மையில் ஏற்கனவே கூறியது போல சட்டத்தை பெண்களுக்கான நீதியான அணுகுமுறையாகக் கையாள்வதற்கான தடைகள் சட்டத்தின் சாரத்தில் காணப்படும் 'போதாமை' என்று எடுத்துக் காட்டப்பட்டாலும் சட்டத்தின் சாரம் காலத்திற்கேற்ப விரிந்து சென்று கொண்டே செல்லுகின்றது, இனியும் செல்லும் என்றே கூறலாம்.

ஆனால் உண்மையான தடை சட்டத்தின் கட்டமைப்பிலும், கூடவே கலாசாரத்திலுமே காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் சட்டவிதிகளை சட்டம் எவ்வாறு செயற்படுகின்றது?, நீதித்துறையினரும் சட்டங்களைச் செயற்படுத்துவோரும் எவ்வளவு தூரம் பால்நிலை நுண்ணறிவு கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்?, இவர்களுக்கு இது தொடர்பாக விசேட அணுகுமுறைகள் அரசினால் பயிற்று விக்கப்பட்டுள்ளதா?,

பெண்களின் உரிமைகளில் கைவைக்கப்படும் போது சட்டம் எப்படி செயற்படுகின்றது?, பெண்களுக்கு கெதிரான குற்றச் செயல்கள் தொடர்பாக குற்றவிசாரணைகள் ஆக்க பூர்வமாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றதா?

நீதிமன்ற நடைமுறைகள், எவ்வளவு தூரத்திற்கு இடைஞ்சலாக அல்லது செலவு மிக்கதாக, இழுபறி மிக்கதாகக் காணப்படுகின்றது?, சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு நிர்வாகக் கட்டமைப்புப் பலமாகவும், தேவையான நடைமுறைகளும் செய்யப்பட்டுமுள்ளதா?,

சட்டரீதியான உதவி, சட்டரீதியான ஆலோசனை, சட்டங்கள் தொடர்பான அறிவு, விழிப்புணர்வு பெண்களுக்கு உண்டா?, அதற்கான வசதிகள் அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதா? என்ற விடயங்கள் முக்கியமாக ஆராயப்பட வேண்டிய விடயங்களாகும். இவைகளின் நடைமுறைகளுக்கான பரிந்துரைப்பே சட்டக்கட்டமைப்பில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது.

பெண்களின் சட்டக்கலாசாரம்

மேற்கத்தைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும் போது கீழைத்தேய நாடுகளின் சட்டக்கலாசாரம் வலிமை குன்றியதாகவே காணப்படுகின்றது. சட்டமும் அதன் நடைமுறையும் சமூக விழுமியங்களையும் நியமங்களையும் கொண்ட ஒரு முறையில் தங்கியுள்ளது. இதுவே சட்டக்கலாசாரம் எனப்படுகின்றது..

சட்டம் சமூகத்தில் எந்தளவிற்கு வேரூன்றியிருக்கின்றது?, பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் எவ்வளவு தூரம் சட்டம் பற்றிய நுண்ணறிவு வேரூன்றியிருக்கின்றது?, தம்முடைய உரிமைகளைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு பெண்களிடம் உண்டா?, பெண்கள் தமது உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கு சமூகத்தின் கலாசார விழுமியங்கள் அனுமதிக்கின்றதா?, சட்ட ரீதியாக பாதுகாப்பு வழங்க எண்ணினாலும் சமூக விழுமியங்களை மீற முடியுமா என்பது கேள்விக்குரிய விடயமாகும்.

சட்டத்தின் அடிப்படையான எண்ணக்கருக்களில் பால்நிலையிலான பாரபட்சம் வேறுபாடுகள் காட்டப்படுவது உண்மையே. சில சட்டங்கள் பெண்களுக்குச் சாதகமாக அமையாததும் உண்மையே. சில சட்டவிதிகள் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வெவ்வேறாகவே உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பெண்களுக்கு பொருத்தமானவை எவை?, ஆண்களுக்குப் பொருத்தமானவை எவை?, என்று சட்டம் தீர்மானிக்கும் போது பாரபட்சம் காணப்படுகின்றது. பால்நிலை உரிமைகளை விபரிக்கும் சட்டங்களை பால்நிலைக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தல், தமது உரிமைகளைக் கோரும் பெண்கள் ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளராக நோக்கப்படுகின்றமை, இல்ல வன்முறைகள் தனித்து ஒரு பெண்ணின் தனித்த ஒரு விடயமாக நோக்கப்படுகின்ற சட்டக்கலாசாரமே காணப்படுகின்றது

அத்துடன், மரபுச்சட்டங்களும் இன்றைய சட்டங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மரபுச்சட்டங்கள் சட்டக் கலாச்சாரத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் போது அது பெண்களின் உரிமைகளை விபரிக்கும் சட்டச் சாரத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தவே செய்யும். எமது அரசியலைமைப்பின் உறுப்புரை 16 எல்லா எழுத்திலான சட்டங்களும் எழுத்தில்லில்லாத சட்டங்களும் அடிப்படை உரிமை அத்தியாயத்துடன் முரண்படினும் அவை தொடர்ந்தும் வலிதானதாகவும் செயற்பாடுடையதாகவும் இருக்கும் என ஏற்பாடு

செய்கிறது. எனவே வழக்காற்றுச் சட்டத்திலும் ஏனைய சட்டத்திலும் காணப்படும் பெண்களைப் பாரபட்சப்படுத்தும் எந்த ஏற்பாடும் மேலோங்க அரசியலமைப்பு அனுமதியளிக்கிறது.

முடிவுரை

சட்டத்தினூடாக நீதியை அணுகுவதற்கு பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் பல தடைகள் காணப்படுகின்றமை உண்மையெனினும் நாம் சட்டத்தை ஒதுக்கி விட்டு உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடியாது. சட்டத்தின் முழுமையான தன்மையில் நீதிசார் அணுகுமுறையை மேற்கொள்ள வேண்டும். சட்டத்தைப் பயன்படுத்தும் பெண்களின் செயற்படு தன்மையில் உள்ள பலவீனங்கள் கலையப்பட வேண்டும்.

- அளவுக்கு மீறி சட்டத்தில் சார்ந்திருத்தல் - பலமான தண்டனையை எதிர்பார்க்கும் இவ்வணுகுமுறையின் பின் விளைவுகள் சட்டக்கட்டமைப்பில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தலாம்.
- நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சட்டக் கட்டமைப்புக்களைச் சீர்திருத்துவதில் அல்லது கலாசாரத்திலன்றி சட்டத்தின் சாரத்தில் மட்டும் கவனஞ்செலுத்துதல். மரபு ரீதியான சட்டங்களைத் திருத்துவதற்கான பரிந்துரைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
- நிர்வாக ரீதியான திருத்தங்களை கைவிட்டு சட்டத்தின் மீது மட்டும் கவனம் செலுத்துகின்றமை.- நியதிச்சட்ட ரீதியான வன்புனர்ச்சி பற்றிய சட்டங்களில், இணக்கத்திற்கான வயதை நிரூபிப்பதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படாமையால் பெண்களுக்கு இச்சட்டச்சாரங்களால் பயனின்றிப் போகின்றது.
- சட்டத்திருத்தங்களுக்கான பரிந்துரைகளை செய்வதுடன் மாத்திரம் நின்று விட்டு அது நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றதா என்பதை கண்காணிக்கத் தவறி விடுகின்றோம்

எனவே, பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்குச் சட்டம் பயனுறுதி வாய்ந்த நீதிசார் அணுகுமுறையாக காணப்பட வேண்டும் எனின் மேற் கூறிய குறைபாடுகள் கலையப்பட வேண்டும். சட்டத்தின் சாரம், கட்டமைப்பு, கலாசாரம் முன்றினையும் அணுகும் முழுமையான பரிந்துரைகள் ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். சட்டத்தைச் சீர்திருத்தும் எந்த முயற்சிகளும் சட்டத்தின் சாரத்தில் மட்டுமன்றி அதன் கட்டமைப்பையும், கலாசாரத்தையும் மாற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தைக் கருத்தில் கொள்ளும் போதே சட்டம் முழுமையானதொரு நீதிசார் அணுகுமுறையாக பயன்படுத்தப்படலாம்

உசாத்துணைகள்

- மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவதற்கான ஆற்றலைக் கட்டியெழுப்புதல்- பயிற்சிக் கையேடு. *IWRAW Asia Pacific அமைப்பின் வெளியீடு.*
- வி.ரி.தமிழ்மாறன். 'ஒப்பீட்டுச் சட்டம் ஒரு சில சிந்தனைகள்' மாதூரி மலர்வகம், கொழும்பு 1998. பக் 5-45
- இலங்கைச் சட்டங்கள் ஓர் அறிமுகம்' செ.செல்வகுணபாலன். குமரன் புத்தக நிலையம்.கொழும்பு.
- குற்றவியல் சட்டக்கோவை 1995ம் ஆண்டின் 22ம் இலக்க திருத்தச் சட்டப்பரிவுகள்., பாராளுமன்றச் சட்டவெளியீடுகள்.

HOW FAR THE RIGHTS OF THE ACCUSED OR SUSPECT ARE SAFEGUARDED PRIOR TO TRIAL UNDER THE CODE OF CRIMINAL PROCEDURE ACT NO.15 OF 1979

*Purathani Eloornayagam
Final Year*

In this paper I would prefer to analyze how far the liberty of citizens is protected in case of criminal matters especially under the Code of criminal procedure Act. The Sri Lankan legislatures considering the interest of the community provide adequate safeguards to the people who may become accused. It is recognized principle that every person has to be presumed innocent until he is proved as guilty. It is not only protected by the code, Constitutional provisions as well as the Bail Act also providing such safeguards in relation to rights of the accused.

Generally there are two systems relating to the procedure under civil and criminal matters. They are accusatorial or adversarial system and inquisitorial system. The adversarial system is a system of law under which the judge plays as a neutral umpire. Under the inquisitorial system the judge plays an active role and he has the sole authority to decide the matters arising from a dispute. It is recognized by most that the rights of the accused are protected by the adversarial system. Under this system the parties to the case are given freedom to demand, the way to present the case and conduct the proceedings of the trial. The accused is still presumed innocent until it is rebutted by the prosecution beyond the reasonable doubt. Although there are criticisms against the adversarial system as the parties are given the freedom to lead the case, the truth may be turned by them and they may escape from punishment, its safeguards the rights of the accused. Since the magistrate has no fore knowledge and its supervisory power over the police investigation are considered as the safeguarding fens.

Our Criminal Procedure Code (hereinafter called as Code) laid down its principles in the light of the adversarial system since it is a production of the laws of England (which is influenced by the adversarial system). Chapter XI of the Code is dealt with the investigation procedures. The law relating to investigation is based on Anglo – American model.¹ In Sri Lanka the police investigation is considered as an extra – judicial character though the supervisory power is in the hands of Magistrates. The supervisory body preserves the interest of the community which demand the detention and punishment of crime and the rights of the suspect to fair trial and the objectivity in the conduct of the investigation.

On the receipt of first information, the police start its investigation processes. Although the police have the power to arrest a person in order to conduct the investigation, there are restrictions imposed on their power so as to protect the interest of the citizens. It is not only Code but our constitution also protects the rights of citizens in case of arrest. Article 13 of the constitution mandate the police officer that the person who has been arrested, shall be informed the reason for the arrest². Under the Code a police officer cannot arrest a person without a warrant getting from Magistrate, unless it is a cognizable offence³ or any other offences fallen under S. 32 of the Code. Even though it is a non – cognizable offence, the police officer cannot arrest on mere suspicion. He has to prove that he arrested the person on reasonable suspicion⁴.

After the arrest the police can detained the person only for 24 hours. It can be extended to 48 hours if the investigation does not complete within 24 hours⁵. If there is no prima facie case against the accused he shall be released on police bail.⁶ Otherwise he should be produced before the Magistrate⁷. Section 7 (1) of the Prevention of Terrorism Act⁸ (P.T.A) empowers the police to detain a suspect for a period not exceeding 72 hours. It is argued that the limited period to 24 hours by the code is overridden by the PTA and the interest of the suspects is in question still.

Another safeguarding provision⁹ is that “no inducement or threat can be offered to the suspect to make any statement with reference to the charge against him.” And the police officer or inquirer shall not ask any questions which would have a tendency to expose him to a criminal charge or penalty¹⁰.

Where the suspect or accused is produced before the Magistrate if the police want further investigation with the permission of the Magistrate can investigate the suspect. However it should be the duty of the police to submit the “B” report within 15 days. And each 15 days it shall submit the report to the magistrate about the process of investigation¹¹.

There is another safeguarding provision relating with the medical examination. Under which where the police officer who wants any medical examination of the suspect or accused who is detained in the custody, has to get the consent from the suspect¹². The police have to get permission from the Magistrate in case if the suspect refused to any medical examination even for taking blood sample.¹³

The right of the suspect or accused as to have a copy of first information & statements made during investigation are another important one. Since it would make him to have the knowledge about the case. In *A. G v. Geetin Singo*¹⁴ it was held that ‘entry of the Information Book relating to the first complaint is a public document which the accused has the right to inspect.’ The offence was committed against the police officer & the first information was given by the police, makes no difference to the accused right to obtain a certified copy of extract in Information Book¹⁵. It should be noted that the section 74 & 76 of the Evidence Ordinance also entail the accused right to obtain the certified copy of extract in Information Book.

Where a confession made by the accused or suspect while he is in custody of a police officer it cannot be proved against him except if it is made in the presence of magistrate.¹⁶ It should be noted that if a person is arrested under the P.T.A, section 25 and 26 of the Evidence Ordinance shall not be applicable. A statement made by the accused person in the course of any investigation shall only be used to show the inconsistency of the evidence given in the court. They cannot be used as corroborative evidences.¹⁷ When any facts discovered in consequence of information received from a person accused of an offence whether it amounts to confession or not as it relates distinctly to the fact thereby discovered may be proved.¹⁸ In *Queen v. Martin Singho*¹⁹ Basnayake, C.J held that “the question whether a confession recorded by a Magistrate in terms of section 134 of the Criminal Procedure Code was in truth **voluntarily made** is a question of fact for the jury to decide.” In *Rupasinghe v. A. G*²⁰ it was held that if the accused person does make an incriminating statement in answer to questions by the police that statement shall not be proved against him at the trial as s.25 of Evidence Ordinance expressly forbids it subject to s.27.

The accused right to be silent though it is not recognized as in England, we have some provisions and binding authorities which impliedly recognize such rights. Sections 110 (2) and 111 provide that every person bound to

answer truly except the questions which would have a tendency to make any self incrimination. It was held in *Van Cuylenberg v. Caffoor*²¹ that in order to entitle a person to the privilege of silence under such circumstances, the Court must see that there is reasonable ground to apprehend danger to such person from his being compelled to answer. In *Rupasinghe v. A.G*²² the court was of the view that in Sri Lanka unlike in England, the right to silence is restricted only to questions which would have a tendency to expose any person to a criminal charge.

Fundamental principle of Criminal Procedure Code is that the right of the Accused person is safeguarded and that he be brought to trial according to accepted fundamental principles of Criminal Procedure. Failure to frame a charge by the Magistrate is a violation of fundamental principle under the Code.²³ Therefore the Bail Act²⁴ makes the provision that if the offence is likely to give rise to a BREACH OF PEACE; the OIC shall forward the suspect in custody before the Magistrate.²⁵ The provisions relating to bail is found in both under the Code and Bail Act. Although bail during investigation the person who has been arrested is considered only as suspect its provisions restrict the rights to bail and scope of the Code.

Under the Code, except treason (s.114 of the Penal Code), false statement (191) and murder (296) Magistrate can release a person on bail.²⁶ Provided if the proceedings are not instituted within 3 months Magistrate shall release the accused except in case of A.G intervention. It has been amended by the Bail Act where the offence punishable with death penalty the jurisdiction to try the case is devolved on High Courts. S. 13 of the Bail Act.²⁷ Therefore the Magistrates' power in respect of granting bail for treason and murder (in case if the proceedings never start within 3 months) is derogated by the Bail Act.

The police power to grant bail under the Code is restricted by the Magistrate under the Bail Act.²⁸ The maximum detention period 48 hours under the Code is also overlapped by the Bail Act. Because S. 16 of the Bail Act states that the accused or suspect can be detained for a period of 12 months and S. 17 provide that the Attorney – General shall make an application before the High Court and can detain the person for other 12 months. Section 17 makes that a suspect or accused can be detained for up to 24 months. Therefore the interest of the suspect is questioned by the Bail Act though it provides that grant of bail shall be regarded as the rule and the refusal to grant bail as an exception.²⁹

In *Jeyawathi v. A.G*³⁰ the court held that the Ss.16 and 17 are subjected to S. 14. S.14 (3) empowers court to review and vary an order made under subsection (1). If the sections³¹ read alone it would be meaningless as the suspect or accused is entitled to bail after 12 months or 24 months by operation of the law. When the courts either refuse or cancel bail due to any reason set out in S.14 those cases will have to go back to the same courts if any variation is required³². Therefore S.14 (3) discourages the accused from committing offences again or threatening the public.

The *Jeyawathi* case is overruled in *Wickramasinghe v. A.G*³³ where the accused was charged with murder and has been remanded for over 3 years. The Court of Appeal held that S. 16 and 17 are not subject to S 14 and the accused or suspect cannot be kept in remand for a period exceeding 24 months under S. 16. The period of 24 months is considered only if the Attorney General acts under S. 17 and if there is no such application the maximum period for remand the suspect or accused is one year.³⁴ Today the binding authority is *Wickramasinghe* which safeguards the rights of the suspect in case of bail.

Although the provisions in the constitution which has been enshrined the personal liberties, yet the violations are increased. The infringement of fundamental rights of person mostly occurs at the hands of police. The international conventions which have been ratified by the Sri Lankan government, give the adequate safeguarding provisions. The Universal Declaration on Human rights provides the right to be free from arbitrary arrest and detention.³⁵ International Covenant on Civil and Political Rights also provides that everyone shall be entitled to a fair and public hearing by a competent, independent and impartial tribunal established by law.³⁶

In my concluding part I present some suggestions in respect of rights of the accused in the light of Indian laws. Article 21 of the Indian Constitution provides adequate measures to safeguard the rights of the accused. Some of them are the right to privacy, the right to legal aid, the right to speedy trial, the right against handcuffing, the rights against custodial violence, the right against public hanging and the right to doctor's assistance. If these rights also ought to be adopted in our laws it will enhance the rights of the accused.

(Footnotes)

- 1 Prof. G.L.Peiris, Criminal Procedure in Sri Lanka, at page 90
- 2 Article 9(2) of ICCPR
- 3 Arrest a person without warrant by a peace or police officer. *Samson Atygala v. A.G* (1986) 1 SLR 390
- 4 *Corea v. Queen* (1954) 55 NLR 457
- 5 Amendment Act No 15 of 2005 Amendment Act No. 28 of 1998 – 72 hours for child abuse
- 6 S.114 of the Code S. 6 of Bail Act No. 30 of 1997.
- 7 *Thunnaya alias Gunapala v. OIC Galewela Police* (1993) 1SLR 61
- 8 No.48 of 1979
- 9 S.111 of the Code
- 10 S.110(2)
- 11 S.120
- 12 S.122
- 13 Special Provisions Act No. 14 of 2005
- 14 (1956) 57 NLR @ 289
- 15 *Panditaratne v. A.S.P. Kegalle* (1967) 72 NLR 273:
- 16 S. 26 of the Evidence Ordinance
- 17 S.110(3) of the Code
- 18 S. 27 of the Evidence Ordinance. *Samson Atygala v. A.G* (1986) 1 SLR 390
- 19 (1964) 66 NLR 3 91

- 20 (1996) 2 SLR 329
21 34 NLR 433
22 (1996) 2SLR 329
23 *Abdhul Sameem v. Bribery Commissioner* (1991) 1SLR 76
24 No. 30 of 1997
25 S.6 of the Bail Act
26 S.115(3)
27 S.13 of the Bail Act
28 S. 14 of the Bail Act
29 S. 2
30 CA/189/2004
31 S.16 & 17
32 BASL News Letter, October - December 2006
33 (CA(PHC) APN:39/2009
34 BASL News Letter May - 2010
35 Article 9 & 11
36 Article 14

MAGISTRATE POWERS DURING THE CRIMINAL INVESTIGATION UNDER CRIMINAL PROCEDURE CODE¹

Saruja Sivanesan
Final Year

Investigation is duly authorized, systematized, detailed examination or inquiry to uncover facts and determine the truth of a matter. This may include collecting, processing, reporting, storing, recording, analyzing, evaluating & producing the authorized information.

Magistrate means a magistrate appointed to a magistrate's court and includes a municipal magistrate, a magistrate court of a juvenile court and an acting or additional Magistrate of any court.²

Preliminary investigation is conducted by the police & other officials representing the executive. But their scopes of powers are defined, and if necessary the exercise of those powers is made subject to judicial supervision and control. Magistrate should perform purely judicial functions. Magistrate has not direct power in regarding this matter. Investigation is a statutory right of a police. Even Magistrate is required to render assistance in certain forms and to a limited extent.

Magistrate shall not be compelled to say whence he got the information³. The statements made during the investigation are referred by Magistrate⁴, to refresh the memory and in contradicting circumstances⁵. Magistrate may, in the interest of justice make available to the accused or his A.G for perusal in open court the above statements⁶. Some judges does not refer the first information, some others use it on "best interest", when they thought that it is necessary. Submission of report to magistrate after completion of the investigation, either he can discharge the suspect or prosecute under Sec {136(1)(b)}⁷.

Witness or a person who subsequently become accused shall bind to answer truly all questions except questions which would have to expose him to a criminal charge⁸. Refuse to answer become an offence under Sec 177 of the Penal code⁹. In *Rupasinghe V. A.G*¹⁰, "No person should be force to give evidence which should be self incriminating evidence", Magistrate must believe that incrimination and there must be some justifiable reasons, objectively magistrate must be convince that there is a reasonable ground for the refusal.

Magistrate has the power to record statements made before the commencement of inquiry¹¹ Magistrate shall not record such statements being a confession but if that was made voluntarily that can be recorded¹². Basnayake J stated in *Queen V. Martin Singho*¹³ "If magistrate has reason to believe that the statement is voluntarily made, he is bound to record; and it's a conclusive prove". Confession made in the immediate presence of Magistrate shall be proved¹⁴. It was stated in *The Queen V. Gnanasecha Thero*¹⁵, and in *Samson Atygala V. A.G*¹⁶.

When investigation cannot be completed with in 48 hrs (if child abuse 3 days)¹⁷ shall forthwith forward the suspect to magistrate at the same time transmit a report of the case¹⁸. Mostly police officers do not complete

the investigation and fail to submit the report; it hampers the work of magistrate. So here there is no reason to continue the case. In this situation, Magistrate can insist the police officer to submit that report.

Magistrate has the power on Bailable & non bailable offences. He may release suspect or accused on bail under Sec 7 of the Bail Act. He May refuse or cancel the subsisting bail order of the suspect or accused, if the court has reason to believe that such person would not appear to stand his inquiry or trial; interfere with the witnesses or the evidence against him or otherwise obstruct the course of justice; or commit an offence while on bail; or that the particular gravity of, and public reaction to, the alleged offence may give rise to public disquiet. And the court may at any time, where it is satisfied that there has been a change in these circumstances, rescind or vary any order made by it¹⁹. If Proceedings are not instituted within 15 days, Magistrate can either discharge or release suspects under {Sec 115(2)}. It was stated in *Dissanayake v. OIC, Hangurrankeha Police*²⁰. Investigation cannot completed within 15 days police officers transmit to the magistrate a report of the facts and progress at the end of every period of 15 days until the completion of the investigation²¹. Ss115 (2) and 120(1) deemed to be amended by Ss 16 and 17 of the bail act. There can be detained in the custody for 12 months and extent in another 12 months period on the application of the Attorney General. Offences under Ss 114(offences against the state), 191(false evidence) and 296(murder) of the penal code; if proceeding is not instituted within 3 months shall be released on bail. Under Sec 13 of Bail Act, Bail is only for offence 191- false evidence through the Sec 27 of the Bail Act. Sec 27 provided as follows “The provisions of this Act shall have effect notwithstanding anything to the contrary in the Criminal Procedure Code, the provisions of this Act shall prevail”. So Magistrate continues his power on Bail for False evidence. In *M.H Jeyawathi V. Hon. A.G. & others* “ accused can be remanded more than 24 months under Ss16 and 17 subject to Sec 14 of the Bail Act “ , Argument that if suspect came out within 12 months it would be strengthen the hand of him and he may turn out to be an worst offender. If he commits other crimes and threatens the witnesses & obstructs the course of justice, the court would be helpless”. But it was over ruled By *Wickramasinghe V. A.G* “can remand only 12 months except on the application of A.G “.

Police officer forwards the case to magistrate, if sufficient information is well founded or if further investigation is necessary; and forward a suspect and any weapon, or other article, document, or specimen or sample which may be necessary; Magistrate may on application made by police officer forward any weapon to Government analyst or if any refusal in executing bond, Magistrate issue warrant or summons²².

If suspect does not consent, police may apply to magistrate made for an order to medical examination under Sec 122; and to require to give a specimen of his handwriting and take specimen, of saliva, urine, hair, or finger nail or any scraping from a finger nail. Blood test is included by Amendment Act No 14 of 2005²³. The police officer shall not make any inducement, threat, or promise; the suspect may be disposed to make his own will²⁴.

In order to identify the offender under Sec 124, It is well described as follows in *Mahanama thilakarathne v. Bandula wickramasinghe senior Superintendent of police & others*²⁵, Chapter five provided the issue of process, such as summons, warrants and Etc; these are issued to obtain the appearance of the person to courts not to police stations to assist the conduct of the investigation. Amendment No 11 of 1988 allows a witness to make his identification from concealed position. Magistrate may issue warrant for arrest for non bailable offence, but on bailable offence he directs by endorsement on the warrant²⁶. Issuing warrant is a judicial act, involving the liberty of an individual, no warrant of arrest should be lightly issued by a magistrate

simply; it must be issued as the law require, when the magistrate is satisfied that he should do so on the evidence taken before him on oath; it must not be issued by magistrate to satisfy the sardonic, pleasure of an opinionated investigator or a prosecutor. In *A. G V. Joseph alocius* ²⁷"without any statutory provision; it's a step in the process of investigation & does not from the part of trial"

Magistrate has reason to believe that any person is wrongfully confined, he may issue search warrant under Sec 72. Magistrate may attend personally for the purpose of seeing that the warrant is duly executed; Magistrate may orally direct a search to be made in his presence of any place for the search under Sec 79.

Police shall report to magistrate²⁸, any person who has been arrested shall not be discharged except on own bond, or bail or under the special order in writing of a magistrate under Sec 39, In the presence of the magistrate, offence committed, he can arrest or order any person to arrest under Sec 40.

Powers of the police officers to investigate through the Magistrate on non Cognizable offences under (Sec 118). Magistrate can issue search Warrant for person and place to investigate Facts and circumstances²⁹. Magistrate may withdraw the case from the inquirer and try himself under Sec 119.

CONCLUSION

Before the amendments of this Act the provisions gave complementary provisions to the Police and the Magistrate. After the amendments came in to prevail still also the powers in the hands of the judiciary and police. But the most important point is that some powers of the Magistrate were taken and given to the High courts. Under this several amendments of the Code of Criminal Procedure (no.52 of 1980, no.21 of 2005 & so on) we can find out so many protections to the people. Those protections are given as powers of the Magistrate and the police. (s.115 [2] is deemed to have been amended by Ss 16 and 17 of the Bail Act. But we want to consider one thing that nowadays the judiciary faces so many problems. In that a major problem is that "delay". Because a proper divided jurisdiction is not found in Sri lanka. As we discussed early the Magistrate's powers which are given by sec.115 (3) was taken away. Then we have to note another problem is that if Magistrate powers are taken away by the statutes and given it to another courts like High court and so on, then it will leads to the abolition of the Magistrate court. But any way magistrate helps to criminal investigations under the Code of Criminal Procedure. In our accusatorial system Magistrate himself functions as a neutral umpire.

(Footnotes)

- 1 No 15 of 1979
- 2 Sec 2
- 3 Sec 125 of Evidence Ordinance No 14 Of 1895
- 4 Sec 110(4)

- 5 SS 161 & 145 of Evidence Ordinance
- 6 Sec (444(3))
- 7 Sec 120(3)
- 8 Sec 110(2)
- 9 No 02 of 1883
- 10 (1986) 2 SLR 329
- 11 Sec {127(1)}
- 12 Sec (127(3))
- 13 (1964)66 NLR P392
- 14 Sec (26(1) of Evidence Ordinance
- 15 (1968) 73 NLR
- 16 (1986) 1 SLR
- 17 Sec 37 of Bail Act No 30 Of 1997 and Act No 15 of 2005 and Amend ment No 28 of 1998
- 18 Sec 115 and Amend ment No 52 of 1980)
- 19 Sec 14 of Bail act
- 20 (1989) 2 SLR 247
- 21 Sec 120(1)
- 22 Sec 116
- 23 Sec 123
- 24 Ss 111 & 126
- 25 (1999) 1 SLR 372
- 26 Ss 50 & 51
- 27 (1982) 2 SLR 264
- 28 Sec 38
- 29 Ss 24 & 25

MAKING A WILL.....

Teshipa Rajah
Second Year

The wills Ordinance applies to all, even individuals governed by the personal law. Wills Ordinance is a tool for testate succession and testamentary freedom. A testator has unrestricted right to dispose his property to any one, and he can exclude his intestate heirs¹. This is illustrated in *Wimalawathie Vs Opanayake*², where a man disposed of his property by will to his have any right to succeed as intestate heirs to the father's property. The testamentary capacity to men and women is at 18 years³.

the Wills Ordinance section 2 stated that "...testator shall have full power to make such testamentary disposition as he shall feel disposed. ..." and he can exclude anyone. A valid will should fulfill some requirements. The Prevention of Frauds Ordinance declared these requirements. section 4³ of this Ordinance summarized as follows:

The will to be valid should be

- 1) in writing
- 2) signed by the executant
 - a) at the foot or end thereof by the testator and two or more witnesses in the presence of a notary public.
 - b) attested by such notary or
 - c) if no notary, is present before five witnesses

In *Ibrahim Naina Vs Kossmma*⁶ 15 NLR 49 the testator signed the document in a room when the notary was with him. The witnesses were in a adjoining verandah where they were in the presence of the testator. The court held that witnesses should attest the document by placing their signatures as well.

A will may be challenged because it does not satisfy the legal requirements in regard of form⁷. This is illustrated in *Wimalawathie Vs Opanayake*⁸. Similarly it may be challenged because a testator lacked testamentary capacity and was not of a sound mind, as in the case of *Abeyasejera Vs De Silva*⁹, or on ground of undue influence.

A will can be codicil or revoked, but there must be proof of intention to revoke¹⁰. Section 6 of the Frauds Ordinance stated that a will should be revoked by the same manner, how to executed, otherwise can be revoked reasons for burning, tearing, destroying, making a subsequent will and by subsequent marriage.

In *Appuhamy Vs Perera*¹¹ the testator intended to revoke both the will and the later codicil, but by mistake or ignorance destroyed only the will. The court was opinion that the will stood revoked but not the codicil.

The general principle in case of implication is that where there are inconsistencies in the two instruments the later instrument revokes the earlier to the extent of the inconsistency.

In *Rosalin Nona Vs V.P.K. Mango Nona*¹², testator had cut with a sharp instrument his signature and that of the two attesting witnesses and endorsed “I have revoke the last will....” court held the presumption is that the testator destroyed it,... but the presumption is only prima facie and may be rebutted”.

In *S.W.Goomawardane Vs A.Baddewda*¹³ certain strokes in ink and other notes were made by the testator in the will after its execution. This was an indication of an intention to revoke the will but as there was no destruction as such it was said that they will have not been revoked.

According to these cases and Wills Ordinance a testator has freedom to write and freedom to revoke. And illegal wills can be challenged. Sri Lankan Wills Ordinance base the English Wills. But they add many changes in wills through the amendments. In England wills can be challenged even that is legal, in the ground of “reasonable financial Provision”¹⁴.

Following person can claim or challenge the will under the Inheritance (provision for family and dependence) Act 1975 Chapter 67.

- 1) spouse
- 2) former spouse
- 3) child of the deceased
- 4) dependant who was being maintained by the deceased
- 5) civil partner

In 2006 James Brown’s Will was challenged by his five children¹⁵. Because they didn’t receive the bulk of their father’s fortune. In this case many analyzed and stated, it is not easy to overturn a will. Only in two ways can overturn a will. They are,

- 1) must prove the testator unaware of what he or she was doing
- 2) Testator was being pressured by one who benefited from it.

In A recent case, Hentry Frydenson says, “Inheritance Act 1975, provides for a large number of potential claimants to contest to a deceased’s will. It includes civil partners, former spouses and even cohabitates. However it will ultimately be up to the judge to look at the merits of each case in accordance with the terms of the Act, and decide what is reasonable. These claims sometimes, can lead to bizarre judgments”.

Even the wills can be challenged by people in England, a successfully claim does not mean the terms of the will are totally disregarded. Those mentions in the will are still likely to get a reasonable payout.

The people can challenge the wills in Australia also. The family provision Act 1982 is a tool for challenging. The aim of this act is to remedy unfair treatment of certain people who had been left without proper provision being made for them in a will. The court interprets the Act not as a license to rewrite the will, but as a tool that provides for the person making the claim in absence of such provisions by testator.

An application under Family provision Act must be made within 18 months of the death of the deceased. The court considers the character and conduct of the applicant. Following person can challenge or claim the will under Family Provision Act:

- 1) Surviving spouse
- 2) A person with whom the deceased person was living in a domestic relationship at the time of death.
- 3) A child
- 4) Former spouse
- 5) A person who was at any particular time wholly or partly depend upon the deceased
- 6) A grand child of the deceased who was dependent upon the deceased

Conclusion

A testator has testamentary freedom to execute a will in a way he likes. No person can challenge a valid will in Sri Lanka, even though sometimes it can be challenged. The most common grounds for contesting a will are :

- a) Improper execution of the will
- b) Unsound mind of the testator
- c) Fraud in the making of the will
- d) Undue influence of the testator

Other than these reasons no person can challenge the will in Sri Lanka. But in England and Australia wills can be challenged for getting a reasonable financial provision. In earlier there was no way to challenge for reasonable financial provision in these countries, but later they added amendments and allowed challenging. This change should be brought to Sri Lanka also through the amendments.

End notes

- 1 Family Law- Open University page 77
- 2 74 NLR 308
- 3 Wills Ordinance NO 21 of 1884 amendment 1993
- 4 Wills Ordinance No 21 of 1884 section-2
- 5 Prevention of Frauds Ordinance No 7 of 1840
- 7 Family law-Open University page 78
- 8 74 NLR 308
- 9 (1968) 71NLR 465
- 10 Goonawardene Vs Beadewela (1970) 73 NLR 463
- 11 14 NLR 467
- 12 66 NLR 33
- 13 73 NLR 463
- 14 Inheritance Act 1975(England)
- 15 WWW.google.com – wills are challenged in England

யாழ்.பல்கலைக்கழக சட்டத்துறை வரலாற்றின் தொடர்ச்சி.....

2009ம் வருடம் புரட்டாதி மாதம் 20ம் திகதி வெளியிடப்பட்ட நீதம் (2009)ல் “யாழ். பல்கலைக்கழக சட்டத்துறையின் வரலாறு” என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்ட எமது சட்டத்துறை வரலாற்றை “யாழ். பல்கலைக்கழக சட்டத்துறை வரலாற்றின் தொடர்ச்சி” என்ற தலைப்பின் கீழ் தொடர்வதில் பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன்.

பல இடர்களின் பின் எமது சட்டத்துறை கொழும்பிலும் யாழ். மாநகரிலும் தொடங்கப்பட்டதன் பின் வரும் காலத்தில் சட்டத்துறையின் செயற்பாடுகளையும் வளர்ச்சியையும் என் கட்டுரையின் கருப் பொருளாக்குகின்றேன்.

ஏற்றிவிட்ட ஏணிப்படிகள்

யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் போதிய வளப்பற்றாக்குறையால் பல மாதகாலமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த எமது சட்டத்துறையின் கல்வி நடவடிக்கைகள் மதிப்பிற்குரிய யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தர் திரு. M. சண்முகலிங்கன் அவர்களின் வழி நடத்தலின் கீழ் இரண்டாம் வருட மாணவர்களுக்கு கொழும்பிலும் முதலாம் வருட மாணவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்திலும் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட கனவுகள் நிஜங்களாக மாறிய பின்னும் யாழ் பல்கலைக்கழக அன்னையின் காவல் சிறகுகளில் நீண்டகாலமாக காக்கப்பட்டு அன்று புதிய சூழலில் நிறுத்தப்பட்ட மாணவர்களிடையே நிலவிய மிரட்சியை மலர்ச்சியாய மாற்றிய பெரும்பணி எம் இணைப்பாளர் திரு.B.N.தம்பு அவர்களையே சாரும். அவரது இளகிய மனமும் கனிவான செயல்களும் எமது மாணவர்களது வளமான எதிர்காலத்திற்கு வழி வகுத்தன என்பதில் ஐயம் ஏதும் இல்லை.

கொழும்பு மாநகரில் எமது கல்வி நடவடிக்கைகள் தடங்கல்களை மீறி நடைபெற உதவிய கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் சட்டப் பீடாதிபதி திரு.N.செல்வக்குமரன் அவர்களையும் மற்றும் தம் மனமுவந்த பங்களிப்பை வழங்கிய விரிவுரையாளர்களையும் (திருமதி. K.நாகேந்திரா, திரு.M.சிவபாதம், கலா. P.மகாநாமகேவா, திரு.A.சர்வேஸ்வரன், திரு.V.T.தமிழ்மாறன், கலா.அருட்தந்தை N.டயஸ், திருமதி. J.நெறியல்ல, திருமதி.S.செகராஜசிங்கம், திரு.M.A.M.ஹக்கீம், திரு.E.X.S.விஜயகுமார், செல்வி. செனவிரட்ண, திருமதி.D.சமரரட்ண) எமது வரலாற்றில் நினைவு கூற மறந்தால் நாம் செய் நன்றி மறந்தவர்கள் ஆவோம்.

மற்றும் முதலாம் வருட மாணவர்களது கல்வி நடவடிக்கைகள் யாழ் நகரிலே செவ்வனே தொடர பணியாற்றியவர்களுள் யாழ். பல்கலைக்கழக சட்டத்துறை தலைவர் பேராசிரியர்.P.சிவநாதன், மதிப்பிற்குரிய கௌரவ நீதிபதி அலெக்ஸ்ராஜா மற்றும் சட்டத்தரணிகளான திரு.மு.றெமிடியஸ், திருமதி.S.கஜேந்திரகுமார் ஆகியோரது சேவைகளை மறந்துவிட முடியாது.

2008 மற்றும் 2009ம் வருடங்களில் 2008 மாணவப் பிரிவினரும் 2009 மாணவப்பிரிவினரும் இனிதே எமது சட்டக்குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்களாக இணைந்து கொண்டனர். இவர்களது கற்கை நெறிகளை திறம்பட வழி நடத்தியவர்களுள் யாழ் பல்கலைக்கழக சட்டத்துறையின் இந்நாள் தலைவர் M.சின்னதம்பி மற்றும் விரிவுரையாளர்களான கோசலை மனோகரன், ஷர்மினி ஸ்ரீபிருந்திரன், சஞ்சேந்திரா விக்னராஜா, குமாரவடிவேல் குருபரன் ஆகியோரது சேவை குறிப்பிடத்தக்கது.

வெளிக்கள செயற்பாடுகள்

எமது யாழ் சட்ட மாணவர்கள் எம் சட்டக்குடும்ப வட்டத்திற்குள் மட்டும் சிக்கி நின்று விடாமல் அதையும் தாண்டி பிற சமூக செயற்பாடுகளிலும் தம் திறமைகளை பல சந்தர்ப்பங்களில் வெளிக்காட்டி உள்ளனர்.

24.08.2009 அன்று இலங்கை சட்ட மாணவர் சங்கத்தில் ஒரு உறுப்பினராக எமது சட்ட மாணவர் சங்கமும் இணைந்து கொண்டது. இவ்விணைவு அனைத்து இலங்கை சட்ட மாணவர்களுடன் உறவாடி தோழமை கொண்டு வருங்காலங்களில் பிணக்குகள் அற்ற சட்ட சமூகத்தை உருவாக்க வழிகோலியது.

சட்டத்துறை அமைச்சினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு இடம்பெற்ற நடமாடும் சேவையில் பங்கு பற்றிய எம் மாணவர்கள் அதிலும் தம் மனமுவந்த பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தனர்.

மற்றும் 2009ம் ஆண்டு சட்ட உதவிகளை வழங்குவதற்காக இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளிலும் எம் மாணவர்கள் தங்கள் பங்களிப்பினை வழங்க தவறவில்லை.

நீதம் - II புத்தக வெளியீட்டினை முன்னிட்டு பாடசாலைகளுக்கு இடையில் எம் சட்ட மாணவர் சங்கத்தினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்த விவாதப் போட்டியிலே யாழ் இந்துக்கல்லூரி மாணவர்கள் முதல் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

கலை நிகழ்வுகளின் வரிசையிலே.....

எமது சட்ட மாணவர் சங்கம் 2008ம் வருடம் மார்கழி மாதம் பாலன் பிறப்பையும் மற்றும் எமது 2006/2007 பிரிவு மாணவர்களுக்கான வரவேற்பு விழாவையும் இனிதே நடாத்தியது.

பின்வரும் காலங்களிலும் எம் சட்ட மாணவர் சங்கம் எதிலும் பின் தங்கி விடாமல் எமது மாணவர்களது சமய மற்றும் கலாசார நிகழ்வுகளை பிரதிபலிக்கும் முகமாக அனைத்து விழாக்களையும் கொண்டாடி மகிழ்ந்தது. இதற்கு சான்றாக 2009ம் மற்றும் 2010ம் வருடங்களில் இடம்பெற்ற பாலன் பிறப்பு, பொங்கல் மற்றும் சரஸ்வதி பூஜை நிகழ்வுகளைக் குறிப்பிடலாம்.

2008ம் பிரிவு மாணவர்களது வரவேற்பு நிகழ்வு புரட்டாதி மாதம் 2009ம் வருடத்திலும் 2009ம் பிரிவு மாணவர்களது வரவேற்பு நிகழ்வு ஐப்பசி மாதம் 2010ம் வருடத்திலும் இனிதே நிறைவுற்றன.

10.12.2009 நாளை எம்மால் மறந்துவிட முடியாது. பல இடர்பாடுகளின் மத்தியில் கனிஷ்ட மாணவர்களாகவும் போதிய அனுபவம் அற்றவர்களாகவும் நாம் சிக்கித் தவிக்கையில் உற்ற தோழர்களாய் எமை வழிநடத்திய எமது சிரேஷ்ட மாணவர்களுக்கு பிரிவு உபசார விழா நடாத்திய தினம்.

வெற்றித் தடங்கள்

இடர் உற்ற வரலாற்றிலும் எம் இன்பங்களின் உதயமாகிய பல வெற்றித் தடங்களை மறந்துவிடவோ அல்லது மறைத்துவிடவோ முடியாது.

எண்ணில் அடங்கா வெற்றிகள் எம் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற போதிலும் கீழ்க்கண்டவை பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படவேண்டியவை.

2009ம் வருடம் இடர் முகாமைத்துவம் மற்றும் மனித உரிமைகளுக்கான அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட விவாதப்போட்டியில் K.சுகாஷ், V.மணிவண்ணன் மற்றும் J.B.A.ரஞ்சித்குமார் குழுவினர் வெற்றிவாகை சூடினர்.

1974ல் தோற்றம் பெற்ற யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு உள்ளடக்கமாக இருந்து பின்னர் 2005ம் ஆண்டு மே 2ம் திகதி அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்ட எமது சட்டத்துறை மாணவர்களது முதலாம் பட்டமளிப்பு விழா 06.09.2010 அன்று வெகுவிமரிசையாக யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் இடம்பெற்றது.

“நீதம்” நூலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

சகோதரர் K.சுகாஷின் தலைமையில் பொறுப்பேற்கப்பட்ட யாழ். சட்ட மாணவர் சங்கம் 02.06.2008 அன்று T. வினோதனை தலைவராகவும், V.மணிவண்ணனை செயலாளராகவும் கொண்ட அங்கத்தவர்களால் பொறுப்பேற்கப்பட்டது.

இனிய கனவுகளுடன் பல்கலைக்கழக படியேறி பல இடர்களின் மத்தியில் இருண்ட எம் கல்வி மற்றும் கலைத்திறமைகளை பட்டவர்த்தனமாக சமூகத்திற்கு வெளிச்சம் இட்டுக் காட்டியது அன்று செயலாளர் V. மணிவண்ணனது மனதில் தோன்றிய “சட்ட சஞ்சிகை” வெளியீட்டிற்கான முன்யோசனை அன்றி வேறு எதுவும் இல்லை.

சகோதரர் தலைவர் வினோதனின் கனிவான வழிநடத்துதலும் செயலாளர் மணிவண்ணனது திடமான முடிவுகளும் பிற அங்கத்தவர்களது பங்களிப்பும் 20.09.2009 அன்று எம் சட்டத்துறைத் தாய் நீதக் குழந்தையை இனிதே பிரசவிக்க உதவிற்று.

அன்றைய நிகழ்ச்சியை பிரதம விருந்தினர் உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் கௌரவ.K.ஸ்ரீபவன் அவர்களும் கௌரவ விருந்தினர் கொழும்பு பல்கலைக்கழக சட்ட பீடாதிபதி திரு.N.செல்வகுமரன் மற்றும் கல்விப்பெருந்தகைகளும் சிறப்பித்திருந்தனர். நீதம் II மீண்டும் யாழ் மண்ணில் 23.12.2009 அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது.

சட்ட மாணவர் சங்கத்தின் அடுத்த நடவடிக்கைகளை வலுப்படுத்த 25.12.2009 அன்று மாணவர்களுக்கு இடையே நடாத்தப்பட்ட தேர்தலின் மூலம் புதிய அங்கத்தவர்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டனர்.

யாழ். மாநகரிலே தான் நீதம் II புத்தக வெளியீடு மற்றும் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடாத்தப்பட வேண்டும் என்று எமது சங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்ட அறிவுரையை அடுத்து கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலுமாக கல்வி கற்கும் எமது மாணவர்களை ஒருங்கிணைத்து கருத்து மோதல்கள் இன்றி வெற்றியின் பாதையில் வழி நடத்திய பெருமை எம் தலைவர் M.சிரில்ராஜையே சாரும்.

சங்கத்தின் குறிக்கோள்களை நேரிய வழியிலே ஒழுங்கமைத்து செயற்படுத்திய செயலாளர் A.டயானார்த்தி மற்றும் உப தலைவர்.B.நிருபாவையும் மறந்துவிடமுடியாது.

நீதம் இரண்டினை சட்டத்தாய்க்கு பூஜிக்க தன் பத்திராதிபர் நிலையில் நின்று தன் கடமைகளை நிறைவேற்றிய S.அனற்வினியையும் அதற்குப் பக்கபலமாக நின்று உதவிய பெரும் பொருளாளர் பேராசிரியர் A.V.மணிவாசகர், பொருளாளர் S.சாருஜா மற்றும் ஏனைய அங்கத்தவர்களாகிய T.சுகந்தன், P.உமாகாந்தன், S.ஜெகன், A.W.அர்ஜுன் ஆகியோரையும் மறந்து விடமுடியாது.

சங்கத்தின் எதிர்காலத்திட்டங்கள்

எமது தற்போதைய சட்டமாணவர் சங்கம் வகுத்த பயனுள்ள திட்டங்களில் பல திட்டங்கள் முழுமையாகப் பூர்த்தி செய்யப்பட்டபோதிலும் பின்வருவன குறுகிய காலத்திலே பூர்த்தி செய்யப்பட்டு சமூகத்தின் வரும் காலங்களை வசந்தகாலமாக்க வகைசெய்யும் என்பது திண்ணம்.

சட்டமாணவர் சங்கத்தின் திட்டங்களில் முக்கியமானது தம் கல்வியை நிதிப்பற்றாக்குறையால் தொடர முடியாமல் தவிக்கும் சட்ட மாணவர்களுக்கு உதவும் முகமாக நம்பிக்கை நிதியம் ஒன்றை ஆரம்பிப்பதே ஆகும்.

சட்டவல்லுனர்களைக் கொண்டு பாடசாலை மாணவர்களுக்கு சட்டக் கருத்தரங்குகளை நிகழ்த்தி எமது எதிர்கால சமூகத்தின் நன்மைக்கு வழிவகுப்பதே எமது அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையாகும்.

சட்ட சமூகத்தினை ஒன்றிணைக்கும் முகமாக சட்ட இணையத்தளம் ஒன்றிணையும் எமது சங்கம் அறிமுகப்படுத்த உள்ளது.

பல வெற்றித் தடங்களை பதித்த எமது சட்டத்துறை வருங்காலங்களில் ஒரு சட்ட பீடமாக தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்பதே சட்ட மாணவர்களாகிய எமது பேரவா.

J.N.கிறிஸ்டினா நீருஜா
இறுதி வருடம்

ESTABLISHMENT AND THE OBJECTIVES OF THE LESSONS LEARNED & RECONCILIATION COMMISSION IN SRI LANKA.

Final Year Students

“There cannot be reconciliation without justice. Justice and equity are at the core of reconciliation”
– Professor Hizkias Assefa.

The platform for a “genuine reconciliation” should be rooted via the democratic exercises, rights and participation of all citizens throughout a country. But, if people are under fear to express their grievances and aspirations, including opposition political parties, dissident voices, independent media and even some ruling party government ministers how can a national minority discriminated and oppressed for more than five decades practice their rights in Sri Lanka?

President Mahinda Rajapaksa has appointed the eight member ‘Lessons Learnt and Reconciliation’ Commission to report on the lessons to be learnt from the events in the period, Feb 2002 to May 2009, their attendant concerns and to recommend measures to ensure that there will be no recurrence of such a situation.

The Commission has been charged with reporting whether any person, group or institution directly or indirectly bears responsibility in this regard. It is also charged with reporting on measures to be taken to prevent the recurrence of such concerns in the future and promote further national unity and reconciliation among all communities.

The appointment of this Commission follows cabinet approval to a memorandum by President Mahinda Rajapaksa. It states that it has been apparent for quite some time to the Government, that the conflict situation due to the very brutality and long duration of the violence perpetrated against Sri Lanka, would have caused great hurt and anguish in the minds of the people, that requires endeavors for rehabilitation and the restoration of democratic governance complimented by measures for reconciliation.

The cabinet noted that the President had sanctioned Sri Lanka’s Permanent Representative in the UN to mention in his remarks at the UN Security Council Interactive Briefing on 5th June 2009 that the Government was in the process of initiating a domestic mechanism for fact finding and reconciliation. This statement stemmed from the Government’s commitment to the promotion and protection of human rights, as consistently articulated and affirmed by Sri Lanka at Sessions of the Human Rights Council. The President informed the cabinet that in order to accomplish this task it has become necessary to set in motion a mechanism which will provide a historic bridge between the past of a society characterized by inflicted strife and a future society founded on the continued recognition of democracy and peaceful co-existence and the affording of equal opportunities for all

Sri Lankans as guaranteed by the Constitution. The Lessons Learnt and Reconciliation Commission has been influenced in part by the South African experience and the Iraq Inquiry of the UK.

It is only an advisory commission, report its observation to the president. It has no power to implement its decisions. However there are many criticisms against the functioning of this commission.

Inadequate mandate

Nothing in the LLRC's mandate requires it to investigate the many credible allegations that both the government security forces and the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) committed serious violations of international humanitarian and human rights law during the civil war, especially in the final months, including summary executions, torture, attacks on civilians and civilian objects, and other war crimes. The need to investigate them thoroughly and impartially is especially urgent given the government's efforts to promote its methods of warfare abroad as being protective of the civilian population, when the facts demonstrate otherwise.

Nor has the LLRC shown any genuine interest in investigating such allegations. Instead, it has allowed government officials to repeat unchallenged what they have been saying without basis for months: that the government strictly followed a "zero civilian casualty policy". Indeed, during the testimony of Defence Secretary Gotabaya Rajapaksa on 17 August 2010, the primary intervention of the commission chairman, C.R. de Silva, was to prompt the secretary to provide the Commission with a 14 February 2009 letter from the International Committee of the Red Cross (ICRC) thanking the Navy for assisting in a medical evacuation. While highlighting that one letter, the chairman and his colleagues failed to ask the defence secretary about any of the ICRC's numerous public statements between January and the end of May 2009 raising concerns about excessive civilian casualties, violations of international humanitarian law and insufficient humanitarian access.

The Commission also has not required officials to explain the government's public misrepresentations during the war. Particularly disturbing are the government's repeated claims that there were under 100,000 civilians left in the Vanni at the beginning of 2009 when officials later conceded there were some 300,000, and that Sri Lankan forces were not using heavy weapons in civilian areas when the military eventually admitted they were.

Lack of independence

A fundamental requirement for any commission of this type is that its members are independent. The membership of the LLRC is far from that. To start, both the chairman C.R. de Silva and member H.M.G.S. Palihakkara were senior government representatives during the final year of the war. They publicly defended the conduct of the government and military against allegations of war crimes. Indeed during two widely reported incidents – the shelling of the first "no-fire zone" declared by the government in late January and the shelling of Puthukkudiyiruppu (PTK) hospital in February – H.M.G.S. Palihakkara, then Sri Lanka's representative to the UN, told CNN that government forces had confirmed that even though the LTTE was firing out from the "no-

fire zone”, the government was not returning fire; and that the military had confirmed they knew the coordinates of PTK hospital and they had not fired on it

Beyond his public defense of government conduct during the war, there is also evidence that as Attorney General, C.R. de Silva actively undermined the independence of the 2006-2009 Presidential Commission of Inquiry that was tasked with investigating allegations of serious human rights violations by the security forces. Mr. de Silva’s conflicts of interest were repeatedly criticized by the International Independent Group of Eminent Persons (IIGEP), which had been invited by the President to oversee the Commission’s work. The members of the IIGEP resigned in April 2008 and cited Mr. De Silva’s conflicts of interest as a major reason for doing so. Most other members of the LLRC have some history of working for the Sri Lankan government. None is known for taking independent political positions, and many have publicly declared their allegiance to the President and government.²

Lack of witness protection

Equally worrying is the absence of any provisions for the protection of witnesses who may wish to testify before the Commission. Sri Lanka has never had a functioning witness protection system, nor has the Commission established any ad hoc procedures for witness protection. The lack of witness protection is particularly crippling in the current atmosphere in Sri Lanka in which government officials label as “traitors” persons making allegations that government forces might have committed violations of international law. Only a brave few have testified before the LLRC about war crimes in the north despite that threat. Moreover, even though the war is over, the country is still operating under a state of emergency, with laws that criminalize political speech and where there is no meaningful investigation of attacks on government critics. This clearly undermines the Commission’s ability to conduct credible investigations of alleged violations of international or national law. Until effective protection of witnesses can be guaranteed, no organization or individual can responsibly disclose confidential information to the Commission.

Past commission failures

Our decision to decline the LLRC’s invitation to testify also stems from Sri Lanka’s long history of failed and politicized commissions of inquiry. Amnesty International’s report, *Twenty Years of Make-Believe: Sri Lanka’s Commissions of Inquiry*, documents the failure of successive Sri Lankan governments to provide accountability for violations, including enforced disappearances, unlawful killings, and torture. The most recent instance is the work of the 2006-2009 Commission of Inquiry into 16 cases of serious human rights violations by both the government security forces and the LTTE. Even with broad international support and technical assistance from the IIGEP, the Commission investigated only a handful of cases, failed to protect witnesses from harassment by security personnel, and produced no evidence that led to more effective police investigations. The final report of this Commission is said to have been given to President Rajapaksa and remains unpublished.

Today Sri Lanka has no credible domestic mechanisms able to respond effectively to serious human rights violations. The Sri Lankan Human Rights Commission lacks independence and has itself acknowledged its lack of capacity to deal with investigations into enforced disappearances. At the international level, Sri Lanka has 5,749 outstanding cases being reviewed by the UN Working Group on Enforced and Involuntary Disappearances, several hundred of which have been reported since the beginning of 2006.

In the current context of human rights violations in Sri Lanka, even an independent and fully empowered commission would face grave difficulties in pursuing accountability or contributing to lasting reconciliation. Even though the war is over, a state of emergency continues to be in place. Anti-terrorism laws and emergency regulations grant extraordinary and arbitrary powers to the military and police and continue to be used to target critics of the government. Tamils in the north are living under a heavy military presence.

Impunity remains the order of the day: there have been no prosecutions in any of Sri Lanka's well-documented cases of human rights violations from 2005 onwards, and media personnel and human rights activists continue to report harassment and threats by persons linked to the government. In addition, the recent passage of the 18th Amendment further empowers the presidency and effectively removes any remaining independence of commissions on human rights, elections, the judiciary and other issues. Without positive change in these areas, it is hard to see how even the best-intentioned commission of inquiry could make any meaningful contribution to accountability and reconciliation.

Should a genuine and credible process eventually be established – featuring truly independent commission members, effective powers of witness protection, and a mandate to explore the full range of alleged violations of national and international law; and backed up by government action to end impunity and ensure that police and courts launch effective and impartial prosecutions – we all would be pleased to appear.

Source: Louise Arbour Kenneth Roth Salil Shetty
 President and CEO Executive Director Secretary General
 International Crisis Group Human Rights Watch Amnesty International.

**சட்டமாணவர் சங்கத்தில் தடம்
பதித்தவர்கள்.....**

ஆண்டு

தலைவர்

செயலாளர்

இதழாசிரியர்

2005

க. சகாஷ்

சு. துஷானி

ஜோ. காயத்திரி

2008

த. வினோதன்

வி. மணிவண்ணன்

இ. அகிலன்

2010/2011

மா.சிறில்ராஜ்

அ.டயானார்த்தி

சி.அனற்வினி

இதயபூர்வமான நன்றிகள்

“காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞானத்தின் மாணப் பெரிது”

என்ற குறளிற்கு இணங்க எமது நீதம் - தழல் II சிறப்பாக வெளிவர உதவிபுரிந்த அத்தனை நல் நெஞ்சங்களிற்கும் எமது சட்ட மாணவர் சங்கம் சார்பில் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இம்மலர் எல்லா வகையிலும் சிறக்க அருள்புரிந்த எம்பெருமானுக்கு நாம் எமது முதற்கண் நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். அடுத்து நீதம் மலரிற்கு ஆசியுரை வழங்கிய அத்தனை பெருந்தகைகளிற்கும், இம்மலரின் வெளியீட்டு விழாவிற்கு பிரதம விருந்தினராக வருகை தந்து சிறப்பித்து எமக்குப் பெருமை சேர்த்த குடியியல் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி கௌரவ ஜெ.விஸ்வநாதன் அவர்களிற்கும், கௌரவ விருந்தினராக கலந்து கொண்டு சிறப்பித்த மாவட்ட நீதிபதி திரு.அன்னலிங்கம் பிரேமசங்கர் அவர்களிற்கும் மேலும் எமது சட்ட மாணவர் சங்கத்தின் செயற்பாடுகளுக்கும், பல்வகையிலும் ஆதரவு புரிந்த யாழ்.பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் பேராசிரியர். K. சண்முகலிங்கன் அவர்கட்கும் கலைப்பீட பீடாதிபதி பேராசிரியர் ந.ஞானக்குமரன் அவர்கட்கும், சட்டத்துறை தலைவர் பேராசிரியர். சின்னத்தம்பி அவர்கட்கும், எமது சங்கத்தின் பெரும் பொருளாளரான பேராசிரியர் A.V.மணிவாசகர் அவர்கட்கும் எமது இதயபூர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

மேலும் தகுந்த அறிவுரைகளையும் வழிகாட்டல்களையும் தந்து எம் தோளோடு தோள் நின்று எம்மை வழிப்படுத்தும் எமது பாடவிதான இணைப்பாளர் திரு. B.N. தம்பு அவர்களிற்கும், எமை வழிநடத்தி நிற்கும் ஏனைய விரிவுரையாளர்கட்கும் எமது உளப்பூர்வ நன்றி அறிதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

தங்கள் ஆக்கங்களைத் தந்து இம்மலருக்கு மேலும் மெருகூட்டிய ஆக்குனர்களிற்கும் விமர்சனப் பணியை திறம்பட நடாத்திய சட்டத்தரணி திரு.இராஜகுலேந்திரா அவர்களிற்கும் எம் நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். எமது நீத மலரிற்கான அட்டைப்படத்தை அழகுற வடிவமைத்து உதவிய திரு.தவநேசன் அவர்களிற்கும், எமது சட்ட மாணவர் சங்கத்தினால் நடாத்தப்பட்ட விவாதப்போட்டியில் பங்குபற்றிய பாடசாலை மாணவர்கள், அதிபர், ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எமது இதய நன்றிகள்.

நீதம் மலரினை வெளியிடுவதற்கு பலவழிகளிலும் நிதி உதவி புரிந்த சட்டத்தரணிகள், வர்த்தகர்கள் மற்றும் நலன்விரும்பிகள் அனைவருக்கும் எமது இதயபூர்வமான நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். மேலும் எமக்கு விளம்பர அனுசரணை வழங்கிய ஊடகங்களிற்கும் வர்த்தகப் பிரமுகர்களிற்கும் இம்மலரினை அழகுற அச்சிட்டு உரிய நேரத்தில் தந்து உதவிய Fast Printers அச்சக உரிமையாளர் கு.ஜெயந்திரன் அவர்கட்கும், அங்கு பணிபுரியும் ஊழியர்களிற்கும் அனைத்து வழிகளிலும் உதவி புரிந்த அத்தனை இனிய உள்ளங்களிற்கும் மேலும் இங்கு பெயர் குறிப்பிட தவறிய அத்தனை நெஞ்சங்களிற்கும் எமது உளமார்ந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

கோடான கோடி எம் நெஞ்சார்ந்த
நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும்

டயானார்த்தி அரியநாயகம்
செயலாளர், சட்டமாணவர் சங்கம்
சட்டத்துறை, யாழ்.பல்கலைக்கழகம்

SOLAX

Dental and Optical Service

No: 516, Hospital Road, Jaffna.
(Front of O.P.D)
Tel: 021 - 2227631

V.MANOHARAN

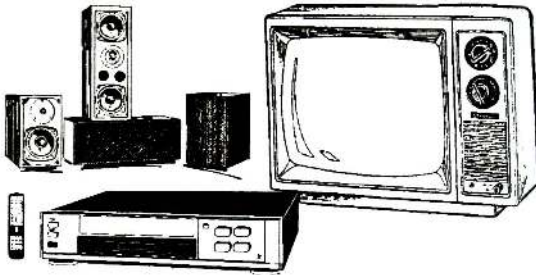
Chavakachcheri Road, Manthikai, Puloly

Dealers in Cycle, Cycle Spares, Hardware
Goods,

Petromax Parts, Electrical Goods etc.

Tel: 021 - 2264192

National
Electronics

Radio, TV, Video Deck, Electronic
Equipments, Repairs & Sales

372 Clock Tower Road, Jaffna.
T.P: 021 222 6434

இழந்த சக்தியை மீண்டும் பெற்றிடப்
பாவியுங்கள்

றோயல் குளுக்கோஸ்
100% சுத்தமானது

உங்கள் வியாபாரிகளிடம் நீங்கள் குளுக்கோஸ் வாங்கும்
போது குளுக்கோஸ் என்று கேட்காமல் றோயல்
குளுக்கோஸ் தாருங்கள் என்று கேட்டு வாங்குங்கள்

Packed By:

Royal Industries

Colombo 12, TP: 0777277670

அனைத்துப் பாரமஸிகளிலும் கடைகளிலும் பெற்றுக்
கொள்ளலாம்.

இலவசம்

அன்பார்ந்த வாடிக்கையாளர்களே!

எம்மிடம் 18 டசின் குளுக்கோசினைக்கொள்வனவு செய்து
1000 ரூபாய் பெறுமதியான அழகிய வர்ண ரீ -சேட் ஒன்றினை
முற்றிலும் இலவசமாய் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

ஏக விநியோகஸ்தர்கள்:

சிவா நறுமணப்பூங்கா

288. ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

TITANIC RESTAURANT

Nelliady

Chinese & Jaffna Special Food

Tel: 021 2262323, 077 4084862

We Under take Catering for special Occasion

செல்லமுத்தூஸ் புடவை மாளிகை

திருமண பட்டு புடவைகள், சேட்டிங், சூட்டிங்ஸ்,
சிறுவர்களுக்கான ரெடிமேட் ஆடைகள்

பிரதான லீதி, நெல்லியடி, கரவெட்டி.

021 - 2263 238

J.L MOTORS

COMPUTERIZED WHEEL ALIGNMENT
FOR ALL VEHICLES
(Busses & Trucks)

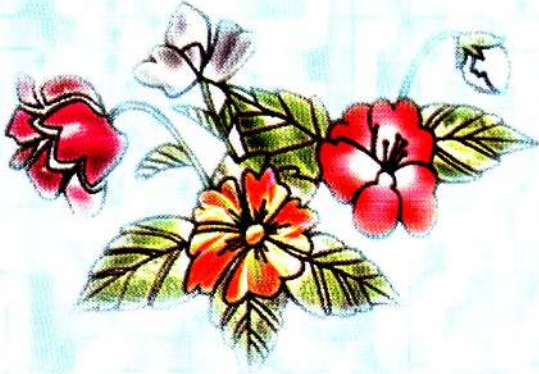

REPAIRING, PAINTING TYRE
ALOY WHEELS
WHEEL BALANCING

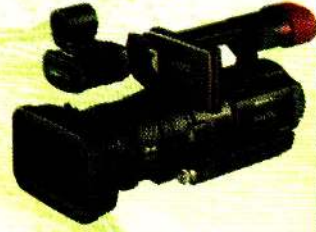
No40, Negombo Road,
Wattala.

Tel 011 5854422 0112933596

கஜழகன் ஸ்ராப்வெயர்

பிரதானஸ்தி, நெல்லியடி
தொ.கூல: 021 300 8554, 077 8330145

KEZRO VIDEO, PHOTO Ladies Corner

Make up sets, Make up items

Nelliady, Karaveddy.
Tel: 077 112632

We Are Touch Your Heart

- Lower Interest rates.
- Financing of up to 100%
- Repayment period of up to 5 years.

**LEASING FROM DFCC BANK
WITHIN FOUR HOURS**

NO 141, H.K.S ROAD, JAFFNA.
TEL : 021 2221444

Tknel Computers & Technology

Computer sales, Repairs, Maintenance, Networking,
Mobile Service showroom & Services Center

364/364,
Kodikamam Road, Nelliady

Phone : 021 3210384
Mobile : 0777069934

e.mail : teknelpc@gmail.com

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

Importers, Exporters, Sellers &
Publishers of Books

Stationers And News Agents

Head Office

202, Sea Street, Colombo -11, Sri Lanka.
Tel: 2422321, Fax: 2337313, e.mail: pbdho@slt.net.lk

Branches :

340, Sea Street, Colombo 11, Sri Lanka.
Tel: 2395665

309A - 2/3, Galle Road, Colombo 6, Sri Lanka
Tel: 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road, Bus Stand, Jaffna.
Tel: 021 - 2226693

Vembady Junction - 021 2221637

ஸ்ரீ கச்சீலா

ஆபரண மாளிகை

(916 KDM தங்கம் மற்றும் வெள்ளி)

நெ. 239, பிரதான வீதி, T.P: 021 3207437
பருத்தித்துறை Cell: 0777210206

குமரேஷ் வாணிப நிலையம்

கட்டிட விற்பனை பொருட்கள் விற்பனை

16, Bus Stand,
Point Pedro.

16, பஸ் நிலையம்,
பருத்தித்துறை.

T.P: 021 2263171

NSB
National Savings Bank

தேசிய சேமிப்பு வங்கி யாழ்ப்பாணம்

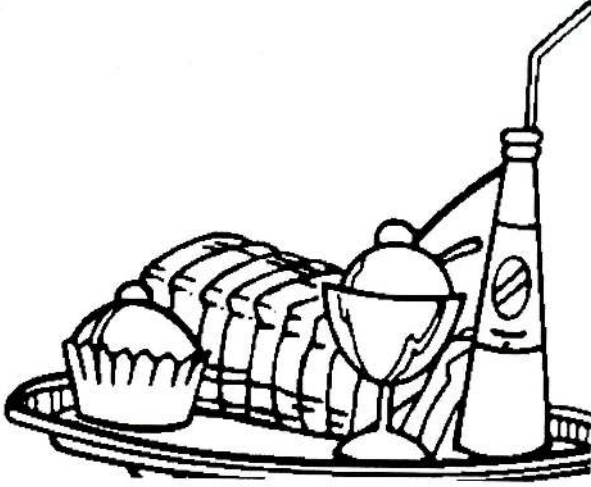
தேசிய சேமிப்பு வங்கியின் அதிர்ஷ்ட வெள்ளி பரிசுதிய சேமிப்புச் சான்றிதழ் சேமிக்கும் அதேவேளை பரிசுகளையும் வெல்லுங்கள்.

ரிதிரேகா தேசிய சேமிப்பு வங்கியினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த சேமிப்புத் திட்டமாகும். அதனுடாக நீங்கள் ஒரேநேரத்தில் சேமிக்கவும் பெறுமதி வாய்ந்த ஒருமுறை நடைபெறும் பரிசுச் சீட்டிழுப்பில் வெற்றிபெறும் 6051 வெற்றியாளர்களுக்கு ரூபா 9.0 மில்லியன்களை பரிசாக வழங்குகின்றது.

1வது பரிசு புத்தம்	புதிய காற்1
பணப்பரிசு	ரூபா 2,500,000/00
2வது பரிசு ஒவ்வொன்றும்	ரூ.10,000/00 பெறுமதியான
பணப்பரிசுகள் 50	ரூபா 500,000/00
3வது பரிசு ஒவ்வொன்றும்	ரூ.10,00/00 பெறுமதியான
பணப்பரிசுகள் 6000	ரூபா 6,0000/00
6051	ரூபா 9,000.00/00

மே 2010இல் 64வது சீட்டிழுப்பு எதிர்வரும் 31.10.2010இல் நடைபெறவுள்ளது. ரிதிரேகா சான்றிதழ்களை கொள்வனவு செய்து பெறுமதிவாய்ந்த பரிசுகளை வென்று வாழ்க்கை முழுவதற்குமான வரப்பிரசாதங்களை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவியுங்கள்.

தேசிய சேமிப்பு வங்கி
யாழ்ப்பாணம் கிளை

**நீதர்ஷன்
கீரீம் ஓரூஷஸ்**

Rainbow Tiles Store

றையின்போ கரல்ஸ் ஸ்ரோஸ்

DEALERS IN

Paint, Ceramics, Bathroom fittings,
Wall Tiles, Floor Tiles, Lon Pipe,
electricals, Acra Chemicals & etc.

Point Pedro Road,
Silaiaddy, Manthikai.

T.P: 021 7200060, 0779184045

**கிருஷ்ணா
வெதுப்பகம்**

சாவகச்சேரி வீதி, மந்திகை.
புலோலி.

**ஜெயா
மோட்டேர்ஸ்**

Kodikaamam Road,
Nellyadi.

கொடிகாமம் வீதி,
நெல்லியடி.

The best way to
Welcome your New comer

Mother & Baby Care

Mother & Baby Care

000 (Pedology, Dietetic, Therapeutic)

HOTEL ROLEX

No.340, HOSPITAL ROAD,
JAFFNA.
TEL: 021-222 2808

No.360, GALLE ROAD,
COLOMBO-06.
TEL: 2360462

SINGER Plus

அன்னித்தயூஸ் ஒளிர், உறையலியற்றை,
SINGER, SISIL, WHIRLPOOL
ஒளிர்மதுரை செயல்துறை

உங்கள் எண்ணங்களை சூணிகளில் தெத்துக்கொள்ள சிங்கர்
தொயல் இயந்திரங்கள்

நவீன தொழில்நுட்பங்களின் கூடிய மின் விசிறிகள், AC கள்

423 இலகுவும், வீலே வீலகத்தும்,
கேர்டு வலித்தகையதும்
தேவை

சிங்கர் பிளஸ் காட்சியறைக்கு

அவ. 1, அப்பாள்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம். T.P 021 222 5408

No. 1, Appalarthi Road,
Jaffna. noolaham.org | avaanaham.org

குத்தகை, வாடகைக் கொள்வனவு நிதி வசதிகள்

பதிவு செய்யப்பட்ட மற்றும் பதிவு செய்யப்படாத வாகனங்களுக்கு

- மனம் கவரும் குறைந்த வட்டி வீதம்
- உங்களுக்கு ஏற்ற விதத்தில் பணம் செலுத்தும் முறை
- சினேகபூர்வ செயற்பாடுகளுடன் விரைந்த சேவை

எமது நிலையான வைப்புக்கணக்கு வைத்திருப்போருக்கு விசேட நன்மைகள்

- முதியோருக்கு விசேட வட்டி வீதங்கள்
- உங்கள் வசதியை முன்னிட்டு வீட்டிலேயே சேவை
- அவசர தேவைகளுக்காக கடன் வசதிகள்
- அவசர நிலை காரணமாக முதிர்ச்சிக்கு முந்திய மீள்ப் பெறும் வசதி

உங்கள் வசதிக்கென துரித வளர்ச்சி காணும் எமது கிளை வலையமைப்பு

மாத்தறை, களுத்துறை, எம்பிலிப்பிட்டிய, நீர்கொழும்பு, பொலன்னறுவு, பண்டாரவளை, பலாங்கொடை, ஹொரணை, அம்பாந்தோட்டை, பாணந்துறை, காலி

யாழ்ப்பாணம் : 306A, ஆஸ்பத்திரி வீதி 021 5672250/40
வவுனியா : 52, 2ம் குறுக்குத்தெரு 024 5678585.
மட்டக்களப்பு : 298, திருகோணமலை வீதி. 065 222 8323

பாட்லீட் பிளானிஸ்
BARTLEET FINANCE LTD BBB- (RAM)
இலங்கை மத்தியவங்கியின் நிதிசபையால் பதிவு செய்யப்பட்டது

தற்போது நெல்லியடி

SINGER Plus காட்சியறையில்

அதே உயர் தொழில் நுட்பம்
கொண்ட பொருட்களை
நீண்ட கால உத்தரவாதத்துடன்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வாடிக்கையாளர்களின்
நலன் கருதி கிப்போது
வட்டி கில்லா தவணை முறை
கொடுப்பனவுகளிலும்

**More Brand
More Choice**

**KINETIC
Safari 4s**

நொகைக்காட்சிபெட்டிகள்
நவீன குளிர்சாதனபெட்டிகள்
விட்டு சமையலறை உபகரணங்கள்
நீர் பம்பிகள்
சலவை கியந்திரங்கள்
கணினிகள்
குளிரூட்டிகள் (A/C)
LUMALA சைக்கிள்கள்.
கைவல்கியந்திரங்கள்
மற்றும் பல ...

48, Pointpedro Road, Nelliady.
© 021-226-4937

VINMEEN ANGHADY

Dealers in: Ceranic Items - All items of Tiles
S - Ion PVC Pipes & Fittings, Motors, Water
Tank - S - Ion, Asbestos Sheets, Caltex Oils,
Class Blocks, Rigifoam - All Kinds Hardware
Items Etc.

Main Street, Nelliady,
Karaveddy.

T.P No : 021 2263027

ROYAL ELECTRONIC ELECTRICAL

Dealers in : T.V, V.C.R, Radio, Refrige
Rator and Electronic Electrical Item.

Point Pedro,
Nelliay.

THAMBY MAHENDRA

Dealers in : S - Lon Pipes, fittings,
Ceremic Items etc.

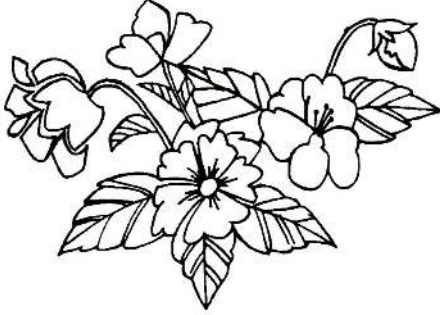
56/10, Stanley Road, Jaffna.

56/10, ஸ்ரான்லி வீதி, யாழ்ப்பாணம்

T.P: 021 2225596

Sri Murugan Pharmacy
ஸ்ரீமுகுன் மருந்தகம்

தமிழ், ஆங்கில மருந்து வகைகள் அனைத்தையும் ஒரே கூரையின் கீழ் பெற்றுக் கொள்ள நீங்கள் நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

பிரதான வீதி,
பருத்தித்துறை.

NAVALAR BOOK DEPOT
நாவலர் புத்தகசாலை

சகலவிதமான புத்தகங்கள், கொப்பிகள், பாடசாலை உபகரணங்கள், காகிதாக்கிகள் மற்றும் அன்பளிப்புப் பொருட்கள், செய்தித் தாள்கள் சகலவற்றையும் ஒரே இடத்தில் பெற்றுக் கொள்ள அனைவரும் நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

சிலையடி, புலோலி தெற்கு,
புலோலி.

இல 302, ஆஸ்பத்திரி வீதியில்:
39 வருட காலம் மதிப்போடு விளங்கிய

யாழ் வணிக நிலையம்

மிக நவீன முறையில் அமைக்கப்பெற்று இலக்கம் 338, 336 ஆஸ்பத்திரி வீதியில் யாழ்.குடாநாட்டு மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வண்ணம் இயங்கி வருகின்றது என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அறியத் தருகின்றோம்.

குழந்தைகளின் பால்மா வகைகள், பிஸ்கற் வகைகள், பெண்கள், ஆண்களுக்கு ஏற்ற கிரீம் வகைகள், குளிநூட்டப்பட்ட அங்கர், பட்டர், மாஜரின் வகைகள், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொன்னி, பாஸ்மதி அரிசி வகைகள், உள்நாட்டு உற்பத்தி குரக்கன், எள்ளு, தேயிலை மற்றும் சகல பொருட்களையும் ஒரே இடத்தில் நியாய விலையில் பெற்றுக் கொள்ள நாடவேண்டிய இடமும், கேலிஸ் C.I.C ஜோன்சன் பேபி பவுடர், கிரீம், ஓயில், A/B மயூரி என்பவற்றின் யாழ். மாவட்ட முகவர்களும் ஏக விநியோகஸ்தர்களும்:

யாழ் வணிக நிலையம்
JAFFNA TRADERS

இல: 338, 336 ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

மேலதிக சேவை

யாழ் - கோழும்பு. கோழும்பு - யாழ் பார ஊர்தி போக்குவரத்து சேவை
J. T. ரான்ஸ்போட்ஸ் சேவீஸ்

V.K. RAJARATNAM

2C, Stanley Road, Jaffna.

T.P: 021 222 2056

Accredited Dealers for:

National Television, VCD, DVD, Radios, Cassettes,
Electrical & Electronic Items and all accessories.

Repairs a Speciality.

LAVANIA

**Dental &
Optical Service**

Prop: Dr. Regi Soloman
552, Hospital Road,
(Opposite Hospital)
Jaffna.

Branch: Point Pedro Road,
(Opposite Police Station)
Nelliyady.

NEW MEDI CARE HOSPITAL

No: 32, Kachchal Road, Chavakachcheri

T.P: 021 373 4505

ஆர். வி.ஜி மருந்தகம்

504, ஆஸ்பத்திரி வீதி (O.P.D முன்பாக) யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பே.இல: 021 222 2129

R.V.G ஸ்தாபனம்

58, நல்லூர் குறுக்குத்தெரு, யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பே.இல: 021 222 6806

S.V. MURUGESU

Dairy for life

Agent for

**Unilever Sri Lanka Ltd., Energizer Lanka Ltd.,
Fonterra Brand Lanka (Private) Ltd.,
Chavron Lutitition Lanka Ltd.**

**No: 154, Hospital Road,
Jaffna.**

**T.P: 021 2222911
021 222 2202**

CHITHAMPARAPPILLAI BOOK DEPOT

DEALERS IN SCHOOL BOOKS,
STATIONERY, PRINTING PAPERS & ETC.

Nelliyady, Karaveddy.

Tel: 021 226 3223

ஸ்ரீஜா நகைப் பூங்கா
தங்கப்பவுண் நகை வியாபாரம்
Durja Nagaipponka

T.P: 077 9525392

கொடிகாமம் வீதி,
நெல்லியடி.

kit

AUTHORIZED AGENT FOR **Dialog** GSM

THE PHONE SHOP

Main Street, Nelliady, Jaffna.

All kinds of Mobile phones, Accessories Sales & Repairs, Whole Sale & Retail Distributers for SIM Card, Kit Card, Mobitel Card, SLT Card & Others.

⇒ Local Calls	⇒ Laminating,
⇒ IDD Calls	⇒ Van Hiring
⇒ Fax	⇒ Net To Phone Calls
⇒ Luxury Bus	⇒ Flight Ticketing
⇒ Photocopy	⇒ Money Exchange.

T.P : 021 2263770
Hot Line : 077 2850285

சம்பத் Hit Saver அதி உயர் வட்டி 7% உடன்

சம்பத் சாஹிண்டா அதிசிறந்த சிறுவர் முதலீட்டுக் கணக்கு

SANHINDA SAVER

சம்பத் Sanhinda முதியோர் சேமிப்பு கணக்கு மாதம் இருமுறை வட்டி (8%)

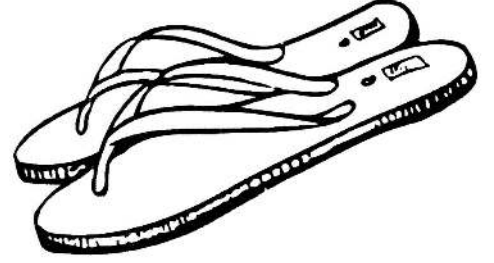
1. தகவல் தொழில்நுட்பத்தில் முன்னோடி களான நாங்கள் கணக்கு ஆரம்பித்த உடன் பாவிக்கக் கூடிய தயார் நிலையில் உள்ள ATM அட்டையை வழங்கி வருகின்றோம்.
2. வியத்தக்கத்தக பரிசுகளடன் உங்களுக்கு சேவை வழங்க நாங்கள் காத்திருக்கின்றோம்

யாழ் கிளை

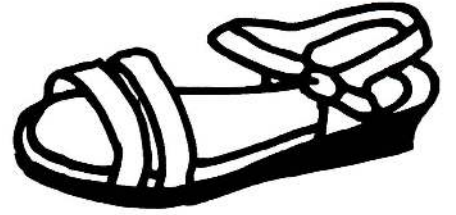
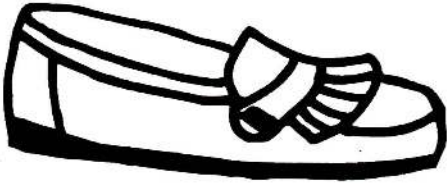
இல, 56/16, ஸ்டான்லி வீதியையும் மின்சார நிலைய வீதியையும் இணைக்கும் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

සමපත් බැංකුව
சம்பத் வங்கி
SampathBank

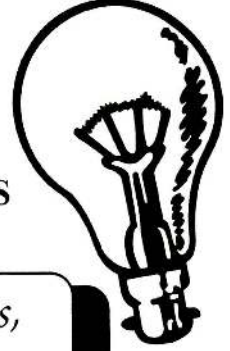
D.S.I

D.S.I Show Room

426, Hospital Road,
Jaffna.

Songke

NEWTONE ELECTRICAL

IMPORTERS & DISTRIBUTORS OF ELECTRICAL ITEMS

*Authorized Agents for Tungsram Bulbs,
ACL Cables / Switches*

Hospital Road, Jaffna

Phone : 021 222 2037 Fax : 021 222 2502

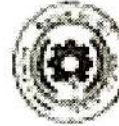

கேசவன் சீல்க்

Kesavan Silk

பிரதான வீதி, நெல்லியடி
மந்திகை, புலோலி

T.P: 021 226 4442

**PEOPLE'S
BANK**
THE PULSE OF THE PEOPLE

மக்கள் வங்கி

நாடு முழுவதும் கொண்டு நடாத்தும்

“சௌபாக்யா”

கடன் திட்டம்

“PROSPERITY”

Loan Scheme

**BEING IMPLEMENTED
ALL OVER THE ISLAND**

THILLAYAMPATHY MOTORS

114, Stanly Road,
Jaffna.

Hatton National Bank

Partner in your progress

- துரித கதியில்,
- மலிவுக் கட்டணத்தில்
- உங்கள் மனநிறைவுக்கு அமைய மேற்கொள்வதற்கு

Fast Printers

- ☞ COMPUTER TYPESETTING
- ☞ GRAPHICS DESIGN
- ☞ NOTICES & INVITATION

- ☞ REPORTS
- ☞ OFFSET PRINTING OF BOOKS
- ☞ VISITING CARDS ETC.

289 – ½, Galle Road, Colombo – 06, Sri Lanka

Tel : 011 2362312

Mob : 0776449885

Fax : 011 2362312

Arun Tex
&
Fancy House

Main Street, Nelliady.

Tel: 021 300 1774

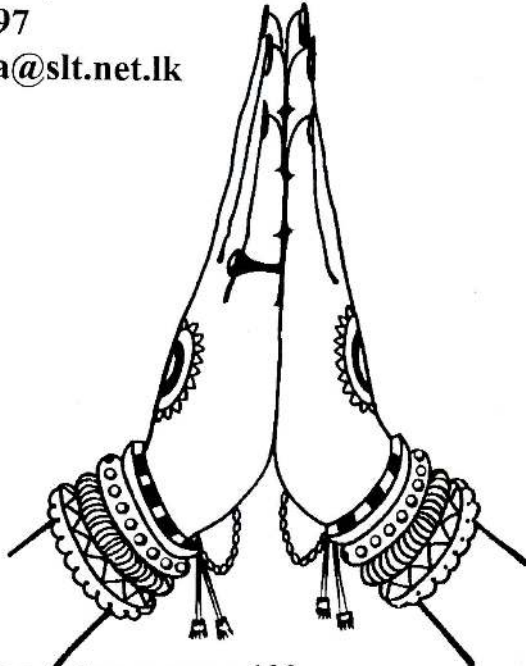
**WESTERN
UNION**

**புதிய அம்பிகா
பல்வொருள் வாணியம்**

மொத்த, சில்லறை வியாபாரம்

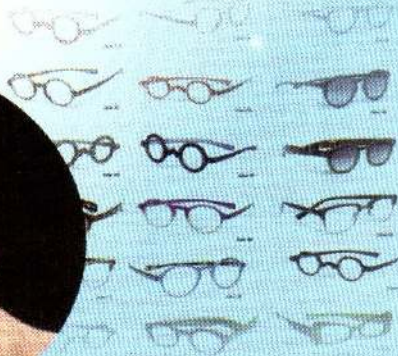
T.P : 021 22 63 571, 021 22 63139
Fax : 021 226 4197
E.Mail : newambiga@slt.net.lk

பிரதான வீதி,
நெல்லியடி.

CL Dental & Optical Services

பல் - முக்குக் கண்ணாடி அகம்

No: 58, Clock Tower Road, Jaffna.

Tel: 021 222 8893.

Regd. No./DS/PR/1016/2007

எரிக் கணேஷ்

முக்குக் கண்ணாடி அகம்

கிளைகள்:

86, கே.கே.எஸ். வீதி,

கன்னாகம்

தொலை: 021 222 5233

91, கே.கே.எஸ். வீதி,

கொக்குவில்

Nagaratnam & Co

Cycle, Cycles Parts & Electrical Goods

52, 54, Kasthuriyar Road, Jaffna.

E.Mail: ESPN.JF@HOTMAIL.COM

T.P: 021 2223096 Fax: 021 222 8394

Whole sale & Retail Dealers in
Lankan Wall files, Lanka tiles,
Royal ceramics, Sanitary ware,
Bathroom Accessories, Causeway
paints, GIC Paint, S.Lon PVC
Pipes & Fittings.

NEW KAMAAL CERAMICS

No: 37, Stanley Road, Jaffna.

Tel: 021 3205444 Tel / Fax: 021 2222085

Pay as You Surf
from as Little as Rs. 20/-

Prepaid Mobile Broadband

Now available island wide at over 40,000 retail outlets.

Internet Browsing Time	Price (Rs)*	To Be Consumed Within	Speed Check Applies at**
30 minutes	20/-	1 day	N/A
2 hours	50/-	3 days	N/A
5 hours**	100/-	5 days	500 MB
12 hours**	200/-	5 days	1 GB
24 hours**	400/-	7 days	2 GB

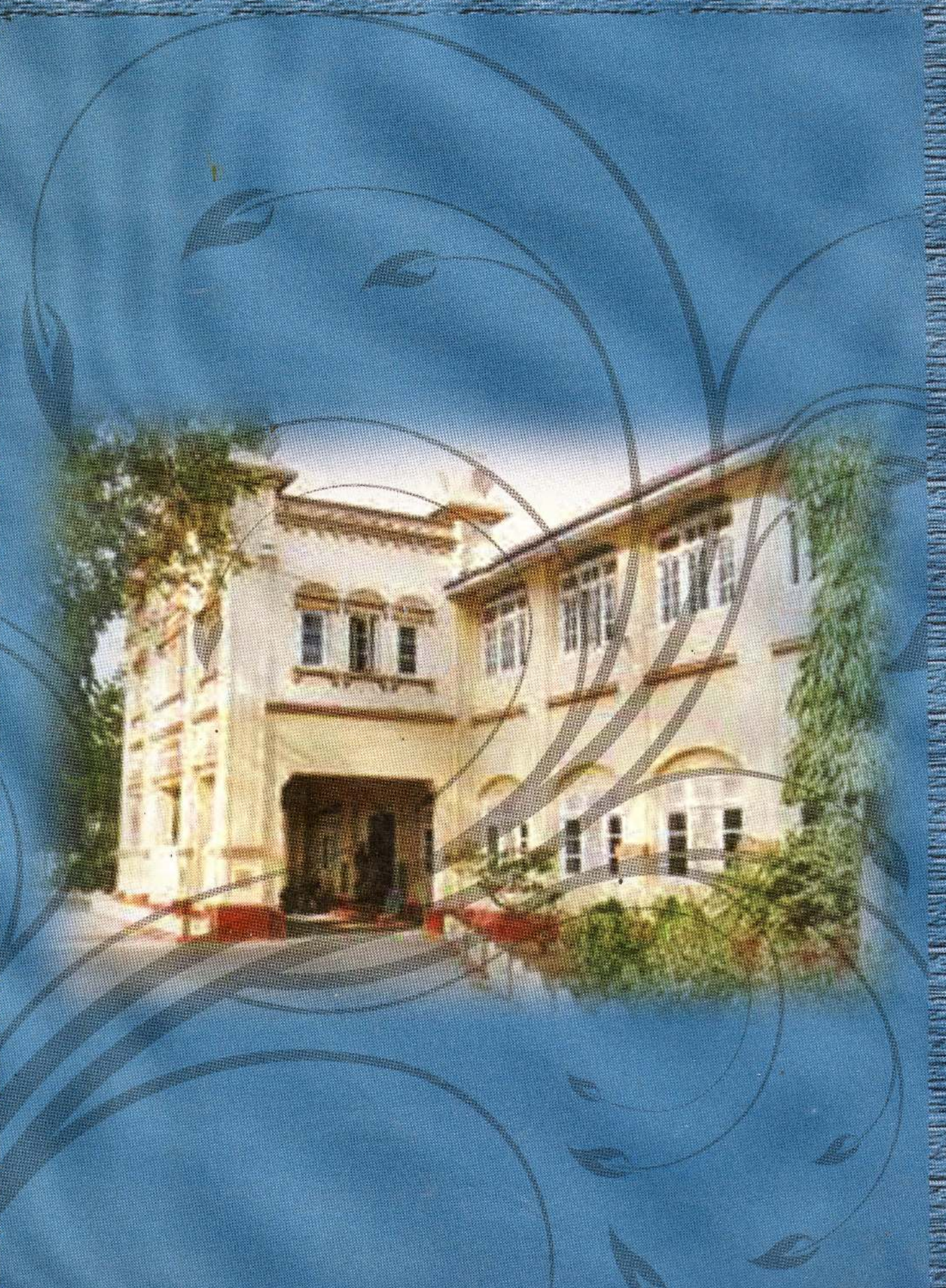
** While you enjoy unlimited internet, browsing speed will reduce when the speed check is exceeded.

* Taxes to be added
Conditions apply

www.dialog.lk

Fast Printers : 289-1/2, Galle Road, Colombo - 06 T.P-0112362312.